

Giới thiệu Đến Cùng Vẫn Là Nữ Phụ

Thể loại: Nữ phụ, np, H

Sau một lần ngủ tỉnh dậy cô đã phát hiện ra bản thân thể nhưng lại xuyên không vào cuốn truyện cầu huyết.

Không những thế còn xuyên trở thành nữ phụ, làm nền cho nữ chính.

Nằm mơ!

Cô đã xuyên qua rồi thì sao có thể để chuyện đó xảy ra. Ta cũng không hề muốn cướp đoạt đất diễn của nữ chính đi. Ta muốn được bình yên!!!

Nhưng liệu rằng sự bình yên đó tồn tại được bao lâu? Nữ chính nếu cô đã ra tay thì ta cũng chẳng ngại tiếp chiêu.

Còn vị nam chính kia, xin ời tránh xa ta một chút.

Bạn đang đọc truyện *Đến Cùng Vẫn Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Thế là xuyên

“Aaaaaaaaa..... “

tiếng kêu thất thanh từ 1 căn biệt thự phát ra

Một cô gái tóc tai như 1 tổ rom Khuôn mặt âm u đó đang hiện 4 từ to đùng(KHÔNG THỂ TIN NỔI)

Cô gái đó đang ngồi lẩm bầm 1 mình

“Người ta không hạnh phúc mới xuyên qua. Còn ta hạnh phúc có thừa, tình yêu không thiếu mà vẫn bị xuyên qua ak. Trời thật bất công”

Cô gái được on trời cho xuyên không đó tên là Lâm Bảo Tuyết (28 tuổi). Trước khi xuyên, cô bên ngoài là một người mẫu nổi tiếng trên thế giới. Nhưng đâu ai biết được người được gọi là người mẫu đó cũng là chủ tịch của công ty cô đang làm việc cho CL (tên trùm lùm) công ty nổi tiếng vì nhiều người đẹp trên thế giới ra đời và làm việc ở đây ờ. Và cô cũng dính líu đến thế giới ngầm. Làm sát thủ ak? - không phải. Làm chủ bang nào đó trong thế giới ngầm? -Sai rồi. Thật ra cô là một thiên tài chế tạo vũ khí, thuốc phiện..... mây mây của thế giới ngầm. Tại sao cô lại làm “ nhân viên” của thế giới ngầm mà không phải làm “boss“. Không đủ năng lực ak? - Sai, Lẽ nào quyền và tiền không cho phép? - nghĩ sao vậy cô là chủ tịch của CL mà thiếu những thứ đó sao. Chỉ vì cô không thích. Hzzz 1 cái công ty là đủ chết rồi giờ thêm cái bang phái gì nữa chắc cô không được toàn thân luôn quá.

Tối hôm đó, cô cố gắng hết sức để giải quyết công việc ở công ty cho nhanh để về sớm. Dù không biết lý do về nhà sớm làm gì nhưng vẫn vát cái bàn mặt về nhà.

Cha mẹ cô đang đi du lịch và họ có biệt thự riêng, cô dọn ra sống riêng, thuê 1 căn hộ gần công ty để đi đường thuận tiện.

Căn hộ cô đang sống có màu trắng mặt bằng cũng thuộc hạng là rộng, đầy đủ, thoải mái. Cô sống 1 mình? Vì sao ư? Vì cô không thích người ngoài đưng vào đồ của cô và can thiệp vào việc riêng của cô nên không thuê người người giúp việc.

Cô cảm bị đồ ăn đặt trên bàn phòng khách. Vừa ngồi ăn vừa xem máy tính. Cô đang đọc 1 vài truyện..... NP,..... H nặng..... trên mạng. Ừ... ừ... ừ đúng là có khó tin 1 chút. Nhưng cô đây là theo xu thế ak. Mà thui quay lại vấn đề nào. Bộ truyện cô đang đọc có tựa đề là(Chinh phục trái tim đàn ông). Ohhhh mà đúng hơn là chinh phục nửa thân dưới của họ thì đúng hơn. Bộ này hay là ở phần thịt thui. Thịt vô số kể, thịt bay tứ tung, thịt 3 sườn, thịt mỡ cũng có hết. Chữ tình tiết thì vô lí và nhảm hết sức. Nữ chủ Bạch Liên Hoa yếu đuối, hiền lành, nhu nhược. Ta khinh. Yếu đuối, nhu nhược mà biết khinh bị người ak mà dám đánh người ak. Hiền lành mà biết đang 2 chân để bọn nam chính khụ... khụ.... khụ. Phải nói là tâm ngoan, độc ác là 1 con xà độc thì đúng hơn đúng là bọn nam chính lúc nào cũng bị mù hết mắt. Con nữ phụ mới sững với cái tên Bạch Liên Hoa đã ngu mà còn si nữa. Cầu huyết hết sức.

Đọc xong bộ truyện cầu huyết dài 30 chương, ăn xong hộp cơm. Rồi cô xuống lầu đổ rác, xong rồi lại đi tắm, lúc đợi tóc khô ngồi coi tv 1 chút xiu tới 10h cô bắt đầu đi ngủ và kết thúc 1 ngày và cũng kết thúc cuộc đời cô luôn.

Sáng dậy, cô thấy 1 trần nhà màu hồng. Đưa tay lên trán suy nghĩ mình đối trần nhà khi nào vậy ta. Thì phát hiện đây không phải là tay mình. Nhìn cái điện thoại để trên tủ giường đó không phải là điện thoại của mình. Hiên nhiên từ đầu tiên đó là” XUYÊN KHÔNG”(tại sao cô không nghĩ là mình bị bắt cóc hay là gì? vì mấy tên bắt cóc sao làm bản tay lại chiều cao của cô lại thay đổi được, lại cô là 1 thiên tài+ tổng tài mà sao không bị mình xuyên không chứ). Và mọi chuyện diễn ra như đầu truyện

Sau 1 hồi độc thoại nội tâm và tự kỉ cô cũng lấy lại được bình tĩnh.

Đứng lên, lục tung mọi thứ để xem có gì liên quan đến gia thế và dung nhan của thân thể này

Trong đầu cô đang thầm suy nghĩ

“Nếu dung mạo, hoàn cảnh cô gái này mà tệ hơn mình. Mình thà đập đầu để xuyên qua lại”(t/g: mà ai biết được khi cô ta đập đầu không được xuyên qua mà xuống địa phủ gặp diêm vương thì sao

Bạn đang đọc truyện *Đến Cùng Vẫn Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Nữ phụ

Trước gương, 1 cô gái mặc 1 chiếc đầm ngủ 2 dây màu hồng. Cô gái đó được hình dung bằng 1 từ thì đó chính “mĩ”. Mĩ đến chết người akkkkk. Và 2 từ để hình dung là “yêu nghiệt” ak

OMG, cô gái này còn đẹp hơn cả cô trước kia. Khuôn mặt này quá hại nước, hại dân rồi. Nhìn từ trên xuống dưới, 1 ý nghĩ xẹt qua đầu” ta mà là nam nhân ta đã cường gian cô ta rồi”

Chấm dứt dòng suy nghĩ của con điên kia. Ta miêu tả 1 chút về cô gái này: (từ trên xuống dưới nhé). Cô gái này có 1 khuôn mặt V line, tóc đen, mắt phượng mày ngài (tiêu chuẩn mĩ nhân thời xưa), con ngươi màu xanh biển(như bầu trời), là con lai akkk, sống mũi thẳng tắp, khuôn mũi nhỏ, môi trái tim, không son nhưng vẫn rất đỏ, ak cô gái này còn có răng khểnh lại lúm đồng tiền akkk. Còn thân hình thì hết chỗ chê có nguyên 1 bộ ngực D cup(khủng quá), eo thon(ước mơ của ta), chân dài thẳng tắp, có mỡ thừa khá nhiều ở phần mông (Hâm mộ quá) (có nói quá không nhỉ, thui kệ trong truyện ta cứ việc chém) nhưng buồn ở chỗ cô gái này chỉ cao 1m65. Hzzz vụ vật ak vụ vật akkk.

Kết thúc phần tả của ta, cô nàng lúc này còn ở kính soi gương kia giờ đang bới móc hết mọi ngõ ngách trong phòng. Để làm gì ak? Tìm lí lịch, hộ chiếu, CMND. Và thế là cô nàng đã tìm thấy 1 cái túi sách màu hồng bằng da. Ak hình như cô gái này rất thích màu hồng thì phải _cô suy nghĩ. Mở túi sách trong đó có 1 sấp tiền: là đôla. Trong túi có son môi, phấn nền, bút kẻ mắt, nước hoa Kenzo FlowerbyKenzo(mùi nồng như vậy mà cũng chịu được phục cô ta thiệt), đồ hết cả túi ra mới moi được hộ chiếu lẫn CMND

Họ và tên: Âu Dương Dạ Nguyệt

Tên họ khác: Williams Ciara

Ngày sinh: 15/9/****

Giới tính: Nữ

Quê quán:...

Lý lịch:

Đại tiểu thư của gia tộc Âu Dương. Cha(Âu Dương Khanh) mẹ(Diệp Thiên Tuyết) ly hôn lúc cô 8 tuổi. Cha thì lấy mẹ kế(Liễu Phi) có 1 người con trai ở ngoài(cùng cha khác mẹ) là đại thiếu gia(nam chủ đất) Âu Dương Phong, và 1 người con ruột của mẹ kế(khác cha khác mẹ) là tam tiểu thư(nữ chủ đất) Âu Dương Cẩm chỉ 4 người trên được cha cô thừa nhận là người trong gia tộc. Mẹ thì lấy cha dượng(Lâm Bá Dũng), người cha dượng này có 1 người con trai cùng vợ trước là Lâm Thiên Thành

Cô gái này năm 10 tuổi đã cùng chú sang Mỹ du học. Hiện tại cũng chỉ 16 tuổi mà đã chưng diện son phấn lòe loẹt. Cô ta không có dù chỉ một người bạn vì cô ta hầu như không kết bạn với ai(Vậy cũng tốt. Đờ phiền _Suy nghĩ của mỗ nữ nào đó). Nên cuộc sống của cô ở trường rất mờ nhạt. 3 năm trước chú cô về nước quản lí công ty. Cô sống ở căn nhà rộng lớn này 1 mình. Cô biết nấu ăn, và cha mẹ cô vẫn chu cấp tiền cho cô đi học. Hiện tại cô đang học ở đại học Harvard. Xem ra cô ấy rất giỏi 15 tuổi đã lên đại học rồi chắc IQ cũng không tồi nhỉ với lại Harvard là 1 trường tốt.

Đây không phải vấn đề quan trọng

Mà là

A...a...a. Âu Dương Dạ Nguyệt, Âu Dương Cẩm, Âu Dương Phong, Liễu Phi.... Không phải là những tên nhân vật mà ta mới đọc trong bộ truyện tối qua sao. Sau 1 hồi than trời trách đất cô cũng chấp nhận là mình xuyên truyện và quan trọng hơn là mình là nữ phụ vừa ngu vừa si trong bộ truyện xàm si đầu đó. Hừ... tức chết ta mà. Hi nói về nữ phụ này thì phải nó cô ta có 1 hôn ước với 1 trong số nam chủ nhưng đã từ hôn. Lúc cô ta 18 tuổi là lúc về nước tham giữ sinh nhật của ba mình thì gặp hôn phu đã từ của mình rồi chuyện gì tới thì nó cũng tới. Và quan trọng hơn lúc trước đó hôn phu ầu ầu của cô ta cũng tư tương nữ chủ của chúng ta chính vì vậy mới đòi từ hôn ak. Và hôn phu của cô gái này chính là người đầu tiên trong hậu cung akhaha. Và mọi chuyện diễn ra y chang như mỗ tip nữ phụ trong mọi câu chuyện. Chỉ khác một điều là cô gái này không ác mà bị nữ chủ Bạch Liên Hoa của chúng

ta làm cho thành ác thì cái kết cuối cùng là cha không nhận con, mẹ không cứu vớt, bạn bè không dám nhìn mặt. Và cuối cùng bị đàn nam chủ cho die 1 cách rất thê thảm. Thiết tình rõ là cô gái này rất thông minh ak cũng rất giỏi ak mà lại không tránh được kết cục đó sao.

Thật đau lòng, đúng là....

Bạn đang đọc truyện *Đến Cùng Vãn Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Cuộc sống mới

Thật đau lòng, thật là nữ phụ chỉ làm nền cho nữ chủ thôi sao

Ta không chịu akkk

Cô cứ yên tâm, ở trên trời cô cứ sống thật hạnh phúc đi. Ta sẽ giúp cô chết thật nguyên vẹn, y lộn là giúp cô sống thật tốt. Cô ở trên trời sống khôn thác thiên nhớ phù hộ giúp đỡ cho tôi.... v...v...

Sau 1 hồi mặc niệm và cầu siêu

Cô rốt cuộc cũng trở về trạng thái bình thường. Và lúc này bụng của cô cũng đang réo rất biểu tình. Đành phải thở dài lờ mờ xuống phòng bếp. Vì hôm nay là chủ nhật nên cô không đi học. Đến nơi, mở tủ lạnh thấy 1 hơi khói lạnh phả vào mặt. Nhìn kĩ lại ngoại trừ khói thì trong đó chỉ toàn đá với nước lạnh để uống. Tìm quanh nhà, cô mới phát hiện căn nhà ko còn 1 hột gạo hay 1 gói mì tôm để ăn. Tìm này giờ tốn thể lực quá. Cô quyết định lên phòng thay đồ để đi ăn

Bước vào phòng cô mới biết căn phòng của cô như 1 bãi chiến trường những bộ đồ màu hồng bị vứt tùm lum dưới đất, còn những hộp son, CMND, hộ chiếu, nhật kí, nước hoa vứt tràn lan đại hải khắp giường. Quạ đen bay khắp nơi và kêu 3 tiếng” quắc... quắc.... quắc.....”(nghe giống vịt kêu quá) bãi chiến trường màu hồng _ cô cảm thán

Cô nghĩ:“thui đi ăn đã mọi thứ để đó tính sau. Mình có 1 ngày dài để thanh lí đồng đồ lại căn phòng này mà”

Lát sau cô xuất hiện trong trang phục áo thun cổ sơ mi hồng phấn và chiếc quần jean ngắn màu đen. Bộ đồ này là đồ nhất trong cả tủ đồ màu hồng đó rồi. Khuôn mặt không son phấn. Tóc mái xéo được cột đuôi ngựa gọn gàng. Như thế này không phải đẹp hơn sao. Không hiểu nổi trước đây có phải cô ta bị lãng thị hay không mà trang điểm cả tá son phấn không có kĩ thuật hay đường nét gì mà ra đường nhí. Cô ta để mặt mộc còn đẹp hơn super star vậy mà. Đúng là không hiểu nổi xu hướng lẫn giới trẻ ngày nay mà (t/g:

Bạn đang đọc truyện *Đến Cùng Vãn Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Con người mới

7h, thứ hai, hôm nay là ngày thứ 2 cô xuyên qua thân thể và cũng là ngày đầu tiên bước vào ngôi trường cô đã từng học với 1 thân xác mới, 1 con người mới, chỉ biết sống mờ nhạt trong ánh mắt người khác

Cuộc sống mờ nhạt này thật tẻ nhạt. Không ai biết mình còn tồn tại hay không? Ngay tại khi cô chết cũng không có lấy 1 người bên cạnh, 1 người hỏi thăm

Thờ dài

Thật cô đơn

Không biết tại sao khi xuyên, cô cảm giác thật trống trải, thật khó chịu, cô thật sự rất nhớ đến cha mẹ mình, cứ nghĩ từ nay về sau không được gặp họ không được nói chuyện với họ nữa cô thật sự rất muốn..... khóc

Cô thật yếu đuối, thật kém cỏi

Trước giờ cô luôn sống cô đơn như vậy, cô cũng đã sống tự lập rồi, cũng đã có 1 công ty rồi, cũng là 1 người trong thế giới ngầm đáng ra cô phải mạnh mẽ lên chứ. Nhưng không biết tại sao trong hoàn cảnh này. Khi tỉnh dậy biết mình vẫn ở thế giới này tại sao lại muốn khóc như vậy.

Cô nhớ.....

Thật sự rất nhớ....

Dù tài giỏi như thế nào cô cũng là 1 người con gái. Vì vậy cho cô 1 phút yếu đuối 1 chút để có cơ hội vực dậy bản thân mình

Rồi mọi chuyện sẽ qua, mình sẽ quen dần với mọi thứ ở đây là những lời nói động viên dành cho cô cũng như cô gái này

Bình ổn lại tâm tình như sóng cuộn cuộn trôi dậy lúc này.

Cô đứng dậy

Êu oái, không sức sống, vô hồn, lạc lõng là những từ để hình dung cô khi cô nhìn thấy hình ảnh mình trong gương. Cô nhìn đồng hồ 7h15. Cô bước vào phòng tắm rửa thay quần áo. Hôm nay cô mặc áo sơ mi xanh mực, tay dài và quần jean đen, bó, đeo 1 chiếc cặp màu nâu chéo, tóc buộc đuôi ngựa, cô không trang điểm. Không soi gương nữa mà thẳng bước xuống phòng. Cô chán ghét khi thấy bản thân trong gương

THẬT GIẢ TẠO

7h20 cô đóng cửa phòng xuống bếp ăn 1 miếng bánh mì nướng rồi đến trường

Từ nhà cô đến trường Harvard khá gần chỉ mất 5 phút đi bộ

Bước đến ngôi trường cô từng học trước khi xuyên không, đứng ngoài ngắm 1 chút rồi mới bước vào trường. Mỗi bước đi của cô đều dẫn người chú ý và cô không biết cô đã bị 3 con sói nhắm tới. Cô đi được khá xa thì tiếng âm ỉ xì xào được vang lên

Siêu viên nam a: “Who is she?” (cô ấy là ai?)

Sinh viên nữ a: “She studied here stars” (Cô ấy học ở đây sao)

Sinh viên nữ b: “Why did I not know?” (sao tôi không biết nhỉ?)

Sinh viên nam b: “She is so beautiful” (cô ấy thật xinh đẹp)

Sinh viên nam c: “Angel” (thiên thần)

Sinh viên nữ c: “Tough love” (yêu nghiệt)

Còn 3 con sói tác giả nhắc tới lúc này chính là vương tử của học viện này. Chính xác họ chính là vương tử ở đây ak. Bọn họ ở học ở học viện này cũng được 2 năm rồi, không biết bao nhiêu hoa khôi lọt vào tay họ, nhưng cô gái mang vẻ lolita lại xinh đẹp như vậy họ chưa gặp qua ở trường ak. Nhìn đi nhìn lại cô gái này chỉ có 14, 15 tuổi(trước đây vì trang điểm quá mức lòe loẹt nên già trước tuổi) trẻ như vậy mà học

Harvard vậy mà sao họ không biết nhỉ? _ suy nghĩ của những con sói nào đó

Sắp có chuyện hay xem rồi._ suy nghĩ của con sói tóc đen

Có lẽ cuộc đời ở đây không còn nhàm chán nữa rồi._ suy nghĩ của con sói đeo mắt kính

Thú vị nhỉ! _ suy nghĩ của con sói tóc đỏ

Còn con mồi nữ nào đó vẫn chưa hề hay biết mình lọt vào tầm ngắm của 3 con sói nào đó. Vẫn đang bình thản bước đến phòng hiệu trưởng để chuyển khoa(Harvard tính khoa theo từng trường). Cô trước đây học trường Luật giờ cô sẽ chuyển sang trường Kinh Doanh. Vào mất 1h, mới làm xong thủ tục. Hiện tại trường cô có tiết nên cô vào học. Lúc cô mở cửa bước vào thì ai cũng chú ý vào cô, cô mặc kệ bước vào chỗ ngồi gần cửa, cũng là cuối dãy phòng. Ngồi vào đó, bà cô thì đập thước kẻ vào bàn để sinh viên chú ý và bài giảng tiếp tục. Mọi người tập trung vào bài giảng, lâu lâu lại đưa mắt nhìn cô. Còn cô ngồi một mình đưa mắt nhìn ra bên ngoài không chú tâm đến những ánh mắt đang nhìn mình mà chỉ tiếp tục thả hồn vào những thứ mình mơ mộng ra

Thời gian cứ trôi qua chẳng chờ ai

Thế là đến 11h15 kết thúc tiết học. Cô cũng ra khỏi lớp. Đến căn tin trường, cô nhận phần ăn của mình rồi ngồi vào 1 góc khuất

Hôm nay thật sự là 1 ngày mệt mỏi với cô _ suy nghĩ của cô. Rồi tiếng ồn ào huyền ảo thu hút sự chú ý của cô.

Sinh viên nữ a: “Three Prince behold” (Tam vương từ kia)

Sinh viên nữ b: “Why did he appear here, huh” (Sao các anh ấy lại xuất hiện ở đây nhỉ?)

Sinh viên nữ c: “Guys look at me” (anh ơi nhìn em nè)

Cô nhìn thấy 3 mỹ nam. Chỉ liếc qua thôi rồi cô tiếp tục bữa ăn của mình. Vì bọn họ dù đẹp nhưng không phải nam phụ hay nam chính nên không cần phải đánh giá. Nhưng cái liếc đó đã lọt vào mắt 3 đại nhân

họ có chung 1 suy nghĩ “vô tâm đến mức đó à”. Không phải cô vô tâm hay cố tình gây sự chú ý mà hiện tại thật tâm là cô không tâm trạng để ngắm mỹ nam à. Tiếng la hét ngày càng to nhất là xung quanh bàn cô

“We can sit here right” (Chúng tôi có thể ngồi đây chứ?) _ tiếng nói hữu lực, nam tính, đầy lạnh lùng như ra lệnh vang lên

Cô nhìn lên, là 3 vị vương tử của bọn công tử ở đây chả gì xung quanh cô người xì xào chỉ trỏ xì xỏ cô quá trời

Trước lời yêu cầu của họ cô chỉ nhún vai xê vào cho họ ngồi. Trong lúc không khí hạ xuống và im ắng hơn sau cái liếc mắt của tên tóc đen thì tên tóc đỏ lên tiếng, hỏi:.....

Bạn đang đọc truyện *Đến Cùng Vãn Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Tam Vương Tử

Tên tóc đỏ lên tiếng, hỏi: “cho anh làm quen nhé?”

Dù không thích, nhưng suy đi nghĩ lại thì cũng không nên từ chối dù gì cũng chỉ là làm quen, từ chối thì mất lịch sử quá. Cô không biết cái đồng ý này của cô sẽ dẫn cuộc đời mình đến 1 bước ngoặt lớn và cuộc sống trốn không được chạy không xong Hzzzz

Cô nở 1 nụ cười được cho là thân thiện nhất của mình: “Tôi rất hân hạnh”

Và....tàng băng tóc đen là người cười đáp lại cô

Giờ cô mới được dịp quan sát 3 người này. Bọn họ thật sự very beautiful (rất xinh đẹp). Dù cô biết không thể dùng từ beautiful (xinh đẹp) để miêu tả 1 nam nhân nhưng mà thật sự nhìn bọn họ cô không biết nên dùng từ gì để diễn tả cả

Anh chàng ngồi đối diện cô. Anh ta có 1 mái đỏ lửa. Đôi mắt xanh lá. Khuôn mặt góc cạnh. Thân hình cơ bắp cuộn cuộn, không biết anh ta đã dùng thứ này mê đắm bao nhiêu người con gái rồi nhỉ. Nhìn anh ta là biết anh ta chính là 1 play boy chính hãng à. Mà nói cho đúng hơn là gì nhỉ. À đúng rồi là 1 lãng tử hay người ta còn gọi là hoa hoa công tử. À anh ta còn rất giống 1 soái ca trong ngôn tình.

Anh chàng ngồi bên phải của anh ta. Gọi là hấn cho dễ phân biệt nhé. Hấn có 1 mái tóc đen. Điều khiến cô khá là ngạc nhiên là đôi mắt hấn có màu tím à. Không phải khuôn mặt góc cạnh như anh ta. Hấn là 1 người có 1 khuôn mặt sắc bén. Dù đôi mắt hấn rất đẹp. Điều này cô cũng phải thừa nhận nhưng đôi mắt này của thật lạnh, còn thể đông chết người à. Theo cách nhìn của cô, thì hấn chính là 1 mỹ nhân... ý lộn mỹ nam lạnh lùng à. Dù lạnh lùng nhưng gái theo cũng không ít. Mặt nóng dán vào mông lạnh à. Không biết cô dùng câu này đúng với cách miêu tả những cô gái đó không nhỉ?

Đến kẻ ngồi cạnh cô. Là 1 mỹ nam rất là nghiêm túc là cách cô đánh giá khi nhìn thấy anh. Anh có 1 mái tóc đen và 1... đôi mắt đen. Ô anh là người Phương Đông. Thật ngạc nhiên. Lúc đầu vì cặp kính nên cô không chú ý đến đôi mắt anh cho lắm. Nhưng dù nói gì nhưng cô không chối cãi được là anh chàng này rất đẹp. Dù anh rất nghiêm túc nhưng không khô khan chút nào, nữ nhân khi nhìn thấy anh vẫn bị cuốn hút. 1 sức hút kì lạ nhưng cô không thể nào giải thích được. Nhưng hình như anh không thích gần nữ nhân thì phải(t/g: *chỉ tay vào* *hét* hấn đang ngồi gần cô đó thôi). Đúng với câu hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình à

Đánh đứt dòng suy nghĩ của cô. Anh chàng tóc đỏ lúc này nói làm quen với cô, lên tiếng: “Anh tên là John*chỉ về phía người con trai tóc đen ngồi bên phải* Còn người này là Dark *chỉ về người con trai ngồi cạnh cô* Và người này là Andrew. Còn em tên gì?”

“Em tên là Ciara” _ cô nói

Cô và John nói chuyện với nhau được 1 lúc thì khoa cô có tiết. Cô chào tạm biệt 3 người rồi về lớp học của mình. “Tích tắc... tích tắc” (tiếng chuông đồng hồ vang). Rồi “Reng... Reng... Reng” kết thúc 1 tiết học nhàm chán cũng đã là 17h rồi

Cô bước ra khỏi dọc theo hành lang rồi lại ra đến sân trường. Bước theo con đường lát gạch đá. Dòng người và dòng xe tấp nập đi đến đi về. Cô thì men theo lối cũ về. Chậm chậm từng bước.

Khu phố của nơi cô đang sống khá là vắng. Vì buổi sáng đi học khá nhanh nên không chú ý gần khúc nhà cô có 1 quán cà phê tên là “Sad night”.

Cô liền bước thử vào quán. Quán khá là vắng. Lâu lâu lại có 1, 2 người vào. Cô tìm 1 góc khuất trong quán gần cửa sổ. Nói với cô phục vụ cô cần 1 tách cappuccino. Vừa cầm tách cappuccino vừa ngắm bầu trời hoàng hôn buổi chiều là vàng lâu lâu lại bay qua..... bay qua...

~~~~~3 năm trôi qua~~~~~

P/s: ta chỉnh sửa 1 chút. Hàng chữ nghiêng đáng ra là T.anh mà T.anh ta không giỏi. Mà nói cứ bị chê lên chê xuống lên bờ xuống rồi. Bực rồi. Nên viết chữ nghiêng luôn. À còn nữa từ beautiful là ta *cố tình* dùng đó nhon không cần nói là T.anh ngay cả cơ bản ta cũng không hiểu nhé.

Ta chỉ sửa ở những chương t.anh nhiều còn lại vẫn giữ nguyên

Xin lỗi vì đã xả luôn những nàng _klq đến chuyện này* cúi đầu*. Nhưng mà ta phát hỏa rồi. Dù biết làm như thế là không đúng.... nhưng... Nghẹn rùi....
Hết nói được gì lun ời

Bạn đang đọc truyện *Đến Cùng Vẫn Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Sự nghiệp

~~~~~3 năm trôi qua~~~~~

Ở một căn biệt thự màu nâu cổ kính mang đậm phong cách cổ xưa của thời phục hưng Châu Âu(là lâu đài Dracula ak t/g đùa thôi chứ lâu đài Dracula là màu trắng đỏ mà).

Trong 1 căn phòng màu trắng xanh biến tạo cho người ta cảm giác chủ nhân của căn phòng này là người rất là hòa nhã, dễ tính và hào phóng. Nhưng tính cách này hoàn toàn bị..

Cái con ma nữ... ý lộn cô gái đang nằm trên chiếc giường kingsize phá nát. Và.... con điên.... nhầm... cô gái đang.... mở mắt nhìn... ta à không là trần nhà(t/g: dạo này bệnh ảo tưởng của ta càng theo chiều hướng nặng dần

Bạn đang đọc truyện *Đến Cùng Vẫn Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Xuất phát

Bữa nay, cô mặc 1 chiếc áo cổ yếm màu trắng kết hợp với váy lưng cao cách điệu màu đen và túi xách Chanel Maxi Super cũng cùng 1 màu đen. Như thường ngày hôm nay cô cũng cột tóc đuôi ngựa

《áo nè》

《váy nè》

《Túi xách nè》à to hơn cái này 1 chút

Bước trên những bậc cầu thang. Đi đến cửa chính, mang giày boot cổ cao vào

Xong rồi cô nhìn đồng hồ 8h15'. Cô khóa cửa, khóa cổng bỏ chìa khóa vào túi cẩn thận. À xem nữa là quên còn khẩu trang nữa. Rồi cô mới 1 đường đi thẳng đến trường. Cô không ăn sáng vì lười quá lại nhà cô hết đồ ăn rồi.

Hôm nay cô không phải học chỉ cần lên nhận bằng mà thôi. Bước vào trường, sân trường khá vắng. Giờ này là giờ học mà. Cô đây là cố tình đi cái giờ này để khỏi đụng mặt 3 tên khốn đó

Sau 1 hồi độc thoại nội tâm cô cũng nhớ ra vấn đề chính mà mình phải tới đây ngày hôm nay. Cô lật đặt tháo khẩu trang ra và bước vào phòng hiệu trưởng

Cùng ông trao đổi 1 vài vấn đề và giải quyết 1 số thủ tục cần thiết. Giải quyết xong hết mọi thứ, cô nhìn đồng hồ là 10h8'. Bước đến chỗ thầy hiệu trưởng đang ngồi nhận tẩm bằng từ tay ông cô cúi đầu chào ông rồi ra về

Cô bước nhanh ra về sợ 3 tên kia thấy và lôi lại lúc đó thì khổ. Về đến nhà, lôi vali ra sắp xếp toàn bộ đồ đạc vào vali. À cô định đi đâu đó 1 thời gian. Sắp xếp xong nhìn lại thành quả là 2 cái vali to này.

À cô đi đâu? Có lẽ là về nước. Sao cô không qua những nước khác? Cô không sợ kịch tình sẽ xảy ra ak? - Đã gọi là kịch tình thì có tránh cũng trách không được, trốn có lẽ cũng không xong. Lẽ nào vì kịch tình đó cả đời cô cũng không đặt chân về đất nước của mình như vậy không được ak. Đã vậy thả giải quyết cho xong sớm còn hơn là để sau này mới giải quyết. Biết đâu để lau kịch tình sẽ xảy ra hiệu ứng bướm bướm thay đổi gì đó lúc đó cô

không biết lại khó lòng đoán trước được thì lại càng chết hơn nữa

Nên cô mới quyết định về nước sớm cũng là để chuẩn bị cho chuyện này. Lại 1 phần là trước khi cô xuyên qua đây, không 1 nước nào là cô chưa từng đi qua. Đi nhiều rồi đâm ra chán. Nói chung là không nơi nào tốt bằng quê hương mình cả.

Cô không sợ nam chủ ak? Mặc mớ gì cô phải sợ họ, bọn họ cũng là cũng là người và cũng chẳng phải là người nắm hết quyền lực và tiền tài của thế giới này. Vẫn còn có 1 vài người ngang ngưỡng với họ như cô và 3 tên kia chẳng hạn. Cô thật sự không tin mình không đấu lại bọn họ(t/g: rồi con sẽ phải hối hận)

Sau 1 thời gian hồi tưởng, nhìn đồng hồ trên tường là 11h45. Cô xoa bụng - đói bụng quá* cô nghĩ*. Khóa cửa, đeo khẩu trang cẩn thận cô bước đến quán ăn Quietness(quán ăn xuất hiện trong chương 3)

Bước vào quán, khá là vắng người. Cũng đúng, giờ này chắc chỉ có cô mới đi ăn - nói hơi quá nhỉ! Cô bỏ khẩu trang ra.

Bác quản lý bước tới bàn cô, nói chuyện với cô 1 chút rồi vô làm đồ ăn cho cô. Cô tới quán này ăn cả trăm lần rồi mà cô tới toàn giờ thiên giờ địa không. Vào những giờ đó quán rất vắng khách

Nên bác quản lý nhớ tên và nhớ mặt cô cũng chẳng có gì là lạ cả. Cộng lẫn cô để ý anh phục vụ ở đây lúc nào nhìn thấy cô lúc nào cũng đỏ mặt. Nói tới mới để ý hôm nay anh chàng phục vụ này đi đâu mất tiêu rồi mà cô không thấy. Thôi không bận tâm nữa

Kết thúc dòng suy nghĩ của cô là tiếng khay đồ ăn được đặt lên bàn cô cười rồi cảm ơn bác. Bác quản lý ở đây rất hiền lại rất tốt Nghĩ lại cô sắp phải về nước rồi không thể đến quán này nữa cũng buồn thật

Vừa ăn vừa suy nghĩ. Kết thúc bữa ăn, cô chào bác quản lý rồi, về nhà. Cô ngủ 1 giấc đến 14h15'. Cô thức dậy đổ nước cho tỉnh ngủ. Dắt vali xuống dưới nhà, khóa cửa xong rồi bắt taxi

Đến sân bay, cô làm xong thủ tục là lúc 14h50'. Chuyến bay của cô là lúc 15h. Cô ngồi trên máy bay được 1 lúc thì máy bay cất cánh. Nhìn qua cửa sổ trên máy bay. Một nụ cười nửa miệng được nhếch lên trên môi cô

Không ai biết chuyến bay này sẽ thay đổi hoàn toàn bánh xe vận mệnh của mỗi người dù là người qua đường hay nam nữ phụ hay chủ

Bầu trời hôm nay thật trong xanh nhưng ai biết được ngày mai là như thế nào?

Sau mấy tiếng đồng hồ, máy bay hạ cánh....

P/s: chương này là 1 chương khá là nhẹ nhàng không có gì đặc sắc cả. Nhưng ko có chương này lại ko đc nên các nàng thông cảm

Bạn đang đọc truyện *Đến Cùng Vãn Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Về nước

Sau mấy tiếng đồng hồ, máy bay hạ cánh. Ở cửa ra vào của sân bay xuất hiện 1 cô gái trẻ dù đeo một cặp kính to bản đen che hết 1 nửa gương mặt cô và cô đang đẩy 2 chiếc vali to tướng

Nhưng cái khí chất *bất phàm* mà cô gái này toát ra vẫn thu hút rất nhiều ánh nhìn chú ý về mình. Và cô gái này không phải ai khác mà là Âu Dương Dạ Nguyệt * của chúng ta*.

Cô đứng lại và phân vân mình nên đi đâu về đâu đây(Vì về gấp quá mà cô quên chuẩn bị chỗ ở rồi)_ cô ngẫm nghĩ

Tại sao cô không về Âu Dương gia ak? Vì cô không muốn đụng mặt nữ chủ mà về đó cũng mệt lắm. Về đó chỉ để mấy người đó(khỏi nó chắc là ai mọi người cũng rõ quá rồi) hành hạ thể xác lẫn tinh thần

Vì cô quá tập trung vào suy nghĩ mình là không kiếm được nơi ở là tối nay phải ra đường ở. * Đùa thôi chứ chưa tới mức ra đường ở, chứ khách sạn xây ra không phải để những người vô gia cư như cô ở sao*(VÔ GIA CƯ đấy)

Và cô lỡ đụng phải 1 người. Chỉ là lỡ đụng mà thôi. Nhưng cô bị té tiếp sắn và chẳng có AI ĐỖ cả. Đúng là 2 từ AI ĐỖ, thật khó để xuất hiện tại đây nhất là đối với nữ phụ như cô nhỉ!!!(t/g: thật không?)

Bạn đang đọc truyện *Đến Cùng Vãn Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Tìm nhà

Cô đi vào khách sạn(vì 2 cái vali được người xách rùi). Cô ở quầy tiếp tân trao đổi với cô nhân viên về chuyện đặt phòng

Trong lúc cô đang tìm thẻ tín dụng. Thì 1 con gió rất nhẹ nhàng nhưng khiến người ta cảm thấy mát mát thổi vào. Mọi hoạt động gần như dừng lại

Tại sao lại là mát mát nhỉ? Bản thân mình suy nghĩ đầu đầu rồi. Thôi không quan tâm nữa Nghĩ vậy, cô liền lấy thẻ tín dụng đưa cho cô nhân viên. Thanh toán xong cô đi lên phòng

Nào biết lúc đi lên phòng, cô và 1 người đã đi lướt ngang qua nhau. Nhưng họ chẳng quay lại nhìn nhau dù chỉ 1 cái. Dù người kia đem lại cảm giác cho họ

Đến khi 2 người họ đi được 1 quãng đường xa. 1 người ở cửa thang máy quay đầu nhìn lại. Đến khi thang máy đóng người còn lại mới quay đầu. Nhưng,... họ chẳng nhìn thấy nhau. Họ chỉ nghĩ người kia là 1 con gió buồn mùa thu mà thôi

Nếu chỉ là nếu mà thôi. Họ chịu quay lại nhìn nhau dù chỉ là sớm hơn 1 chút có phải mọi chuyện sẽ thay đổi. Phải không nhỉ?

Gió chỉ là 1 quy luật tự nhiên chẳng ai nắm được nó cả, nó đến rồi cũng sẽ đi. Vì vậy, có biết bao con gió trên đời mà ta để vụt mất nhưng chúng ta không biết ~~~~~

Phòng 1709

Có 1 người bước từ phòng tắm ra. Là 1 cô gái. Cô mặc 1 bộ áo tắm màu trắng. Khuôn mặt xinh đẹp bị hơi nước làm cho đỏ lên, mái tóc ướt được xoa tung. Cô gái này toát ra 1 khí chất yêu dị nhưng không kém phần cao quý(t/g: chị Dạ đấy)

Mở toang cửa sổ và bước ra ban công. Ngắm nhìn thành phố dưới chân mình lúc về đêm. Những ánh đèn đường màu vàng chớp nhoáng

Từ trên cao nhìn xuống như 1 bức tranh vẽ bầu trời đêm và những con đom đóm(ở đây đom đóm chính là ánh đèn đường). Những con đom đóm không lồ này như lạc vào 1 thành phố rộng lớn. Dù đơn giản nhưng cũng rất sinh động

Vài tiếng sau, cửa sổ ban công đóng lại và cũng kết thúc 1 ngày dằng dặc này

~~~~~1 tuần sau~~~~~

Cũng tại phòng 1709

1 cô gái mặc áo sơ mi trắng và quần đùi, tóc được quấn lên. Cô nàng đang cầm Ipad lên xem. Đến gần nữa xem nào, bên trong Ipad là hình những căn biệt thự

Đúng vậy, cô đang có ý định mua nhà đây. Ngón tay trắng nõn thon dài lướt lên lướt xuống xem hết căn biệt thự này lại tới căn biệt thự khác. Rồi ngón tay dừng lại.* Cô đã chọn biệt thự này rồi*. Cảm điện thoại, gọi điện kêu ông chủ căn biệt thự để nó lại cho cô. Một lát cô sẽ tới xem

Cô vào phòng tắm thay đồ. Bước ra với 1 áo thun trắng tay ngắn có in vài con mèo nhỏ màu đen trước ngực kết hợp với quần jeans short màu xanh mực và 1 đôi giày thể thao cổ cao màu trắng. Tóc đuôi ngựa như thường và 1 cặp kính to bản đen

Đi thang máy ra quầy tiếp tân. Rồi đi bộ đi thẳng ra cửa khách sạn. Đón taxi đến khu trung tâm mua sắm JH(chẳng tồn tại) (t/g: các nàng thông cảm ta lười suy nghĩ tên lắm nên lấy đại 2 chữ cái cho nó dễ).

JH là trung tâm mua sắm lớn nhất nước và vị hôn phu *đại nhân* đã* rộng lượng* từ hôn cô chính là chủ khu trung tâm này

Đến trung tâm JH. Cô đến đây là để mua xe. Chớ ngày nào cũng đi taxi thì mệt lắm. Vào khu mua bán xe hơi. Cô chọn em Maybach Exelero trắng. Thanh toán xong. Cô liền lấy em Maybach Exelero chạy đến nơi đặt mua căn biệt thự

Đến đường X số nhà Z. Đây là 1 khu đường giành cho những nhà giàu có. An ninh rất chặt chẽ vì ở đây có 1 khu biệt thự của thượng tá.

Ông chủ biệt thự dẫn cô đi lòng vòng căn biệt thự. Đây là căn biệt thự không gian mở. Ở trước căn nhà có 1 cái hồ bơi. Biệt thự có 2 màu trắng nâu kết hợp khá đặc sắc. Biệt thự có 2 lầu, 3 gian, 3 căn phòng. 1 gian là phòng bếp, 1 gian là phòng khách, gian còn lại là phòng ngủ. Ở lầu 2 có ban công có thể nhìn qua biệt thự bên cạnh và nhìn xuống hồ bơi(như ảnh đầu chương). Trong đây đồ đạc nội thất đầy đủ cô chỉ cần dọn đồ tới thôi

Ok cô quyết định mua căn biệt thự này. Kí hợp đồng, trao tiền, trao chìa khóa nhà. Và nhờ ông chủ nhà gọi điện kêu người tới dọn dẹp luôn. Mọi thứ xong xuôi.

Cô lên chiếc xe Maybach Exelero chạy về khách sạn. Dọn đồ đạc rồi cô đi xuống quầy tiếp tân trả phòng. Lúc cô đi ra đến cửa cũng là lúc có 1 người đi vào.

Vẫn là con gió đó. Vẫn là cảm giác đó. Vẫn quay đầu lại. Chỉ là khác ở chỗ là nơi ngăn cách bọn họ là cánh cửa ra vào(không phải là kính trong suốt). Và cũng như lần đầu, họ không thấy nhau dù quay lại nhìn nhau cùng 1 thời điểm nhưng thứ ngăn cách họ không phải trong suốt. Họ cũng không nhìn thấy nụ cười mắt mắt của nhau

Nếu 2 người chạm mặt nhau 3 lần thì được gọi là duyên phận. Vậy 2 người lướt qua nhau 3 lần *chỉ là lướt qua thôi nhé* và khi họ lướt qua nhau trong tâm họ dậy sóng và 1 cảm giác mất mát, cảm giác của họ là mình đã quên hay đã bỏ qua 1 thứ gì đó. Vậy trường hợp này được gọi là gì? Duyên phận sao? Đúng như vậy chứ?

Họ vẫn tiếp tục đi về 2 hướng trái ngược nhau chứ? Định mệnh sẽ cho họ gặp nhau 1 lần nữa sao? Và lần này họ sẽ nắm bắt cơ hội đó chứ? Hay là sẽ để vụt mất đây? Thật đáng mong đợi!!!

Quay lại với cô, cô đang trên đường đến nhà mới. Dọn hết đồ đạc đặt lên phòng ngủ của mình là 18h

Cô vừa ăn đồ vừa lên máy tính chơi chứng khoán.

Đúng 20h

“Azzz.... Xong rồi”

Bước vào phòng, tắm rửa, rồi ra ban công ngắm sao. Giờ cô mới chú ý, căn biệt thự kế bên nhà cô thật lớn và có gì đó rất lạ. Là lạ ở chỗ....

We don't talk anymore!

We don't talk anymore!

We don't talk anymore!

Like we used to do...

We don't love anymore

What was all of it for?

Tiếng chuông điện thoại reo cô giật mình, bắt máy

“Alô“....

P/s: nam nhân bí ẩn(người lướt qua chị Dạ 2 lần) được t/g ta đây ưu ái cho giữ 3 vai

1. Nam chính

2. Nam phụ

3. Người qua đường để lại cho chị Dạ 1 chút luyến tiếc

Mọi người muốn nam nhân bí ẩn này giữ vai nào thì hãy cmt

Nếu cho anh này nam phụ hay người qua đường thì anh này sẽ có 1 phiên ngoại với chị Dạ

Vậy nhon

Bạn đang đọc truyện *Đến Cùng Vẫn Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Cuộc gọi

Tiếng chuông điện thoại reo cô giật mình, bắt máy

“Alô”

“Cô là Âu Dương Dạ Nguyệt” Giọng nói trầm thấp đầy từ tính vang lên qua điện thoại. Chỉ nghe giọng là đã biết người này không tầm thường

“Là tôi”

“Lâu rồi không gặp”_ Có lẽ cô và anh ta từng gặp nhau ở đâu đó. Dù không biết là ai nhưng cô vẫn rất tin tưởng người này đang nói thật

“Ừm... Mà anh là ai?”_ Nhưng mà thật sự là cô không nhớ mình đã tiếp xúc với ai có giọng nói như thế này cả

(t/g: ta méo có tin)

“Rồi cô sẽ biết. Nghe nói cô mới về nước?”_ Biết cô mới về nước. Điều tra cô à

“Hừm... Đúng vậy. Anh gọi tôi có chuyện gì?”_ Vào vấn đề chính đi. Định gọi đến để hỏi thăm sức khỏe ak

“Chỉ là muốn cô tối mai tham gia 1 bữa tiệc”

_ Cô nhếch môi khi nghe anh trả lời” Anh đang ra lệnh cho tôi đấy à”

“Có thể xem là vậy. Thế nào?”_ Thật sự không sợ cô sẽ cúp máy à. Kiểu ngao thật

“Tiếc rằng tôi không hề có hứng thú”_ Nhưng tiếc rằng mệnh lệnh của anh ở đây không có chỗ dùng

“Là tiệc của giới thượng lưu”_ Dù là như vậy đi nữa cô cũng không muốn đi

“Ừm.. và...”_ Cô đang chờ đợi anh thuyết phục mình đây

“Người chủ trì là Lôi gia”_ Là Lôi gia sao!!* ngạc nhiên* suy nghĩ 1 lúc*

“Được.... Tôi sẽ đến”

“Thiếp mời tôi sẽ kêu người gửi đến cho cô”

“Ừm. À và tôi rất mong đợi sẽ gặp mặt người đã và đang nói chuyện với tôi trong bữa tiệc này đây. Vậy nhé. Pye”_ Cô cúp máy_ Thật sự rất mong chờ được thấy mặt anh đây

Rồi cô nhìn trời *hôm nay trời thật nhiều sao*. Uống hết ly rượu đỏ và ngắm sao đã đời. Cô liền đóng cửa ban công lại. Kéo màn

Có 1 bóng đen trên biệt thự bên cạnh đang nhìn vào ban công biệt thự của cô nơi lúc này cô đứng.

Bóng đen này đã chú ý cô từ lúc cô bước ra và nhìn qua nhà hắt rồi nghe điện thoại đến nụ cười nửa miệng của cô rồi đến lúc cánh cửa đóng lại

Cô không nhìn thấy hắt. Cũng đúng thôi hắt từ cửa kính nhìn ra mà(vì cửa kính này giúp người bên trong có thể quan sát bên ngoài nhưng người bên ngoài không thấy thứ gì ở bên trong)

Hắt rất thích cô gái này. Cũng chẳng biết tại sao dù chưa tiếp xúc với cô qua nhưng khi nhìn thấy cô hắt cảm thấy 1 chút gì đó dậy sóng trong lòng

~~~~~

Cô thả mình nằm dài trên giường. Suy nghĩ mãi nhưng cũng không nhớ ra mình từng quen 1 nam nhân như vậy(t/g: tỷ thật vô tâm. Người ta còn nhớ tỷ vậy mà tỷ)

À mà còn việc tại sao khi nghe Lôi gia là người chủ trì của buổi tiệc thì cô đồng ý trong khi lúc đầu cô từ chối! Hừm... cũng dễ hiểu thôi! Vì bữa tiệc này chính là bàn đạp cho những tháng ngày đầu hoan ý lộn của t/zai à không mà phải *chính phục trái tim đàn ông* của nữ chủ Âu Dương Cẩm của chúng ta. Cô đồng ý vì thứ nhất cô muốn xem cách* chinh phục* của cô ta thôi

Và những bữa tiệc của giới thượng lưu đặc biệt là tiệc của Lôi gia là khó tham giữ nhất. Ví dụ nhé trong tiệc này chỉ tiệc này chỉ toàn đại tá và thượng tá tham gia

Còn nữa nếu bạn không có chức CAO quyền TRỌNG thì đừng hòng được mời. À còn nữa chỉ cần bạn gây chuyện dù là chuyện nhỏ thì bạn nhất định bị đuổi ra ngoài và còn có thể hơn thế nữa dù bạn có chức quyền lớn như thế nào

À mà cô và nữ chính không phải gặp nhau ở bữa tiệc này mà là bữa tiệc sinh nhật của ba cô còn cách vài tháng nữa. Dù không biết tại sao lại được mời. Dù biết là mình đang đi theo chiều hướng gặp nữ chính sớm hơn.

Nhưng thôi mặc kệ đi, thả giải quyết sớm còn hơn để nó cứ lằng nhằng. Sớm ngày nào hay ngày hay ngày đó. Vì nghĩ như vậy nên cô mới chấp nhận tham gia bữa tiệc đó* đây chính là lí do thứ 2*

Trong bữa tiệc này bà Cẩm của chúng ta chính là bông hậu của bữa tiệc. Trong truyện bữa tiệc này có ba mẹ của cô tham gia, 2 ông anh iu vầu, dàn hậu

cung của bà Cẩm và Tổng Từ Hạo. À còn bà cô Điều Tổ Tổ á thì hình như ở sinh nhật của bà Cẩm mới xuất hiện thì phải

À còn 1 nam nhân rất là bí ẩn nữa đó là trưởng tộc Lôi gia. Lúc đầu cô nghĩ bà Cẩm xuất hiện ở đây bữa tiệc của Lôi gia thì cứ nghĩ trưởng tộc Lôi gia sẽ là 1 trong những chính cung nương nương của bà chứ

Ai dè cô đoán sai. Đáng ra đối với những bữa tiệc như thế này thì người chủ trì phải xuất hiện chứ nhưng tên này thì tiệc nhà hắn tổ chức lắm đến đâu cũng chẳng thấy hắn xuất hiện

Và tên này không phải nam phụ cũng chẳng phải nam chính truyền thuyết và hắn gần như không hề xuất hiện trong truyện. Cô đọc từ đầu đến cuối truyện mà còn chẳng biết tên trưởng tộc này tên gì là ai nữa mà

Trong khi Lôi gia lại là gia tộc có thế lực ngang ngửa với các nam chủ. Lúc đọc xong truyện cô còn tưởng trưởng tộc của Lôi gia rất xấu xí, bụng phệ, béo núc ních, mặt dâm(t/g: ô... ô... hình tượng nam chính của ta* khò khò không ra nước mắt*. Lôi Vũ con yên tâm ta sẽ đòi lại công bằng cho con* quyết tâm*) và tưởng tượng đủ thứ xấu để gán ghép cho hắn

Cũng vì hắn xấu quá nên mới không vào được hậu cung của nữ chính. Nhưng khi cô xuyên qua đây mới biết những gì mình nghĩ về hắn là sai tập 2

Theo như những gì cô điều tra thì trưởng tộc của Lôi gia là Lôi Vũ. Là 1 kẻ tàn nhẫn, tâm ngoan, lãnh khốc. Và quan trọng hơn hắn chính là ĐẠI MỸ NAM ák

Đây chính là những từ để diễn tả về hắn. Cứ nghĩ đến 1 kẻ như vậy mà lúc trước bị mình nghĩ và chửi tới không còn gì để chửi nữa. Nếu hắn mà nghe được chắc bầm dâm cô ra, dấn lệnh cấp SSS truy nã cô mất(t/g: biết sợ rồi hả cung)

May là hắn không trong hậu cung của nữ chính. Chứ không. Ôi cô không dám nghĩ nữa. Đảm bảo kết cục của cô gái này sẽ thâm thâm gấp 10 lần trong truyện(t/g: yên tâm đi. Hắn thương tỷ lắm. Không dám bầm dâm hay chém giết gì đâu chỉ dâm tính kẻ với tỷ thôi ák)

Xem như ông trời ông còn có mắt nên mới không cho tên đó vào truyện. Và cô cũng rất bá phúc ảnh. Ảnh gần như không hề bị hào quang của nữ chủ *thánh mẫu* ảnh hưởng

Anh chính là đại mỹ nam còn nguyên vẹn 2 mắt mà không bị cận hay loăng gì. Em xin ngã mũ trước sự tinh tường và sáng suốt của anh. Nếu gặp anh, em nhất định sẽ xin chữ ký(t/g: ta thấy mi gặp quai mà thấy mi có thêm xin chữ ký đâu hửn?)

Sau 1 hồi tự thuật, tăng tốc và bla bla của Nguyệt nhi thì tỷ ấy cũng than “Thôi không suy nghĩ nữa, mệt óc quá rồi. Ngủ. Lấy sức để chiến đấu. Ngày mai sẽ là 1 ngày dài, đầy mệt nhọc đây” Tỷ tỷ của nhà ta cũng đã tung chăn, ôm gối ôm và ngủ ngon lành

~~~~~

Qua 1 căn biệt thự khác à không phải gọi là lâu đài mới đúng. Vì nó cực kì big and big và big nhưng cũng cực kì sang trọng

Chúng ta đi vào phòng của tầng cao nhất ở lâu đài đó. Ở ta thấy rồi là 1 nam nhân mặc đồ vest màu đen. Và hắn chính là 1 đại mỹ nam á

Trên tay đại mỹ nam là 1 ly rượu và... 1 cái điện thoại. Đúng rồi người này chính là người gọi cho chị Nguyệt đấy

Hắn và Dạ Nguyệt quen biết nhau từ mấy tháng trước(t/g: Vậy mà em thấy nó quên anh rồi kìa. À còn bọn họ tại sao quen biết nhau thì để tác giả xem xét đăng ở đâu và có thể đăng ở ngoại truyện nhé)

Và gần đây hắn nghe người của hắn nói cô mới về nước

(t/g: anh dám kêu người theo dõi chị. Em méc à

Hắn: *sát khí ùng ùng* thử đi

t/g: *cuối mặt* *im ru*)

Nên có ý định mời cô tham gia bữa tiệc với hắn

Hắn rất ngạc nhiên dù cô biết là tiệc của giới thượng lưu nhưng cô vẫn không đi. Dù không biết tại sao khi nhắc đến Lôi gia cô lại thay đổi ý kiến. Nhưng hắn cũng không để tâm cho lắm(t/g: lý do tại sao anh ấy không để tâm thì từ từ t/g sẽ bật mí)

Mân mê ly rượu, miệng hắn nhấp nháy” chúng ta sắp gặp lại nhau rồi, nhóc à”

P/s: ta khổ quá các nàng ơi. Lưu mà bị mất. Ưc chế. Chương này lúc đầu viết có 1400 mấy từ thôi mà lưu bị mất và giờ ta viết lại ko biết nó lòi đâu ra 1667 từ. Biết vậy...

Ta chia làm 2 chương cho rầu

Bạn đang đọc truyện *Đến Cùng Vẫn Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Dây chuyền

Hiện tại là 7:00

Có 1 thân ảnh đang bận rộn trong bếp. Một lát sau, thân ảnh đó bung ra 1 bát... mì tôm nghi ngút khói(t/g: hơi sáng ta cũng mới ăn xong. Chỉ là ko phải ăn lúc 7h mà là 8h).

Vẫn là 1 món cũ (t/g: ta ăn mì tới sắp biến thành cọng mì lun nè). Món cũ gì chứ? Theo cô nhớ là mình ăn món này là từ 1 tháng trước kìa

(T/g: không phải ta bạc đãi con mk. Mà lúc nào ra chường tới bữa ăn thì không phải mì tôm cũng là com hộp. Mà tại mấy món này vừa ngon, vừa bổ. Lại khỏi tốn sức làm. Và quan trọng 2 món này đánh ra chỉ có 2 từ)

Ăn xong, rửa bát. Lúc rửa bát thì chuông cửa reo lên. Lao khô tay ra mở cổng. Thì cô thấy 1 cô gái chuyển phát nhanh. Cô gái này đang nhìn cô ngơ ngác

Nhìn từ đầu đến chân. Áo soni trắng giấu quần(t/g: theo một áy mà), dép bông. Chẳng có gì lạ cả. Chắc lại tại gương mặt này rồi nhưng cũng không cần ngơ ngác lâu đến mức như vậy chứ. Cô hết nhin nổi rồi:

“Chị ơi,... “

“À.. à... Em có phải là Âu Dương Dạ Nguyệt”

“Dạ, phải”

“Đây là buru phẩm của em. Mời em kí tên”

Lúc cô kí tên thì 1 chiếc xe Rolls-Royce ở biệt thự bên cạnh chạy ngang qua cô. Vì đang kí tên nên cũng không để ý là trong chiếc siêu xe đó có 1 người đang mặc quân phục nhìn cô và... cười

Tại sao lại cười? _ T/g cũng không biết đâu à

Quay lại với đại tỷ của chúng ta. Sau khi kí tên xong. Cô cảm ơn và chào chị chuyển phát nhanh(t/g: lịch sự như vậy sao). Cô cầm gói buru phẩm màu xanh biển đóng cổng lại, vào nhà

Đặt món buru phẩm lên bàn. Nhìn nhìn, suy nghĩ * cái gì đây nhỉ? Ai tặng vậy ta* cầm lên lắc lắc vài cái* mở ra rồi biết*

“Roẹt.... Roẹt... Roẹt”

Có 1 cái hộp và 1 tấm thiệp. Mở cái hộp ra. Ô là 1 sợi dây chuyền bạch kim có hình giọt nước ở chính giữa giọt nước là 1 viên kim cương to. Còn phần bên dưới của giọt nước đều được đính những viên kim cương nhỏ(t/g: ta chịu. Hình ở trên á)

Nhìn đơn giản vậy thôi. Chứ nói chắc chắn có giá trị liên thành. Nói vậy thôi chứ cô vẫn....đem trả lại cho người ta

Người ta tặng cô món đồ này với dụng ý thì cô chưa biết và lại cô không phải kẻ thiếu tiền. Vì vậy phải trả lại cho người ta nhon

Cô cầm lấy tấm thiệp mời trên bàn. Mở ra xem 1 chút. Là tấm thiệp mời dự tiệc của Lôi gia. Vậy thì người tặng sợi dây chuyền này cho cô là cái tên hồi tối gọi điện cho cô à

Kì lạ, * nhìn nhìn sợi dây chuyền* chưa chắc gì cô quen biết hần mà lại tặng cô 1 món đồ giá trị liên thành như vậy. Hần ta muốn gì chứ?

Cô đi lên lầu. Một lát sau cô bước xuống tới gần cái bàn, cầm sợi dây chuyền bỏ vào túi xách. Muốn biết người ta muốn gì thì phải gặp và hỏi rõ người ta a

Cô đóng cửa, xuống gara lấy xe, khóa cổng, bỏ túi xách vào hàng ghế phụ lái. Chạy như bay đến khu trung tâm mua sắm JH để mua đầm dạ hội Vì từ khi xuyên qua đây gần như không tham gia dạ hội nào cả

(ngoài trừ dạ hội của trường tổ chức). Nên cũng chẳng mang cái đầm nào về

Gửi xe xong rồi bước vào JH. Cô mới bước vào, thì ai cũng quay đầu lại nhìn lại. Hzzz... quên đeo kính râm nữa rồi. Dù thật sự cô rất khó chịu nhưng chẳng làm gì được mấy người này cả. Đành mặc kệ

~~~~~

Vì nãy giờ nhiều người nhìn quá, mà không chú ý có 1 người đứng trên tầng lầu nhìn cô và suy ngẫm 1 hồi lâu

“Thiếu gia, có Vương tiểu thư....”

“Anh yêu, buổi tiệc của Lô gia...”_ giọng nói chảnh chọe của ai đó vang lên

“Có chuyện gì?”_ lời nói sắt bén vang lên cắt đứt cả câu từ tiếp theo của ả

“Ừm ừ ừ(t/g: * tay đánh chữ run run, khóe mắt giật giật*) người ta chỉ muốn anh chọn quần áo cho người ta thôi”

Ánh mắt sắt lém liếc cô ả khiến cô ả lạnh người. Rồi hần suy nghĩ gì đó, phun ra 1 chữ “Đi”

~~~~~

Cô đang quẩy nát mấy shop quần áo. Đang ở trong 1 shop bán toàn đồ dạ hội và đang tính tiền thì cô bắt gặp 1 chuyện rất là lí thú

Đó là nữ chính lại bà mẹ của cô ta(t/g: vì sao Dạ nhi biết đó là nữ chính và mẹ kế của cô? Vì trước đó cô nàng đã từng điều tra rồi) đang hướng về phía shop này và nhìn về hướng ngược lại là vị hôn phu của cô đang đi với 1 cô nàng xinh đẹp ông a ông ọ

Và cô đang chờ cuộc chạm trán *nảy lửa* của bốn người đó đây. Nếu như nhìn tình huống này thì đây chính là chương 1 của tác phẩm” Chính phục trái tim đàn ông” chó chết đó

Theo chương này thì nữ chính đang đi mua đầm dạ hội thì *vô tình* đụng vào cô chảnh chọe bên cạnh vị hôn phu của cô. Thế là cô nàng té.

Và vị hôn phu của cô không thèm đỡ cô nàng xinh đẹp bên cạnh mà đỡ nữ chính mới ghé chó. Trong cái chạm mặt đầu tiên 2 người họ đã bị xét đánh

Cô sắp được chứng kiến cái tình huống * lạng lặc* trong tiểu thuyết đó đây. Thực háo hức làm sao. Và đúng theo như cô dự đoán. Nữ chính đã té. Chỉ khác 1 điều là tên hôn phu đó không đỡ cô nàng a

Gi vậy trời? Tại sao không đỡ chứ? Theo cô nhớ là phải đỡ chó. Mà thôi kệ đi không đỡ mà liếc nhau 1 cái cũng xem như là sét đánh rồi hen

Xem kia, xem kia nữ chính được mẹ đỡ đứng lên, đang ngọt ngào bộ dáng điềm đằm xin lỗi kia. Còn cô gái kia đứng lên chanh chua nói lại với nữ chính kia. Đúng 1 nữ phụ chính gốc mà

Sắp rồi sắp rồi tên đó sắp nói là *đủ rồi* nè. Vì để nghe được rõ hơn cô liền xách đồ đi tới gần. Và cô phải thừa nhận mình canh thời gian rất chuẩn. Vừa tới cửa kính liền nghe được 2 từ

“Đủ rồi”

Thế là kết thúc 1 trò hay. Vừa hay là lúc 3 người kia bị giọng nói uy quyền nọ làm cho im lặng thì cũng là lúc cô lướt qua người bọn họ. Và môi cô câu lên một nụ cười nhẹ rồi tiếp tục sang sảnh bước đi

Làm cho 4 người và những người đứng xem thất thần nhìn theo bóng lưng của cô. Sau 1 hồi thất thần, 3 người nữ nhân đó nhìn cô bằng ánh mắt ghen tị, căm ghét. Xung quanh liên rộ lên tiếng bàn tán

“Cô ấy cướp mất trái tim tôi rồi”_ người qua đường a

“Lúc nãy cô ấy cười với tôi đó”_ người qua đường b

“Đang ảo tưởng sức mạnh à”_ người qua đường c

“Thật ghen tị a, cô ấy thật đẹp”_ người qua đường d

“Cô ấy là tôi hồi kiếp trước đó”_ người qua đường e

“Mơ giữa ban ngày”_ người qua đường f

Còn về nam nhân mà cô kêu là tên hôn phu này tên hôn phu nọ. Hần chính là người lúc nãy từ trên tầng lầu nhìn cô. Hần ta suy nghĩ rất nhiều về cô nhưng t/g chỉ bắt kịp 1 suy nghĩ duy nhất đó là.... * thật đáng yêu*

Bạn đang đọc truyện *Đến Cùng Vẫn Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Dự tiệc

Cửa mở, là 1 cô gái rất đẹp, rất mỹ bước vào. Và người đó còn ai khác ngoài Dạ Nguyệt tỷ chứ

Cô mặc 1 chiếc đầm cúp ngực dài màu đen thiết kế theo kiểu bella với váy body ở trong và lớp váy choàng đen mỏng ở bên ngoài được xẻ từ hông xuống. Ở phần thắt lưng có 1 cái nơ màu đen. Cô kết hợp bộ đầm với đôi giày cao gót Platinum Guild

Phân tóc được uốn xoắn, để mái lệch. Vì da cô rất trắng nên không đánh phấn tầng tầng lớp lớp như những cô nàng ở đây. Mà chỉ vẽ mắt, tô 1 chút son đường

Trên cổ đeo dây chuyền L’Incomparable Diamond Necklace và chiếc khuyên tai hình chiếc lá bằng vàng

(T/g: ta xin bó tay về phần tả nhé. Về phần này thì ta dờ tẹ mong các nàng thông cảm. Còn hình đây)

Khí chất mỹ miễm, cao quý nhưng rất lạnh đậm. Khiến dù là nam hay nữ cũng thật khó dời mắt khỏi cô gái này. Trong đó có 1 vài ánh mắt quen thuộc. Không phải 1 vài mà là vài chục mới đúng

Và có cô nàng nữ chính của chúng ta nữa đang bắn ánh mắt ghen tị, căm phẫn về phía Dạ Nguyệt. Cũng đúng thôi. Nhìn đồng đồ có tiền cũng chưa chắc mua được của Dạ tỷ(t/g: nồ tí thôi) và khuôn mặt ăn nết hảnh cô ta đủ khiến cho cô ta ói máu rồi

Hôm nay, tôi sẽ khiến cô nhục nhã vì dám tranh mất vị trí đẹp nhất của tôi trong bữa tiệc(t/g: tự ki vừa vừa thôi mà oi. Chưa biết ai khiến ai nhục nhã đâu nhé). Bắn ánh mắt sát lém về phía Dạ Nguyệt

Và điều khiến cô ta không ngờ là Dạ Nguyệt cũng nhìn về phía cô ta. Trên môi câu lên 1 nụ cười thấy cả răng khểnh lộ cả lúm đồng tiền(t/g: ác quỷ xuất hiện rồi kakaka)

Thật ra theo cô thấy nữ chính không thuộc dạng đẹp chỉ là thanh tú, khá là đáng yêu, biết cách khiến người khác thương xót và là 1 bà trùm giả nai trước mặt người khác

Nụ cười quá mức chói lóa của Dạ Nguyệt khiến cho nhiều người ở đây thất thần và lấy đi không ít thiện cảm và trái tim của nhiều người

Còn cô nàng nữ chính khi thấy vậy thì quay đầu bỏ đi. Trước khi đi đuôi mắt cô ta ánh lên sự tàn độc

Mọi hành động, cử chỉ và thái độ của cô nàng đều được Dạ Nguyệt ghi rõ từng chút 1 vào trong mắt. *Thật đáng thương làm sao* suy nghĩ của cô hiện tại

Trong lúc cô suy nghĩ, nhìn lại. Thì thấy có 4 người bước về phía cô: 2 nam, 2 nữ. Hai người nam dù đã bước qua tuổi xế chiều nhưng sự uy quyền, thành đạt và đẹp trai vẫn còn nhìn thấy qua gương mặt của họ. Còn về hai nữ nhân. Thì một người 1 thân cao quý, xinh đẹp đầy mình. Nhìn là biết nữ nhân này thời xưa đã gây biết bao nhiêu sóng gió cho giới thương trường và đàn ông

Còn người còn lại thì nhìn có vẻ hiền lành phúc hậu đấy nhưng buồn thật sự giả tạo đó vẫn không qua nổi mắt cô a. Đẹp thì có nhưng khi đứng lại người phụ nữ cao quý kia thì bà ta thật sự qua không nổi

Và 4 người đó không ai khác chính là ba cô, dưỡng cô, người phụ nữ cao quý là mẹ cô và người còn lại là dì ghê của cô

“Con về rồi à. Dạ Nguyệt”_ba cô hỏi

“Con về sao không báo cho đi để đi biết. Con có khỏe không. Hiện tại con đang ở đâu vậy... bla... bla...”_dì ghê *lo lắng* hỏi

*Quan tâm cô đến vậy sao*_cô nghĩ, trong lòng lạnh 1 mảnh

Quay sang phía ba người còn lại cô nói:

“Dạ, con mới về được vài ngày thôi. Con chào dưỡng ạ”

“Ừm, chào con, con về đây sống có quen không?”_dưỡng hiền từ cười với cô

“Dạ, cũng không thấy gì không quen ạ”

“Vậy còn chuyện học hành của con bên đó”_mẹ cô nghiêm nghị hỏi

“Dạ, con định về đây học tiếp ạ”_Cô không nói mẹ cô là cô đã có bằng đại học vì cô sợ mẹ cô bắt cô đi làm. Dù lúc trước cô vừa học vừa làm. Nhưng mà nói chung bớt được việc nào thì hay việc đó thôi

“Vậy con chọn trường chưa? “_dưỡng cô hỏi

“Dạ chưa ạ”

“Vậy con vào trường PK học đi, ba sẽ nộp hồ sơ giúp con” _ ba cô nói

“Dạ” _ PK à. Trường của nam chủ, nữ chủ à. Vui nhỉ?

“Hiện tại con có chỗ ở rồi chứ” _ mẹ quan tâm

“Nếu được thì con về ở với ta đi” _ ba cô nói

“Dạ thôi ạ, con cũng có chỗ ở ổn định rồi” _ cô nhẹ nhàng từ chối

“À, suýt nữa là con quên, con chào đi ạ” _ cô cúi đầu

“À.... à...., không sao” _ Cho bà ghen chết luôn. Nhìn kia mặt bà ta từ trắng sang xanh, từ xanh sang đen. Dù màu sắc vậy y chang con tắc kè bông vậy đó

Hàn huyền thêm 1 lúc thì 1 vài thương nhân lôi kéo ba cô và dựng cô đi. Thêm 1 tí nữa mấy bà nào nữa lôi bà đi ghê và mẹ cô đi luôn. Và giờ chỉ còn mình cô đứng đây

Đặt ly rượu đã uống hết lên khay của người phục vụ. Cô đi ra 1 chỗ khá vắng người, ngắm nghĩ 1 lúc

Dù ba mẹ của nguyên chủ đã li hôn nhưng vẫn đối xử rất tốt với nguyên chủ. Chỉ là nguyên chủ không hiểu cứ nghĩ họ có lỗi với mình đây là việc họ phải làm để bù đắp cho mình. Thành ra luôn có thái độ ác liệt với họ

Nhìn mẹ và dựng nguyên chủ xem. Rất tốt a. Chỉ là mẹ của nguyên chủ quá khuôn khổ không biết biểu hiện tình cảm nhưng thế nào thôi. Còn dựng lại cha cô thì khỏi nói họ thể hiện là họ thương nguyên chủ rất rõ qua từng lời nói a. Lúc nguyên chủ bị nam chủ truy bắt chính họ đã giúp nguyên chủ trốn ra nước ngoài a Vì lúc trước cô có cha mẹ đầy đủ và họ rất yêu thương cô. Nên cô hiểu bản thân sẽ không hiểu được nhiều những cảm xúc khi gia đình phân li của nguyên chủ

Và nếu họ biết được con gái họ không ở trong thân thể này mà là cô thì không biết phản ứng của họ sao nữa. Thôi xem như xin lỗi cô cũng như họ, tôi sẽ thay cô đáp lại tình cảm của họ nhé.

Dù sao cô cũng thật đáng thương, nguyên chủ à

Kết thúc dòng suy nghĩ thì thấy 1 bóng dáng của nữ nhân đang tiến đến chỗ cô. Là nữ chính Âu Dương Cẩm * Định làm gì đây nữ chính*

“Em chào chị” _ giọng ngọt sớt

“Chị chào em”

“Nghe nói chị mới về nước” _ Nắm bắt thông tin nhanh nh

“Đúng vậy”

...

Nói chuyện được 1 lúc thì cô ta nói:

“Chị có thể uống với em 1 ly được không”

Chắc lại làm mấy vụ như tranh tiểu thuyết chứ gì. Cô ta lại định lỡ tay làm đổ ly nước làm ướt đồ cô rồi để cô chửi để cho người ta nhìn thấy cô đánh đá như thế nào chứ gì. Xong rồi để nam chính hay nam phụ gì đó vào can ra tay cứu vớt nữ chính. Định biến cô thành nữ phụ à. Hừ..

Xin lỗi em gái thân yêu, chiều đó xưa rồi cung à và chị cũng nhìn thấu em quá rồi

~~~~~

Và mọi chuyện xảy ra y chang Dạ tỷ dự đoán chỉ khác là

Lúc cô ta lấy ly rượu từ bồi bàn ở phía sau. Đúng lúc cô ta lấy 2 ly rượu quay lại thì cô ta giả vờ xây chân và ly rượu hất trúng vào 1 người

Yeah, người cô ta hất trúng không phải là cô. Vì lúc cô ta xoay người Dạ Nguyệt cũng xoay người, bước 2 bước qua bên phải anh bồi bàn giả ngờ để lấy ly rượu

Cô cứ nghĩ á là cô ta sẽ hất hự ly rượu xuống đất. Ai dè lúc đó có 1 cô gái đi ngang qua thế là cô nàng này lãnh trọn cả 2 ly rượu. Vì người cầm 2 ly rượu là cố tình nên lực hất mạnh hơn là người vô ý

Nhìn mặt cô nàng bị hất rượu nhé. Từ trắng sang đen, từ đen mà sang đen nữa. Như cái gì mà hắc hắc bạch bạch gì ta. À là hắc bạch vô thường

Cô là thật sự rất muốn cười. Nhưng là không dám cười. Hiện tại cô đang lấy tay che mặt và nhin cười đến nội thương

Cô nàng kia bắt đầu cất cái giọng chanh chua và tức giận lên: “ Cô làm gì vậy hả?”

Bắt đầu cất thút tha thút thít lên tiếng: “ Em... xin lỗi... thật sự.... emm... không cố ý....”

“ Cô nghĩ xin lỗi là được sao. Cô biết chiếc đầm của tôi đáng ra cái mạng của cô không hả?” Woa~ nữ phụ chính gốc là đây mới đúng aaaa

Sao lâu quá vậy? Sao nam chủ còn chưa tới nữa? Í tới rồi kìa

“ Xin lỗi, Trần tiểu thư. Đây là em gái tôi, nó còn nhỏ dại chưa biết gì mong cô tha lỗi và đây cũng là tiệc của Lôi gia nên mong cô hiểu” _ anh trai đại nhân khác mẹ và kiêm nhiệm nam chính, Âu Dương Phong lên tiếng

“ Nếu như Phong ca ca đã lên tiếng rồi thì em cũng bỏ qua. Dù gì cũng chỉ là 1 bộ đầm không đáng giá gì mà để mất tình cảm của chúng ta. Đúng không anh?” _ Rõ ràng lúc này còn đầm tôi đáng giá bằng cái mạng của cô. Còn nhận bà con nữa * ca ca*. Con cộp cái này giờ đâu rồi. Sao mới thấy nữ nam mà đã im ru, hiền lành rồi. Nghe mà mắt ối

Để cho mấy con này nói chuyện thật làm mất giá con gái hết. Hừ... liếc gì mà liếc. Người đưng công tía của anh bên kia kìa. Chứ không phải tôi

Cô đây còn chưa đưng chạm gì tới Cẩm công tía của hần đâu. Là cô ta đưng chạm cô trước à nhon. Chứ cô mà đưng lại thì cô ta làm gì được bình yên như bây giờ. Cô biểu môi. Dù vậy nghĩ vậy thôi chứ cô làm gì dám nói ra chứ

Rồi cô liền tránh xa bãi chiến trường, ra chỗ khác đứng. Âu Dương Phong liền nhìn theo bóng dáng đưa em gái cùng cha khác mẹ. Thú vị a và cũng rất dễ thương

Hần đã chú ý cô từ cái lúc mà cô bước vào tới cái lúc mà em gái hần Âu Dương Cẩm định hất nước vào người cô. Hần muốn xem cô sẽ có phản ứng thế nào. Nhưng ai mà ngờ

“ Em vào thay đồ nhé” cô nàng bị tạt nước lúc này cất *giọng thánh mẫu*

“ Ừm” Hần cười nhưng trong mắt hần có sự khinh bỉ rõ ràng

Thật hần không muốn giúp đưa em gái này chút nào. Cô ta thật quá giả tạo nếu không vì danh dự của gia đình thì hần sẽ không giúp

Hần liền sực nhớ tới lúc này khi hần nhìn cô(t/g: người ta tưởng anh liếc chứ nào tưởng anh nhìn) hình như cô biểu môi ra vẻ chán ghét hần thì phải. Dám ra vẻ chán ghét hần sao? Gan thật đấy!

Quay về phía Dạ Nguyệt. Xem kìa ông anh yêu vầu của cô đang dặt tay nữ chính kia(t/g: con mắt nào người thấy bọn họ DẮT TAY hả?). Điều hâu mà làm như chim sẻ non vậy? Nép sau lưng nữa chứ. Đúng là phong thái nữ chính có khác mà

À mà hình như cô quên chuyện. Mà thôi kệ đi

Đúng vậy là cô đã quên mất 1 chi tiết trong truyện. Đó là....

Còn về chi tiết này có quan trọng hay không thì để chương sau ta kể cho nhé. Chờ giờ t/g mệt rồi

P/s: vì ngày mai ta có công truyện nên ta đăng sớm 1 ngày. Nếu không phải thấy thương các nàng quá thì ta đã đăng trễ hơn 1 ngày rùi nhé. Và chương này thật sự rất dài aaaa. Tồn hết chất xám và nguyên 1 ngày thể lực của ta a

Bạn đang đọc truyện *Đến Cùng Vãn Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Dự tiệc (2)

À phần này là t/g kể lại cho mọi người hiểu thêm thôi chứ Dạ Nguyệt không có nhớ lại nhé

Đúng vậy là cô đã quên mất 1 chi tiết trong truyện. Đó là hiện tại anh cô chưa hề thích nữ chính Âu Dương Cẩm. Vào khoảng thời nguyên chủ đi du học thì anh cô mới xuất hiện

Còn tại sao nguyên chủ biết mình 1 người anh trai và 1 người em gái trong khoảng thời gian này? Thì cái này phải cảm ơn ông chú thương nguyên chủ từ bé Âu

Dương Hiền(t/g: ném chút nữa là ta quên ông chú này luôn rồi)

Trong khoảng thời gian cô đi du học. Thì hân(Âu Dương Phong) (t/g: xưng hân cho tiện nhé) biết mình có 2 người em gái.

Một là Âu Dương Cẩm. Hai là Âu Dương Dạ Nguyệt. Âu Dương Cẩm thì không còn gì để nói nữa vì 2 người tiếp xúc với nhau rất nhiều. Còn về Âu Dương Dạ Nguyệt thì khuôn mặt cô ra sao hân còn chả biết chứ nói gì

Đề nữ chính trong truyện có thể *chính phục trái tim* của nam chính Âu Dương Phong thì phải có sự xuất hiện của cô a

Lúc đầu khi nữ chính Âu Dương Cẩm thấy hân cũng muốn cưa cẩm hân nhưng hân đối xử với cô ta không mặn cũng không nhạt. Thì dần dà cô ta cũng bỏ cuộc. Và giống như hiện giờ quan hệ của họ trong nhà là như thế này cô làm chuyện của cô, tôi làm chuyện của tôi không liên quan tới nhau

Rồi đến 1 ngày sự xuất hiện của Âu Dương Dạ Nguyệt(đây là nói nguyên chủ chứ không phải nói về bản thể hiện giờ) làm thay đổi nếp sống trước kia của họ. Cô lúc đó thật giả tạo, ánh mắt thật thấp hèn, thật dâm dục(t/g: tội nghiệp. Chị ấy cũng đâu muốn vậy. Do số phận lúc trước làm nữ phụ thôi). Lúc đó hân thật sự rất chán ghét cô. Còn cô lúc thấy hân thì mắt sáng như sao. Làm hân kinh tởm

Rồi hân mới biết cô là Dạ Nguyệt em gái của hân. Cô dọn tới Âu Dương gia ở. Trong khoảng thời gian sống ở Âu Dương gia đó, cô *ca cẩm* với rất nhiều người trong đó có hân. Dù cô biết thừa hân là anh trai cô nhưng vẫn *mời mọc* đủ thứ. Khiến hân tức điên

Dù trước giờ hân là người có kiên nhẫn cao cũng chịu hết nổi cô rồi. Hân phải nhờ đến sự giúp đỡ của nữ chính Âu Dương Cẩm. Dù thật sự hân cũng chẳng ưu gì Âu Dương Cẩm. Nhưng Âu Dương Cẩm đỡ hơn Dạ Nguyệt lúc bấy giờ. 2 người diễn 1 màn kịch tình cho Dạ Nguyệt xem để cô từ bỏ không bám hân nữa. Nhưng ai mà ngờ tình giả thành thật. Người *vô tình* thắng t/g *có ý* ấy mà. Thật đáng buồn cho 1 nữ nam

~~~~~  
Quên mất phân khúc quan trọng như vậy cũng không trách cô được. Nghĩ xem bạn đọc 1 cuốn truyện trong 1 buổi tối 3 năm về trước. Sau 3 năm bạn sẽ nhớ hết toàn bộ chi tiết của cuốn truyện đó chứ. Khó lắm bạn ơi

Và cô có cách đọc truyện rất hay. Đọc chương đầu và chương cuối. Những chương ở chính giữa có tình tiết hay hoặc có thật mới đọc. Không thì chương nào có đoạn nhân vật mình thích thì đọc không thì next( t/g: cách xem phim lần đọc truyện của ta đó. Học hỏi đi). Vì vậy mới trong 1 đêm cô đọc xong 1 bộ truyện dài 30 chương mỗi chương 3000 từ

Cô biết và còn nhớ anh nào nam chính anh nào nam phụ là may lắm rồi. Và còn nhớ đâu là chương 1 đâu là chương 2 là thông minh rồi. Nên việc cô quên mất khúc này không phải lỗi tại cô( t/g: và cũng chẳng phải lỗi tại ta)Cô nào biết chỉ vì bản thân quên đi 1 phân khúc. Mà không biết bao nhiêu chuyện trầm trọng xảy ra. Ảnh hưởng nặng nề đến cuộc sống của cô sau này. Hzzz nhưng đó là truyện của sau này

~~~~~  
Quay lại với Dạ Nguyệt hiện tại cô đang cầm 1 ly rượu. Nhìn chăm chăm vào rượu. Xoay tới xoay lui. Và hiện tại *hồn cô đang lơ lửng tám tầng mây*

(T/g: ơi hồn về nhận xác kìa

Hồn: còn 1 tầng nữa đợi tí

T/g: ba ơi tầng thứ 8 rồi. Lên nữa là cửu trọng thiên rồi má ơi. Má lên tới đó rồi. Ai lượm hồn má về

Hồn: Há? Ta biết rồi. Ta về liền)

Giọng nói trầm thấp, uy quyền từ micro phát ra: “ Xin chào các vị quan khách. Tôi là Lôi Vũ cũng là người chủ trì của bữa tiệc hôm nay. Thật sự cảm ơn các vị đã đến tham gia bữa tiệc của Lôi gia chúng tôi. Bữa tiệc xin được bắt đầu. Xin mời các vị nhập tiệc”(t/g: ta chịu. Ta éo có phải MC)

Há? Tại cô có vấn đề à? Vị trưởng tộc 10 năm tổ chức tiệc thì hết 10 năm không chịu xuất hiện tại bữa tiệc. Mà hiện lại chịu lộ đầu ra à. Thật sốc(t/g: chị nào biết. Chỉ vì 1 câu nói của chị mà ảnh mới xuất hiện tại đây đâu)

Có phải người già không trời?

Bản mặt y chang trong tám hình mà cô xem chắc không thể nào giả được. Nếu giả á giả được cái mặt là quá cỡ rồi. Chứ khí chất giả không được. Cái khí chất lãnh huyết, độc tài, ở gần *không rét mà run* và không thiếu phần cao quý đó muốn giả quả thật rất khó

Mà muốn giả á phải được cái tên đó cho phép không hân chém chết

Nhìn đi nhìn lại

Lúc trước cô nói hân ta là đại nữ nam quả thật không sai chút xú nào. Nhìn xem mắt phượng mày kiếm, sống mũi cao thẳng, môi mòng. Mọi thứ kết hợp trên khuôn mặt hân hoàn hảo đến mức không thể nào mà bắt bẻ

Ô ô ô đại nữ nam, đại nữ nam aaa. Thôi cho tỷ Nguyệt 1 phút mê trai đi. 1 phút trôi qua. Bình ổn lại cảm xúc. Mà hình như giọng nói của hân có gì đó quen quen. Giống như cô đã nghe ở đâu đó rồi. Thật nhớ không nổi mà. Thui khó quá bỏ qua

Lý do gì mà cô làm quá lên vậy? Làm như cô chưa thấy đại mỹ nam vậy? Làm mất hình tượng quá. _ Cô thật không quan tâm đến hình tượng của mình cho lắm. Đại mỹ nam và mỹ nam thì cô đã gặp rất nhiều rồi tí như là Dark, John, Tống Tử Hạo...

Nhưng là điều khiến cô làm quá lên vậy là vì hần chính là hình tượng mỹ nam mà cô thích và hâm mộ nhất từ trước tới giờ dù là trong ngôn tình hay ngoài đời. Chỉ là thích thôi chứ không phải hình mẫu lý tưởng của người trong lòng nhé

Nhắc tới người trong lòng thì trước tới giờ cô chưa từng có hình mẫu về người đó đâu. Vì đối với cô hình mẫu không quan trọng. Cô chưa từng mơ ước cao xa là người yêu mình phải đẹp trai ngồi ngời, tiền xài không hết... Mà chỉ muốn người đó yêu mình và mình yêu người đó. Chỉ muốn người đó cảm thông cho mình và biết chia sẻ với mình. Vậy thôi

Chính vì cái lý tưởng *cao đẹp* đó. Mà cô vẫn luôn *ế* trước khi xuyên và đến tận bây giờ. Dù cô đẹp và cũng có rất nhiều người theo đuổi nhưng đến bây giờ cô vẫn khó lòng yêu 1 ai đó

Một giọng nói đánh gãy suy nghĩ của cô hiện giờ

“Anh có thể mời em nhảy 1 bài được chứ”

Là nam phụ à. Tới chỗ nữ chính kìa tới chỗ cô làm gì

“Xin lỗi nhưng chân em bị đau không thể nhảy với anh được”

(T/g: nói dối không chớp mắt)

“Vậy à. Xin lỗi vì đã làm phiền em”

Tên nam phụ đó đi chưa được mấy bước thì đã có người đến mời cô nhảy. Và người này không phải ai xa lạ mà chính là Tống Tử Hạo

“Em có thể nhảy cùng tôi 1 bài được chứ”

Khỏi nói tên này là đẹp bỏ mẹ nó đi

“Chân em bị đau. Không thể nhảy được”

“Em có sao không? Tôi là bác sĩ hay để tôi xem cho em” giọng điệu của hần mang chút gì đó lo lắng

“Em cũng vừa mới xem bác sĩ xong. Bác sĩ bảo em không sao. Nên là không cần nhọc công anh”

“Vậy à...” Định nói thêm gì đó nhưng bị 1 giọng nói chen vào chặn lại

“Anh có thể nhảy với em 1 bài được không?” _ nữ chính

Trong lòng* vỗ tay tán dương* quả nhiên không hổ danh là nữ chính. Bạo dạn hơn ai hết

“Được” hần cố câu lên 1 nụ cười gượng gạo. Dù hần thật sự không thích chút nào. Nhưng không thể từ chối vì hần phải giữ hình tượng *quý ông*

Lý do cô không ra nhảy:

1. Không thích nhảy

2. Cô muốn ở đây chứng kiến cảnh nữ chính của hét nam chính và nam phụ bằng *vũ đạo* của mình à. Thật mong chờ làm sao

Xem kìa Tống Tử Hạo đang vòng tay qua nữ chính. Họ đang ôm nhau kìa(t/g: ta biết sợ người. Nguyệt nhi à) sắp hôn nhau rồi(t/g: ồ quá mẹ ơi). Khụ... khụ ồ quá rồi. Đánh giá nữ chính 1 chút nhé

Thật ra nữ chính nhảy không đẹp lắm. Mà do nhờ nam nhân nhảy với cô ta rất *xuất chúng*. Nên thu hút rất nhiều ánh nhìn của người khác mà thôi

Đang đắm chìm suy nghĩ thì 1 tiếng:

“Chụt...”

~~~~~

Khi cô đồng ý tham gia bữa tiệc này là đúng hay là sai?

Chắc các bạn đã từng nghe câu “sai một li đi một dặm” rồi đúng không!

Nếu thật sự là cô sai. Thì 1 dặm này cũng thật là quá dài. Và sẽ cũng đủ để phá tanh tành kế hoạch của cô

Định mệnh sẽ thay đổi như thế nào?

Mọi thứ vẫn sẽ diễn ra như trong cuốn truyện cũ ấy chứ?

Nếu thay đổi nó sẽ thay đổi như thế nào đây? _ Tích cực hay tiêu cực

Mọi thứ hiện tại là 1 dấu chấm hỏi to đùng. Nhưng sớm muộn dấu chấm hỏi đó cũng sẽ phai nhạt

Việc chúng ta có thể làm là chờ đợi...

~~~~~  
P/s: chương này mình gửi tặng bạn @Mia_Aquarius. Vì nỗ lực dành 3 hay 4 tem chương gì đó của bạn

Lý do gì ta không tặng chương trước. Vì tới giờ này ta mới nhớ tới việc tặng bạn ấy

Bạn đang đọc truyện *Đến Cùng Vẫn Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Nụ hôn

“ Chút...”

Tiếng đó đủ để các bạn hiểu chuyện gì đang xảy ra rồi nhỉ

Tua lại đến khúc Dạ Nguyệt đang đánh giá cặp đôi chính giữa *sân khấu* (là cặp nữ chính và Tổng Tử Hạo). Chính vì đánh giá quá hăng say. Mà cô không chú ý có 1 người đàn ông đang tiến đến gần cô

Dù hiện hân đang cách cô chỉ còn có 1 bước. Vậy mà cô cũng không để ý đến sự hiện diện của hân mà chỉ chăm chú vào người đàn ông đang nhảy kia (t/g: con oi, con hiểu lầm rồi. Nó đang đánh giá nữ chính chứ không phải đánh giá tên Tổng Tử Hạo)

Ánh mắt của cô nhìn tên đó (t/g: không phải tên đó mà là con đó).... Thật đáng ghét(t/g: ủa ủa mua giấm chua đâu đây). Khiến hân thật muốn giết cái tên kia

(t/g: con oi, đừng giết! Biết đâu sau này 2 người là đồng minh)

Cô nào biết ánh mắt *đánh giá nữ chính* của cô bị cái tên* đứng bên cạnh* mà cô *không biết đến sự tồn tại* biến thành ánh mắt* si mê nhìn nam nhân*.

May hôn là cô không biết. Chứ cô mà biết được là cô moi mắt hân ta ra(t/g: con à đừng có ác quá. Sau này trời trả báo đó con oi). Để xem con mắt nào của hân ta thấy cô đang *si mê* nhìn tên Tổng Tử Hạo *khốn nạn* kia(t/g: chỉ vì chuyện *kiếp trước của nguyên chủ* mà đến giờ chị ấy vẫn ghi thù. Ghê thật)

Con người 1 khi tức giận chuyện gì cũng dám làm. Câu này đúng ra phết (t/g: chính vì dám làm mới có chuyện để ta viết chớ)

Và lúc Dạ Nguyệt đang đắm chiều suy nghĩ. Thì có 1 bàn tay xoay đầu cô lại đối diện với hân.

Thì 1 tiếng” Chút...”

Môi cô và hân chạm vào nhau. Một dòng điện không biết từ đâu ra chạy thẳng vào tim cô. Khiến nó đập “ thỉnh... thỉnh... thỉnh thỉnh...”. Tiếng vang thật to, khiến mặt cô đỏ lừ lên. Vì sợ hân nghe thấy nên cô đang cố áp chế cảm xúc lại

Lúc cô đang thất thần vì áp chế cảm xúc. Một tay hân chế trụ gáy cô, một tay lại đặt ngay eo cô. Hân liền đem khoảng cách của hai người kéo lại càng gần. Làm cho hai cổ thân thể như dán sát vào

“Nhắm mắt lại”_ giọng nói khàn khàn cất lên

Cô không biết bản thân mình bị gì hay tại giọng nói của tên này có ma lực gì đó mà cô hiện tại khi cô nghe xong hoàn toàn mù mị nghe theo lời yêu cầu của hân và nhắm mắt

Chính vì cô nhắm mắt nên những giác quan còn lại cảm nhận được nụ hôn này rất sâu sắc

Hắn lấy răng cắn nhẹ môi dưới của cô rồi hắn đưa môi dưới vào miệng mình mút mút. Không đau chút nào. Được 1 lúc phần môi dưới gần như tê dại thì hắn buông ra. Cô cứ nghĩ như vậy là hết 1 nụ hôn rồi(rõ ràng từ trước giờ cô coi rất nhiều ngôn tình nhưng mà tại sao lại quên mất đi đây chỉ mới là bước bắt đầu)

Thì chiếc lưỡi như một con rắn nhỏ tiến vào khoang miệng của cô. Vì 2 hàm răng buồng lỏng phòng bị đi rất nhiều. Nên chiếc lưỡi đó dễ dàng tiến vào bên trong* công thành đoạt đất*

Chiếc lưỡi trong miệng cô hết *liếm đông* rồi lại *liếm tây*. Hết liếm phần *nêu* thì lại liếm phần răng. Khiến cho cả hàm răng cô hết tê lại mà Lưỡi hắn cuốn lấy đầu lưỡi cô chơi đùa. *Dụ dỗ* đầu lưỡi của cô qua bên miệng của hắn. Chẳng biết ma xui quỷ khiến làm sao mà cô thật sự để đầu lưỡi của mình qua bên miệng hắn

“Ô.... Ô.... Ô...”

Đầu lưỡi của cô bị hắn mút đến.... thoải mái. Aaa trong lòng cô thầm rửa bản thân không có tiền đồ

Nước miếng hô hấp ngay cả linh hồn của cô đều bị miệng lưỡi của hắn hút hết. Gần như cả thập kỉ trôi qua. Đến khi cô suyễn khí. Hắn mới buông môi lưỡi của cô ra

Lúc 2 đôi môi tách ra để lại chính giữa 1 sợi chỉ ngân dài. Mở mắt ra thấy hắn ái muội cúi xuống liếm liếm môi cô, nói” Thật ngọt...”

Hiện tại cô không dám nhìn mặt hắn nữa cúi xuống nhìn chân của mình. Thật quá sức nhục nhã. *Già rồi* mà còn bị một *nụ hôn con nít* đó làm cho mê muội. Cô thật cầu mong ở đây có 1 bức tường để cô đập đầu vào chết quách đi cho xong(t/g: nhưng mà con t/g nó không chiều lòng con đâu)

May hôn chỗ cô đứng là trong góc khuất. Cộng lẫn mọi người đang chú ý đến cặp nhảy chính giữa sân khấu. Nên họ không thấy cô và hắn hôn nhau. Chứ không chết chôn dưới 3 tấn đất cô cũng đội mồ lên ám tên này. Cô nào biết mọi người không phải tất cả ai cũng không thấy. Vẫn có 1 vài đạo ánh mắt nóng rực bắn về phía cô

Hắn liền nhếch môi cười cười. Mặt cô hiện rất là đỏ. Còn đỏ hơn trái Ớt nữa. Dù không biết cô đỏ mặt là vì thiếu không khí, vì ngượng hay là tức giận đây

Cô vợ nhỏ(t/g: nhận vợ sớm quá con ơi) này của hắn da mặt thật sự mỏng quá(t/g: chứ lẽ nào dày như con à). Thôi không trêu chọc cô nữa

Lên tiếng đánh vỡ bầu không khí ngượng ngùng hiện tại” Lâu rồi không gặp, Nguyệt nhỉ”

Ngẩng đầu lên, nhìn nhìn

Thân người cô hơi đơ đơ 1 chút. Tên khốn này giờ cường hôn và lấy mất đi nụ hôn đầu tiên của cô. Không ai khác chính là tên Lôi Vũ người chủ trì của bữa tiệc ngày hôm nay

(T/g: ta biết mọi người đang thắc mắc tại sao chị ấy từng thấy Lôi ca qua. Và từ lúc bị cưỡng hôn đến giờ chị ấy đã nhìn Lôi ca mấy lần mà giờ mới nhớ ra Lôi ca

1. Chị ấy chỉ thấy Lôi ca 2 lần

2. Chị ấy chưa tiếp xúc thân thiết với Lôi ca qua lần nào

3. Có lẽ bị hôn đến mụ mị. Nên đầu óc của chị hoạt động chậm. Giờ chị mới lấy lại chất xám ấy mà

=> chị ấy quên là không có gì lạ)

Hzzz lúc trước nói xấu tên này đủ thứ. Giờ thì đúng tên này lấy mất nụ hôn đầu tiên đúng là trời trả báo mà(t/g: không phải trời trả báo mà là con t/g trả thù đấy)

Mà khoan đã, giọng nói này không phải là của người tối hôm qua nói chuyện điện thoại với cô sao(coi lại chương 10)

Lấy lại bình tĩnh, cô hỏi:

“Anh là người...”

“Đúng vậy. Tôi là người tối hôm qua gọi cho em”

“Ờ... ờ...” Cô hết biết nói gì rồi

Thì tiếng chuông điện thoại của hắn vang lên. Hắn liền bước đi nghe điện thoại

Những tiếng vỗ tay vang vọng khắp nơi. Liền thu hút sự chú ý của cô. Hóa ra là kết thúc màn khiêu vũ *đặc sắc* của cặp đôi nữ chính. Hào quang *thánh mẫu* của cô nàng nữ chính thực mãnh liệt làm sao. Nhìn xem có 1 vài đạo ánh mắt nóng rực nhìn về phía cô ta rồi kia

Được 1 lúc thì mọi người cũng tản ra nói chuyện và ăn đồ. Còn vài cặp đôi trên sân đang nhảy

Vô tình cô liếc thấy sợi dây chuyền trên cổ 1 cô gái. Cô mới sực nhớ ra* Đúng rồi sợi dây chuyền*

Hắn thấy cô thất thần liền tới gần cô nói:“ Tôi có công chuyện phải đi. Hẹn gặp em sau”

“ Khoan đã...”

Hắn dừng lại, nhìn cô. Còn cô lục lục gì đó trong túi xách. Bước lại gần hắn. Cầm tay hắn lên. Bỏ vào trong tay hắn 1 sợi dây chuyền hình giọt nước được đặt chế riêng

“ Đây, trả lại cho anh” Ném chút xiu là quên rồi

Hắn thật không ngờ cô kêu hắn lại là vì trả cho hắn thứ này

“ Không cần trả lại. Đây là quà tôi tặng em”_ Định đặt lại vào tay cô không ngờ cô lại rút tay lại

“ Xin lỗi anh, nhưng từ trước giờ tôi không nhận đồ người khác mà không có lý do”(t/g: lịch sự thui chứ trong lòng chị ấy nè tôi không thiếu tiền không cần sự *bổ thí* của anh)

Chưa để hắn kịp nói gì thì đã thấy bóng lưng của cô đi ra ngoài. Hắn ta nhìn sợi dây chuyền cười cười. Rồi cho sợi dây chuyền vào trong túi quần. *Chắc chỉ duy nhất cô khác lạ với những người khác. Chính điều này đã làm từng làm cho hắn dù tới bây giờ vẫn chú ý tới cô rất nhiều và cũng thích cô rất nhiều*

Cô đang ở ngoài sân vườn của Lôi gia. Điều khiến cô bỏ ra sân vườn này vì cô sợ tên Lôi Vũ đó lại nói đủ thứ làm cô phải nhận lại sợi dây chuyền đó ấy mà. Đạo hết vườn nhà người ta. Đến chán chê rồi. Cô ra bãi đậu xe định lấy xe về thì

“ Nguyệt nhi à, này giờ anh thấy cung rất hư. Hết quyền rũ nam nhân này lại quyền rũ nam nhân khác. Cung nói anh phải làm sao với cung đây nè”_ tiếng nói âm trầm, uy quyền mang theo tia tức giận vang lên. Truyền từ trên môi người nam nhân đang đứng dựa vào xe cô

P/s: Ai đây? Nam nhân này tên gì?

Ai đoán đúng và nhanh nhất mình sẽ tặng chương sau cho nhé

A. Tống Tử Hạo

B. Âu Dương Phong

C. Lâm Thiên Thành (ta mới sửa tên của anh này)(anh này là con trai của dương Nguyệt tỷ với vợ trước đấy nhớ không)

D. Hôn phu của Nguyệt tỷ

E. Vị thiếu tá (người mặc quân phục chạy xe Rolls-Royce ở chương 11)(anh này ta tiết lộ chức vị rồi nhé)

Ta đã giới hạn cho và sát lăm luôn rồi đó nhé. Đoán đi. Kakaka

Bạn đang đọc truyện *Đến Cùng Vãn Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Cảm giác

Như chương trước mình nói. Chương này mình tặng cho 2 bạn

@hanamami13 @CongChuaBuongBinh7

~~~~~

“ Nguyệt nhi à, này giờ anh thấy cung rất hư. Hết quyền rũ nam nhân này lại quyền rũ nam nhân khác. Cung nói anh phải làm sao với cung đây nè”_ tiếng nói âm trầm, uy quyền mang theo tia tức giận vang lên. Truyền từ trên môi người nam nhân đang đứng dựa vào xe cô

Sau 1 hồi bất ngờ, cô liền đi tới chỗ đỗ bên cạnh của chiếc xe màu đen dựa vào, cất tiếng nói:

“ Vậy anh cho tôi hỏi anh là cha tôi hay là mẹ tôi?”_ cô chậm rãi, từ tốn nói từng chữ một

“Anh không phải cha cùng hay mẹ cùng. Nhưng anh là ANH TRAI của cùng”_ hần cười* cô hỏi như vậy để làm gì chứ?*

“Đúng rồi. Anh là anh trai của tôi. Nhưng anh chỉ là 1 người anh KHÔNG CÙNG HUYẾT THỐNG, con của cha dưỡng tôi mà thôi...”

Khi nghe Nguyệt nhi nói xong. Khuôn mặt hần từ đen sang đen hơn, không khí bên cạnh hần chuyển sang một nhiệt độ âm mới

Chưa kịp để hần nói gì đó, cô liền lên tiếng cắt ngang:

“Vì vậy anh không đủ tư cách để quản lý hay tìm *hình thức* để *xử phạt* tôi. Việc tôi gần ai hay theo cách anh nói là* quyền rữ* ai đó thì cũng chẳng liên quan đến anh”

“Lâm Thiên Thành. Việc của anh tôi không can dự vào và những việc làm của tôi xin anh cũng đừng phán xét”

Cô đi đến gần cửa xe, mở cửa ngồi vào chỗ *người lái*. Trong lúc cô làm những việc trên thì cái tên đang dựa vào xe cô đang cố gắng mà* tiêu hóa* hết những gì cô nói

Ngồi vào ghế lái. Khuôn mặt xinh đẹp đang nhàu nhúa lại giống như nhớ cái gì đó

Cô bật chốt mở cửa sổ. Nhìn quanh, thấy cái tên Thiên Thành đó còn dựa vào xe cô thì, nói:

“Còn nữa tôi không phải *sủng vật* của anh nên cách xưng hô với tôi của anh lúc này mong anh bỏ *nó* đi”

“Hừm...”_ hần liền lườm cô

Nhìn vào bóng dáng tựa vào xe của hần. Cô chưa kịp suy nghĩ thì lời nói đã bay ra khỏi miệng cô từ khi nào không hay

“Chúng ta..... đã từng gặp nhau lần nào chưa nhỉ?”_ * tại sao mình lại hỏi như vậy chứ. Kì quá. Tại sao.... trái tim... nơi đó thật nhói*(t/g: Xen vào 1 chút. Vì Dạ tỷ chỉ biết ảnh, chỉ thấy ảnh qua hình. Chưa gặp ảnh lần nào. Có thể là nguyên chủ từng gặp. Nói chung là khó giải thích thật. Chỉ cần mọi người biết là Dạ tỷ hiện tại chưa từng gặp Thành ca qua nhé)

Người hần hơi cương lại ở trong không khí khi nghe câu nói của cô. Hai đôi mắt *chạm* qua vài giây. Rồi cô liền nhìn xuống dưới đất

Dù chỉ vài giây thôi nhưng khiến cho cô thấy rõ nhất ở đôi mắt đen sâu thẳm đó chính là sự ngạc nhiên xen lẫn 1 chút là sự nuối tiếc

“Ừm... không có gì đâu... anh đừng quan tâm... vậy nhen. Tạm biệt”

Ngủ gật thật mà. Lỡ nguyên chủ quen biết hần và hần cũng biết nguyên chủ thì cô làm sao giải thích *câu nói trên* chứ. Thật CMN mà! Lúc cô khởi động xe chuẩn bị đi thì

“Không chỉ là gặp mặt. Mà chúng ta còn... quen biết nhau nữa”

Chiếc Maybach lăn bánh ra khỏi bãi đỗ. Thì hần đi tới chiếc xe màu đen đậu gần đó của mình. Ngồi vào trong xe, rút điện thoại:

“Điều tra khoảng thời gian sống ở Mỹ của Âu Dương Dạ Nguyệt cho tôi”

~~~~~

Về đến nhà, bỏ túi xách lên sofa. Lên phòng tháo bỏ trang sức rồi bước vào phòng tắm

Nằm dài ngâm mình ở trong nước. Bàn tay xinh đẹp vô tình hay cố ý chạm vào bờ môi. Nhớ lại mọi chuyện vừa diễn ra ở vài tiếng trước. Trên mặt cô gái xuất hiện 1 nụ cười khả nghi và 1 vài rặng mây mờ

Tới tận bây giờ nghĩ lại tim cô vẫn còn đập *thình thịch* trong lồng ngực

Mà cô không thể chối bỏ. Cô hoàn toàn *say mê* trong *nụ hôn* đó. Tên Lôi Vũ đó chắc đã từng hôn rất nhiều mỹ nữ rồi đây(t/g: mi chưa hỏi sao mà biết). Nên *kĩ thuật* mới tốt như vậy. Nhưng mà nhục nhả hết chỗ biết à. Mà tại sao tim mình đập nhanh vậy

Một suy nghĩ bay nhanh qua đầu cô nhưng cô vẫn bắt kịp

Đừng nói mình thích tên đó à nhen

Trời chắc cô điên rồi mới nghĩ mình thích tên và càng điên hơn khi nghĩ đến chuyện này

Nước lạnh rồi. Cô quấn khăn bước ra ngoài. Đứng ngay cửa cô nghĩ. Nhưng có khi nào mình thích tên đó thật không? Thôi thôi bỏ đi. Toàn là suy nghĩ tùm bậy không à

Nhắc tới tên Lôi Vũ cô mới nhớ đến tên Lâm Thiên Thành.

Trong truyện “Chinh phục trái tim đàn ông” viết rất ít và mật mờ về tên này. Dù tên này là người yêu của Điều Tố Tố(bạn thân của nữ chính)

Nhưng chưa từng bao giờ thấy hắn nói yêu Điều Tố Tố bao giờ. Khi hắn biết cô ả có 1 nam nhân khác nữa là Tổng Từ Hạo. Biết mình bị ả cầm sừng nhưng chẳng thấy hắn tức giận gì cả giống như hắn đã biết trước vậy

Điều khiến cô ngạc nhiên nhất là hắn không hề tranh giành cô ả. Ngay cả khi Tổng Từ Hạo chịu *chia sẻ* cô ả. Thì hắn cùng nhàn nhạt nói “được” mà thôi. Hắn đối với cô ả hình như là *có cũng được* mà *không có cũng được*

Điều thể hiện hắn đối với cô ả cũng có tình cảm chính là * ở trên giường* mà thôi. Hắn chưa từng xưng với cô ả là anh - cũng giống như với cô cả. Hắn và nguyên chủ chỉ đụng mặt nhau khá nhiều lần nhưng chẳng có cuộc đối thoại nào của hai người trong truyện

Việc hắn không thích nữ chính và không phải là nam chính đã rất lạ rồi. Còn 1 điều lạ hơn nữa là hắn không hề căm hận hay tìm cách hại nguyên chủ khi biết nguyên chủ hại Điều Tố Tố và nữ chính Âu Dương Cẩm. Hắn còn chính là người giúp nguyên chủ che dấu. Còn là người đứng sau hậu thuẫn cho nguyên chủ ra nước ngoài

Điều đó làm cô cứ nghĩ hắn yêu nguyên chủ. Nhưng có lẽ cô đã lầm. Nếu hắn yêu nguyên chủ thật thì hắn đã không qua lại với Điều Tố Tố. Thì ngay khi nguyên chủ *chết*, hắn chắc đã cứu nguyên chủ thêm lần nữa thay vì đứng đó nhìn

Chắc chắn có gì đó uẩn khúc ở đây. Cái cảm giác quen thuộc xen lẫn 1 chút nhói nhói đó thật khó chịu. Khăng định nguyên chủ đã từng quen biết và rất thân với tên này

Phải rồi. Nhật kí

Lục lại trong túi vali. Lấy ra 1 cuốn sổ màu hồng* Đúng là 1 con nghiện màu hồng. Nhờ nó mà giờ cô ghét màu hồng ghê gớm. Nếu không phải cuốn sổ này ghi 2 chữ note book thì... hừ.... hừ...*

Nhắc đến cuốn sổ này thì phải quay về lại hơn 1 tuần trước. Lúc đó cô đang dọn đồ để về nước(chương 7) thì lục trong tủ nào đó ra cuốn sổ này.

Quái lạ thật. Rõ ràng lúc trước dọn hết căn nhà mà đâu thấy có cuốn sổ này đâu. Mà dù có thì nó cũng bị đem bỏ rồi chứ sao nằm ở đây được

Đang định đem bỏ thì nhìn thấy chữ note book(t/g nhắc tới note book lại nhớ tới death note). Bên dưới có ghi tên Dạ Nguyệt. Có lẽ là nhật kí của nguyên chủ a. Cứ giữ lại đã biết đâu sau này sẽ cần tới nó chứ

Cô bỏ cuốn sổ vào vali. Rồi đi ngủ

~~~~~

Nhìn nhìn cuốn sổ. Vì 1 tuần chỉ lo không có chỗ ở, quần áo mặc, chơi cỗ phiếu... Nên cô làm gì mà còn thời gian nhớ đến cuốn sổ này chứ. Giờ nghĩ lại mới nhớ ra cuốn nhật kí này. Biết đâu sẽ tìm được gì đó hay hay ở trong này nhỉ

Mở cuốn nhật kí. Đập vào mắt cô là dòng chữ khá ngệch ngoạc. Xem ra nguyên chủ viết nhật kí từ khi còn rất nhỏ

Ngày..., tháng..., năm...

P/s: xin lỗi các nàng. Vì năm nay ta lên lớp 10. Phải đi học đủ thứ cả. Nên lịch post hiện tại sẽ là 1 tuần 1 chương. Quả đền bù là nếu hôm nay ta rảnh. Thì sẽ post tiếp 1 chương. Không được thì ngày mai nhé

Bạn đang đọc truyện *Đến Cùng Vãn Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Tuổi thơ... Kí ức

P/s: Vì mình đang viết lại nguyên văn 1 cuốn nhật kí nên sẽ dùng ngôi thứ nhất” mình - bạn, tôi - bạn“. Vì viết nhật kí nên lời văn không xuyên suốt như viết văn xuôi. Có câu các nàng sẽ hiểu có câu các nàng sẽ không hiểu nên mong các nàng thông cảm. Thêm tí xú nữa nhé mình chỉ ghi những cái gì cho là chính thôi nhé. Còn không quan trọng mình sẽ lướt qua.

~~~~~

Ngày..., tháng..., năm...

Hôm nay là sinh nhật 7 tuổi của mình. Ba mẹ mua cho mình 1 cái bánh sinh nhật thật to. Còn quà trời quà nữa nhé. Mẹ thì tặng mình 1 cuốn từ điển bách khoa. Ba thì tặng 1 chiếc bút nè. Chú Hiền thì tặng bạn cho mình đó. Thím Trương tặng cho mình 1 chiếc váy màu hồng nữa nè. Hôm nay là ngày hạnh

phúc nhất của mình a≡≡≡≡≡

Ngày..., tháng..., năm....

Hôm nay trời thật âm u

Mình không thích chút nào. Ba mẹ về trễ lại còn cãi nhau nữa chứ. Buồn quá. Bạn nói xem mình phải làm gì đây????

Ngày..., tháng..., năm...

Mẹ mình lại dẫn chú nào đó về nhà nữa. Chú đó mua thật nhiều bánh kẹo lại đồ chơi cho mình a. Nhưng mình không thích chú đó chút nào

Ngày..., tháng..., năm...

Hôm nay mẹ không về nhà còn ba thì về trễ. Người ba toàn mùi rượu. Ba còn lảm bảm cái gì mà Liều cái gì mà Phi nữa a. Bạn nói thử xem là ai đây?

Ngày..., tháng..., năm...

Họ lại cãi nhau nữa rồi. Họ còn kêu cái nói cái gì mà Lâm Bá Dũng cái gì mà Liều Phi nữa á. Mình còn thấy chú Dũng đến nhà mình còn nói chuyện với ba mình nữa. Vì ở xa quá nên mình chỉ nghe được ba nói với chú Dũng là “Chúc 2 người hạnh phúc”. Chú Dũng cũng nói “Mong anh cũng vậy”. Thật mình không hiểu họ nói gì a. Bạn hiểu không?

Ngày..., tháng..., năm....

Hôm nay ba mẹ dẫn mình đi chơi a. Mình được tới một tòa nhà thật uy nghi. Vào trong thì mình được ngồi ở hàng ghế gỗ. Ngồi ở xa mình một chút là mấy vị nào đó mang tóc giả xoăn xoăn màu trắng và mặc áo đen. Còn có vài anh mặc quân phục a. Mình cũng muốn mặc nữa. Đứng rồi ngồi gần mình là chú Hiên và dì Thanh. Mình thấy chú áo đen đọc cái gì đó 1 lúc rất lâu. Rồi thấy ba mẹ mình kí giấy gì đó a. Mình thấy khi mẹ mình kí giấy đó xong thì nhìn chú Hiên cười. Còn ba thì nhìn cô bên cạnh nói nói gì đó a. Nụ cười đó của họ thật chói mắt. Mình rất ghét nơi đó dù không biết tại sao. Bạn ơi, ly hôn là gì vậy? Bạn biết không?

Ngày..., tháng..., năm...

Mẹ nói với mình là mẹ phải dọn đến nhà mới. Mình hỏi mẹ không dẫn mình và ba đi à. Chú Hiên nói với mình là chỉ dẫn được mình đi thôi, còn ba phải ở lại. Chú còn hỏi mình muốn ở với ba hay với mẹ. Mình chọn đi với mẹ a. Vì nếu ở với ba thì mình phải ở với dì Phi. Dì ấy nhìn không hiền chút nào. Thật giả tạo và thật đáng sợ

Ngày..., tháng..., năm...

Hôm nay, mình dọn tới nhà mới nè. Chú Hiên nói mình sẽ có thêm 1 người anh nữa a. Thật vui quá. Anh ấy hình như tên là Lâm Thiên Thành a. Anh ấy rất đẹp trai, da rất trắng, học giỏi nữa. Mình gọi anh ấy là Thành ca ca. Nhưng hình như anh ấy không thích cách gọi thì phải hay là anh ấy không thích mình nhỉ? Ngày..., tháng..., năm...

Chú Hiên nói với mình là mình lớn rồi phải đi học a. Mình không thích đi học chút nào. Bạn có thích đi học không?

Ngày..., tháng..., năm...

Hôm nay là ngày đầu tiên mình đi học. Mình được học chung trường với Thành ca ca nữa a. Cô giáo xếp chỗ ngồi cho tụi mình. Mình được ngồi gần bạn lớp trưởng. Bạn ấy tên là Minh và bạn ấy rất xinh a. Thế là mình có thêm 1 người bạn rồi. Vui quá à

Ngày..., tháng..., năm...

Thật lạ. Trong lớp mình mấy bạn nam thì lúc nào cũng trêu chọc và chịu nói chuyện với mình. Còn mấy bạn nữ hình như mấy bạn ấy rất ghét mình thì phải

Ngày..., tháng..., năm...

Tự dưng hôm nay trong giờ ra chơi có 1 bạn nam rất trắng, mụn mồm bạn ấy tặng cho mình một bông hoa còn nói gì là mình thích bạn nữa a. Ai trong sân trường cũng nhìn mình cả. Mình thấy được ánh mắt gượng mồm lén ghen ghét của mọi người. Lúc mình không biết làm sao thì. Thì Thành ca ca dẫn theo 1 vài người ở phía sau nữa. Có 1 anh đi ngang qua mình và bẹo má mình nói với Thành ca ca là “Con bé thật dễ thương”. Còn 1 anh nữa anh thì vuốt đầu mình chẹp chẹp môi, nói “Không phải dễ thương mà là rất đẹp” còn quay qua Thành ca ca hỏi “Em cậu thật à?” Thành ca ca chỉ im lặng. Đứng rồi em là em gái của anh ấy a. Thành ca ca cầm bông của bạn nam kia lên. Quảng xuống đất nói “Người không xứng” rồi bỏ đi. Mình không hiểu? Mình không xứng hay là bạn ấy không xứng. Mà không xứng với cái gì cơ

Ngày..., tháng..., năm...

Mình thích Thành ca ca lắm a. Khi mình nói điều này với anh ấy. Anh ấy chỉ cười không nói gì rồi bỏ đi. Bạn nói thử xem anh ấy đang có ý gì vậy?

Ngày..., tháng..., năm...

Thành ca ca đất tay 1 chị gái thật xinh đẹp. Nói với mọi người “ Đây là bạn gái của tôi”. Không biết tại sao nhưng lòng ngực mình thật sự rất nhói khi nghe câu đó

Ngày...., tháng...., năm...

Hôm nay người được gọi là bạn gái của anh mình hẹn mình ra trước cổng trường để nói chuyện. Nói chuyện được 1 lúc thì chị ấy tự ngã nhưng không may lúc chị ấy ngã thì 1 chiếc xe đạp cũng đang chạy ra. Đâm vào chị ấy. Chị ấy nói mình làm chị ấy ngã. Thành ca ca chạy ra đỡ chị ấy còn tát mình 1 cái nữa. Rõ ràng anh ấy thấy hết mà sao không nói gì mà còn đánh mình nữa. Tại sao chứ? Thật đau. Thật sự rất đau

Ngày...., tháng...., năm...

Mình không có làm chị ấy ngã mà. Tại sao không ai tin mình hết vậy? Làm ơn đi! Đừng nói nữa. Cũng đừng tin lời chị ta nữa. Hãy tin tôi đi mà

Ngày...., tháng...., năm...

Mệt mỏi quá. Mệt mỏi với tất cả. Lờn bàn ra tiếng vào đó. Sự bất nạt, lời trêu chọc đó. Cả cái tình yêu đó nữa. Tôi chịu hết nổi rồi. Làm ơn, ai đó hãy cứu tôi thoát khỏi cái địa ngục này đi

Ngày...., tháng...., năm...

Tôi sẽ đi du học. Ông trời đã nghe thấy lời cầu cứu của tôi chẳng? Rút cục tôi cũng thoát khỏi cái địa ngục đó rồi. Tôi sẽ bắt đầu lại cuộc sống mới của mình

Còn lại đều là giấy trắng. Thật tò mò tại sao cô ta không viết tiếp nhỉ? Có lẽ cảm thấy trò này đã trẻ con quá rồi chẳng hay do việc học nhiều đây

Thôi không cần quan tâm quá nhiều nữa. Những gì cần biết mình đã biết quá đủ rồi

Úp cuốn nhật kí lại, quăng vào 1 góc. Hừm giờ đã đủ để hiểu tại sao tên khốn Thiên Thành đó lại cứu nguyên chủ 2 lần. Cảm giác tội lỗi hay gì đó khác chẳng. Cô nhếch môi *Tên đó mà cũng biết cái gì gọi là tội lỗi sao*

Nguyên chủ thật đáng thương. Cuộc đời của cô ta từ 1 nốt thăng dần dà lại trở thành 1 nốt trầm. Diễn hình từ việc từng nữ chính trong tim của biết bao nhiêu người ngược mộ thì đừng biến thành nữ phụ bị bao nhiêu người căm hận

Trong cuốn nhật kí bực bực mạnh mẽ những tâm trạng của cô ta. Từ 1 người ngây thơ trong trắng không biết gì giờ lại bị ngọn gió lớn thổi đẩy biến thành kẻ âm hiểm tàn độc

Cô khá bất ngờ vì trong cuốn nhật kí có 1 khoảng thời gian dài cô ta không viết gì trong đó cả. Đó là lúc cô ta nói “hãy tin tôi đi mà”. Cô dám khẳng định trong khoảng thời gian đó đã có rất nhiều chuyện xảy ra mới khiến cô ta ngưng viết rất lâu, sau này khi viết tiếp cô ta bảo *cái gì đó* đó là *địa ngục*

Trong khoảng thời gian đó cô nghĩ cô ta bị bạo lực học đường rất nặng nề. Cứ nghĩ đi 1 người từ việc cầu xin người khác tin mình tới việc mong 1 ai đó cứu mình khỏi đây

Thật sự cô gái này.... Cô không biết dùng từ gì để diễn tả cả. Nói thẳng ra chính là *1 người bị *chúa* bỏ quên*

Nói gì thì nói giờ thân xác này là của cô. Và định mệnh này là do cô quyết định. Cô khẳng định sẽ gìn giữ nó và sẽ ra quyết định đúng đắn nhất a. Cô nhất định sẽ không để chuyện đó lặp lại thêm 1 lần nữa. Chắc chắn là như vậy

Cô yên tâm đi, Dạ Nguyệt à

~~~~~

Định mệnh là của bạn

Số mệnh cũng là của bạn

Quan trọng nhất là bạn lựa chọn nó như thế nào

Hãy lựa chọn cho đúng đắn vào

Vì cơ hội chỉ có 1 lần

Đừng để vụt mất nó nhé

Bạn đang đọc truyện *Đến Cùng Vãn Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Nghi ngờ

Ở một nơi khác, 1 căn phòng tối đen. Trong căn phòng đó, có 1 nam nhân mặc đồ vest màu đen. Đôi mắt đào hoa của nam nhân đó nheo lại khi đọc tập tài liệu trên tay

Mà quan trọng hơn trên tập tài liệu đó có hình chị Dạ Nguyệt và những thông tin cơ bản của chị ấy khi đi du học tại Mỹ

Nói đến đây chắc mọi người đã hiểu người cầm tập tài liệu đó là ai rồi nhỉ_ Lâm Thiên Thành

Trong tay hắn chính là tập tài liệu ghi chép lại thông tin mà người của hắn thu thập được trong khoảng thời gian đi du học của Âu Dương Dạ Nguyệt

“Bíp....”

Tập tài liệu bị hắn quăng xuống bàn. Khuôn mặt của hắn âm trầm đi rất nhiều

Trong tập tài liệu này, ghi những sinh hoạt thường ngày của cô ngoài những thông tin đó thì chẳng còn gì đặc sắc cả

Hắn thật không tin là cuộc sống của cô lại bình yên đến như vậy. Ngoài trừ đi học chính là ở nhà.

Còn lại chẳng có gì đặc biệt cả

Chính vì không có gì đặc biệt nên điều này khiến cho hắn thật sự rất nghi ngờ. Đối với tính cách trước đây của cô hắn không tin cô có thể sống 1 cuộc đời bình yên đến như vậy đâu

Nhưng nếu tính cách của cô giống với hiện tại thì 1 cuộc sống bình thường như vậy cũng có thể xảy ra

Nhưng... một ý nghĩ xẹt ngang qua não bộ

Hay là có 1 người nào đó đang giúp cô che giấu 1 cái gì đó. Nếu không một người mới từ Mỹ quốc về làm sao có tư cách tham gia tiệc của Lôi gia chứ

Cộng lẫn cô không biết hắn. Chắc chắn có chuyện gì đó xảy ra. Khẳng định là vậy

“Đây là tất cả thông tin mà người nắm được?”_ hắn nói

Không biết từ khi nào mà trong phòng này xuất hiện thêm 1 người mặt áo đen nữa. Về mặt *ngghiêm cẩn* *tất cung tất kính* của nam nhân này đối với Lâm Thiên Thành là đủ biết đây chính là thủ hạ của hắn, hắn nói:

“Đúng vậy thưa ngài. Là tất cả”

“Người không thấy có gì bất thường trong tập thông tin này sao?”

“Dạ... tôi cũng không dám chắc thưa ngài”

“Được rồi”_ hắn phát tay

Nam nhân mặt áo đen hiểu ý. Không nói gì thêm liền lui xuống

Cầm tập tài liệu nhìn sơ qua. Hừ... Thông tin bình thường đến mức bất thường. Vậy mà người bên hắn cũng không nhìn ra được cái bất thường trong đó

Rốt cục người giúp cô che giấu tất cả là ai vậy chứ? Hay cô không phải là Dạ Nguyệt. Hay tất cả mọi thứ chỉ là sự nhầm lẫn của hắn. Thật sự hắn mong mình đã lầm

~~~~~

1 tuần sau

Ở tại 1 căn biệt thự không gian mở. Có 1 cô gái đang ngồi ở ghế tựa của hồ bơi trong sân của căn biệt thự. Cô gái đeo 1 cặp kính cận, mặc áo sơ mi trắng giấu quần tóc xòa tung che cả khuôn mặt

Cô gái đó đang đọc sách lâu lâu lại cầm ly cà phê uống 1 chút

Đêm đôi vai em run lên

Đêm đôi mi hoeen cay cay

Bỗng thức giấc

trống vắng không có ai

Chợt tỉnh giấc mới hay,

Người đã mãi xa khuất rồi

mà sao nỗi nhớ vẫn đây vớiTiếng chuông điện thoại vang lên

Cô liền cầm chiếc điện thoại, nhắc máy

“Alô”

“Chào con, Dạ Nguyệt”

“Dạ con chào ba. Ba gọi con có chuyện gì ạ?”

“À hồ sơ nhập học của con. Ba đã gửi vào trường rồi. Chiều nay con đến trường làm khảo sát xem mình học lớp nào nhé!”

“Dạ con biết rồi. Đạo này ba khéo không ạ?”....

Cô lại ba cô nói với nhau được vài câu. Thì thư kí của ba vào nói chủ tịch có cuộc họp. Ba chào tạm biệt để đi họp. Cô cũng chào ba. Xong rồi gác máy

Nhắc lại mới nhớ. Hiện tại tên Lâm Thiên Thành đó chắc chắn là đang nghi ngờ mình không phải là Dạ Nguyệt hay gì gì đó đây. May mắn là trước kia cô đã chặn tất cả thông tin của nguyên chủ khi còn sống lại và tạo lập 1 thông tin giả mới

Cũng nhờ nguyên chủ hồi nhỏ không hiểu chuyện nên chưa có thái độ ác liệt với cha mẹ mình (tác giả của bộ” Chinh phục trái tim đàn ông” cũng có nói qua chỉ sau khi nguyên chủ từ Mỹ về nước mới có những thái độ quá đáng với ba mẹ mình) cộng lẫn nguyên chủ khi qua Mỹ lại là 1 kẻ chẳng nổi bật gì

Chính những điều này đã giúp cô tạo lập 1 thân phận mới khiến người khác khó lòng mà nghi ngờ được

Chỉ là những lời nói *sơ xây* của 1 tuần trước cô nói với tên Thiên Thành đó có lẽ đã khiến hán kêu người điều tra cô rồi

Những thông tin *giả* đó khó lòng mà lừa được hán. Dù gì hán cũng là CEO của Lâm thị. Phải làm sao đây?

Xẹt

Một nụ cười nửa miệng được kéo lên. Nếu đã không lừa được thì.... hừ

“Bập...”

Cuốn The Lord of the Rings - Chúa tể những chiếc nhẫn trên tay cô được đóng lại

~~~~~

14 giờ chiều

Trời còn rất nắng nhưng đã bớt đi cái gắt của bữa trưa rồi

Trên 1 khúc đường khá là tấp nập nhưng vì là 14 giờ rồi nên con người đã ở chỗ mình nên tới và cần tới nên chỉ có thể dừng từ khá mà thôi

Trên vỉa hè có 1 cô gái đeo khẩu trang, đội nón rộng vành. Cô mặc 1 bộ váy trắng đơn giản ngắn tay bên ngoài mặc áo khoác nâu mang 1 đôi giày cao gót màu trắng. Và 1 túi xách chéo vai màu trắng nốt

Cô chính là Dạ Nguyệt. Hôm nay cô *hiền* hơn mọi ngày. Ừm... thì ngoài trừ cái khẩu trang trên mặt thì mọi thứ đều *hiền*

Vì hôm nay là ngày đầu đến trường và là ngày thi xem cô sẽ vào lớp nào ấy mà. Ăn mặc *hiền* chút để lấy thiện cảm a

(t/g: cái mặt tí đã đủ lấy thiện cảm của ngta rồi cần chi phải ăn mặc chứ)

Đứng trước cổng trường. Cái chữ PK mã vàng to đùng hiện trước mặt cô. Cô vẫn chưa có 1 chút thông tin gì cái trường này nhưng nhìn sơ qua là đủ biết đây là trường con nhà giàu a. Biết vậy thôi chứ khi nào về nhà cô sẽ điều tra sau a(t/g: chương sau hoặc sau nữa a)

Cô liền đi tới cổng trường. Tới chỗ bảo vệ để xác nhận mình là thí sinh đi thi và sẵn hỏi đường tới phòng giám hiệu luôn chứ cái trường lớn như vậy tìm phòng biết tìm khi nào mới ra chứ

Cổng mở. Cô đi vào phòng giám hiệu nhận bài thi để làm. Lúc cô làm bài là 14h10'. Có 1 ông thầy nào đó tới xem cô có gian lận không

Nhưng cô thật sự không biết ông ta đang coi bài thi của cô hay là đang ngắm cô nữa. Mà thôi kệ đi miễn sao ông ta không làm gì *quá phận* là được. Không thì đừng trách cô a

*Xong rồi. Ngồi thêm chút nữa đi*_ 14h 17'

14h30. 20 phút. Chắc nộp bài được rồi

Lúc cô lên nộp bài ông ta cứ nhìn cô như thể cô là *quái vật* vậy. Có lẽ đã biết được mình thất thố ông ta “ Khụ... Khụ...” rồi nhận lấy bài của cô

“ Chào thầy ạ”

Xong rồi cô ra về

Trên đường qua 1 khu hẻm ở khu phố tập nập lúc này. Cô gặp phải...

P/s:

Tổng kết phần 3 của thông báo

Câu hỏi:

Có cho nam phụ vào truyện không?

A. Có(5 phiếu)

B. Không(12 phiếu)

=> Ta sẽ không cho nam phụ vào chuyện còn nam chính thì từ từ ta sẽ tổng kết sau

Chủ đề: than vãn

Trời ơi không biết tại sao dạo gần đây số lượng vote của truyện ta nó bị rớt giá trầm trọng, nhất là chương mới nè. Đã nản vì vừa học vừa viết truyện rồi giờ thêm chuyện này nữa tinh thần của ta đang xuống dốc trầm trọng. Nên hôm nay chỉ viết được 1300 mấy từ thôi

Hzzz buồn quá. Dù đờ biết tại sao vote lại bị xuống dốc như vậy. Lẽ nào truyện ta viết ngày càng tệ sao. Ô no

Bạn đang đọc truyện *Đến Cùng Vãn Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: *Anh hùng* cứu *mỹ nhân*

Trên đường qua 1 con hẻm ở khu phố tập nập lúc này. Cô gặp phải 1 đám thanh niên chừng 25 hay 26 tuổi gì đó đang đi tới đây

Cô không ngờ số mình lại *nhỏ* như vậy. Mới buổi chiều mặt trời còn trên đỉnh đầu nắng nóng *bỏ con mẹ nó* ra mà còn gặp trúng mấy thằng *côn đồ* *không biết sống chết* ra cản đường. Hzzz

Trong lúc cô đang suy nghĩ *vẫn vô* *hồn bay tứ phía*. Thì 1 thằng trong đám đó, hùng hổ tiến lại gần cô, chệch miệng nói:

“ Cô em nhìn *ngon* ra *phét* nhì. Đi cùng với bọn anh không em”

Ngon *cái con mẹ* tui bây thì có, trong lòng cô thầm phi nhò vào mặt tụi hần, nhưng ngoài mặt vẫn bình tĩnh, nói: “ Tránh đường”

“ Ô chao. Dữ dằn nhì tui bây?”

“ Giờ tui anh không thích tránh đó. Em làm gì được tui anh nè”

“ Ha.... Ha..... Ha....”

Đúng là không biết tự lượng sức mình. Xem ra lời nói của cô chẳng có khối lượng nào rồi. Nếu thượng lượng đã không dùng được. Cô đành dùng tới bạo lực vậy

Rõ ràng là tự đem xác tới đây. Vậy đừng trách cô ra tay độc ác. *Nếu tui em muốn đi gặp *ông bà* sớm thì chị chiều cho 1 vé nhé*. Đang định ra tay

“Các người định làm gì hả?”_ nam nhân mặc Âu phục đen sang trọng đang đi tới chỗ cô

Cô quay đầu nhìn lại

CMN. Cái *tình tiết cầu huyết* gì đây. Anh hùng cứu mỹ nhân à. Mà anh hùng ở đây tại sao lại không phải là ai khác. Mà lại là nam chủ Dương Bách Hàn. Thôi cho cô xin. Cô là *nữ phụ* chứ chẳng phải *nữ chủ* đâu

Nên cô nào dám mơ ước cao xa ngồi tới cái chức vị *mỹ nhân* kia a. *Người ta* là *bông đã có chậu* cô không thể nào *đập chậu lấy bông được*(t/g: cái này thì chưa chắc)

Mà tên này là cái tên hành hạ nguyên chủ của thân thể này tàn độc nhất, biến thái nhất a. Vì vậy khi hắn ta ngồi lên chức *anh hùng* thì cô đã không dám ngồi lên cái ghế *mỹ nhân*. Thù của nguyên chủ cô có thể không tính nhưng khó lòng mà cô quên được

“Ngươi là ai mà dám can thiệp vào chuyện của tui ta hả”_ 1 tên *choai choai* không hiểu chuyện bay ra mạnh miệng đáp lại

“Hừ... Dám nói chuyện với ta như vậy các ngươi gan nh? Không muốn sống à”

Quả nhiên không danh là nam chính biến thái nhất trong hậu cung của bà Cẩm. Kiêu ngạo, tự mạn. Ta khinh

Có 1 vài đứa trong đám người đó đã có phần sợ sệt lời nói của hắn. Đứng khoảng cách của cô, nghe rất rõ cái tên đứng bên cạnh cái tên được bọn họ xưng là *đại ca* đó nói:

“Đại ca hay là thôi đi. Nhìn khí thế tên này có vẻ không tầm thường đâu”

“Sợ gì chứ. Chúng ta đông hơn hắn rất nhiều”_ nói vậy thôi, thể hiện vậy thôi. Chứ cô nghe thấy rất rõ sự run rẩy trong lời nói của hắn

Cái tên *choai choai* lúc trước mạnh miệng nói chuyện với tên Dương Bách Hàn, giờ tới gần đại ca hắn nói chuyện:“Đại ca nhìn xem bộ dạng hắn có vẻ rất giàu a” Vậy thì sao?”_ tên đại ca nhìn nhìn rồi quay sang hỏi tên *choai choai*

“Hay là chúng ta đánh hắn xong. Lột hết những thứ giá trị trên người hắn đem về”

“Nếu đánh mà hắn còn sống. Lại còn đi báo công an nữa thì sao?”

“Nếu hắn còn sống thì chúng ta sẽ *thượng* hắn a* bắn ánh mắt dâm dăng về phía Dương Bách Hàn*. *Thượng* xong rồi thì giết hắn. Dem xác đi nơi nào hẻo lánh giấu là được a”

Tên đại ca nghe xong vẻ mặt có vẻ hòa hoãn yên tâm được đôi chút. Rồi lên tiếng”Được đấy. Ngươi suy nghĩ rất thấu đáo a. Rất thông minh”

Tên *choai choai* được đại ca khen liền vui ra tận mặt:“Đại ca quá khen. Em chỉ học hỏi từ đại ca thôi”

Nãy giờ toàn *kẻ tung người hứng*. Chứ chưa thấy đánh gì cả. Thật mất thời gian của cô a. Các người đã e ngại hắn như thì ta cho các người thêm động lực để đánh hắn nhé

Nếu hắn đã muốn làm *anh hùng* cô đây cho hắn làm. Nhưng xin lỗi hắn 1 điều cô không phải *mỹ nhân* a

Cô liền bước đến chỗ đám *côn đồ* đó. Lọc trong túi xách moi ra 1 xấp tiền. Giao cho tên được gọi là đại ca của đám này. Nói:

“Các người đánh hắn * lấy ngón trỏ chỉ vào Dương Bách Hàn* cho tui”

Bọn chúng còn đang ngơ ngác không hiểu gì. Nhưng nhìn thấy tiền là mắt bọn chúng lại sáng rực lên. Và có lẽ đã hiểu ra chuyện gì

Mặt của Dương Bách Hàn thì giờ đã đen như *đít nòi*. Hắn định cứu cô nhưng cô lại sai người đi đánh hắn a. Hắn thật không thể hiểu nổi hắn đã gây thù gì với cô mà cô lại làm vậy a

Xem như số người xui thôi Dương Bách Hàn à ai biểu ra đường không coi ngày gặp chúng người người từng giết làm chi. Cô làm như vậy chỉ là *đạo trả lại* phải phép thôi đúng không?

“Được thôi. Nếu cô em đã nói vậy tui anh xin làm”_ tên đại ca liếm môi nhìn chằm chằm xấp tiền cô đang cầm

Cô đặt xấp tiền vào tay tên đó rồi nhếch môi, quay người bỏ đi

Quả nhiên là *con người*. Đồng tiền vẫn là thứ che mờ đi tất cả. Sự sợ hãi, lòng hận thù kể cả tình người cũng không thể qua nổi đồng tiền a

Tiền và quyền mua tất cả a. Dù cô đã xuyên qua thế giới khác nhưng quy luật này có lẽ mãi sẽ không thay đổi

Ở thời điểm hiện tại hay là trước kia cô cũng đã thấy được quá rõ ràng những khái niệm này

Ủm còn tại sao cô lại bỏ đi mà không ở lại xem *màn kịch* mình đã tự tay dựng lên a. Vì cô biết những tên *tép riêu* làm sao đánh lại hấn chứ. Ở lại đó đợi hấn đánh xong rồi *hỏi tội* cô à. Cô đâu có ngu, lại càng không muốn *chết* sớm a

Bỏ mặt đi tiêng la hét thảm thiết sau lưng. Khung cảnh sáng sủa ở đây che giấu đi bao nhiêu mặt tối xã hội. Mà con người không thấy, không biết. Hay chỉ tại là họ không để tâm và xem đi những thứ đó không hề liên quan tới họ đây

Cất từng bước chân đi đến khu trung tâm mua sắm lớn thứ nhì thành phố

Cô phải đi spa lại đi mua sắm 1 phen đã đòi để giải vận đen của mình mới được

~~~~~

Đồng tiền đáng sợ 1 thì lòng người đáng sợ 10 nhĩ?

Ta từng đọc qua 1 câu *đáng sợ hơn cả quỷ thần, chính là lòng người*

Đừng quên mất lòng người là thứ đáng sợ nhất

Chơi với thứ gì cũng phải cẩn thận

Chúng ta không biết khi nào nó sẽ quay đầu lại cắn chúng ta 1 cái *phập...* đầu nhé

~~~~~

Tiếng la hét không dứt vọng vang dội nặng nề vào tường và 1 khung cảnh đầm máu. 1 người 2 người và có người nằm la liệt dưới đất có người thì máu chảy đầy mình ước chừng 10 người hay 13 người gì đó. Những người này đã không còn nhìn rõ mặt nữa

1 chàng trai tuấn mĩ mặc Âu phục đen đang lấy khăn chà chà đôi bàn tay sạch sẽ của mình. Có ai đã từng nghĩ chàng trai này lại là người tạo ra khung cảnh này chứ

“Điều tra cô gái lúc nãy cho tôi”

“Dạ”

Rồi hấn hàm hực bỏ vào trong xe. Hấn không ngờ *mình làm ơn mà lại bị mắc oán*. Không biết bao nhiêu người con gái mong muốn anh ra tay cứu mà còn không được. Vậy mà xem cô gái này đối xử với hấn thế nào đây

* Cô hãy chờ đây*

~~~~~

17h 15' chiều

Bước chân vào dòng người tập nập trước khu trung tâm mua sắm. Người thì muốn mau chóng quay về nhà, người thì muốn đi làm thêm kiếm tiền, có người thì mua đồ. Chẳng ai liên quan đến ai, họ chẳng có nhiệm vụ gì ngoài làm nền cho cuộc sống của nhau

Thật lạc lõng, thật cô đơn làm sao!

Bước trên con đường vắng vẻ được lát gạch dẫn về nhà cô. Lại là con gió đó lại lần nữa lướt qua. Lại là những cảm giác đó. Thoáng chốc lại thật gần nhưng thoáng chốc cũng thật xa

Quay lại hay không đây? Cô sợ khi mình quay đầu lại sẽ giống như những lần trước chỉ tìm thấy 1 khoảng không vô tận phía trước. Nhưng nếu không quay đầu lại cô sợ mình sẽ mất đi thứ gì đó

Cô quyết định....

~~~~~

Cuộc đời như 1 thước phim quay chậm

Trong thước phim đó của mỗi chúng ta đó

Mỗi chúng ta chính là nhân vật chính

Còn những thứ khác chỉ góp phần làm phụ nền cho tất cả

Đối với bạn thì bạn là nhân vật chính trong thước phim này

Nhưng đối với người ta bạn chỉ là người qua đường hoặc nhân vật phụ lướt qua cuộc đời của họ mà thôi

Đừng buồn vì chuyện này làm gì!

Hay cảm thấy cô đơn làm gì!

Mà hãy luôn nhớ rằng trên trọng từng khoảng khắc đang và được sống, đang xảy ra hoặc đã từng xảy ra trong cuộc đời bạn

Và bạn là duy nhất của bạn không ai thay thế được bạn trong cuộc sống này. Dù mọi thứ của bạn làm là đúng hay sai. Thì bạn cũng đừng hối hận. Vì mọi thứ chỉ có 1 lần. Cuộc đời không có từ “thử lại” đâu nhé!

Vì vậy hãy sống làm sao để lưu lại những thước phim đẹp nhất cho cuộc đời mình

Đề khi xem lại:

Mong trong đầu bạn sẽ xuất hiện 1 câu:

Tôi không hối hận với những gì mình đã làm

P/s: chém tí ấy mà

Bạn đang đọc truyện *Đến Cùng Vẫn Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Chào anh

Cô quyết định rồi

Dù kết quả là như thế nào đi chăng nữa cô vẫn sẽ quay đầu lại

Nhìn lại dù chỉ 1 chút để chính bản thân mình không phải hối hận thêm 1 lần nào nữa

Nhưng...

Xem ra ông trời cũng không bạc đãi hay phụ lòng cô đâu nhỉ?

Lúc cô quay đầu lại

Cô nhìn thấy 1 bóng lưng cao gầy đang đứng im mặc Âu phục đen quay lưng lại với cô

Bóng lưng đó cũng dần dần quay đầu lại nhìn cô

Cảm giác mất đối mặt đó. Khiến trong lòng cô dâng lên một cảm giác khó tả. Vui mừng có sung sướng có càng nhiều hơn tất cả cô cảm thấy mình may mắn

Không biết có 1 thứ gì đó như thôi thúc. Mà cô và anh dần dần lại kéo khoảng cách của mình lại gần nhau hơn

Chỉ còn cách nhau vài bước nữa

Gần như vậy sao. Thật khiến cô có 1 chút cảm xúc gì đó. Ủ.... sao nhỉ? Xao huyền chăng? Tham luyến? Hay là quen thuộc nhỉ? Thật không biết làm sao diễn tả sao nữa? Cái cảm xúc không tên đó

Ngước mặt lên. Cô nhìn được thật rõ khuôn mặt anh. Thật sự anh rất đẹp trai. Cô không biết dùng từ ngữ thế nào để hình dung gương mặt đó. Gương mặt của anh đem lại cho cô nhớ tới câu *anh hàng xóm nhà bên*

Người đàn ông này cho người ở bên cạnh cảm giác mình là 1 con gió mùa thu. Thật ôn hòa cũng thật ấm áp a

Hai người im lặng một lúc nhìn nhau nhưng không nói gì

Thoát khỏi những suy nghĩ chẳng quan trọng gì. Lúc này cô cảm giác được không khí của anh và cô rất là lạ

Điều chỉnh lại cảm xúc cô quyết định lấy lại tinh thần bắt chuyện với anh, nở một nụ cười được coi là đúng chuẩn thân thiện nhất và nói:

“Chào anh, cho em làm quen nhé”

Anh hơi ngẩn người và bất ngờ khi nghe câu nói của cô nhưng cũng cười và đáp lại:

“Được thôi”

“Để em giới thiệu trước. Em tên là Âu Dương Dạ Nguyệt. Nhà em ở kia* chỉ tay vào căn nhà trắng nâu chỉ còn cách vài bước chân nữa*. Còn anh?”

Cô khá bất ngờ vì bản thân mình a. Từ trước đến giờ cô vẫn luôn đối xử lạnh nhạt và đúng mực nhất có thể đối với một ai đó, nhất là đối với nam nhân

Vậy mà hiện tại đối với 1 nam nhân xa lạ. Cô không tiếc hay ngại ngần đi làm quen và giới thiệu tên của mình

Cô cảm thấy mình thật không biết tính toán mà. Không biết trong đầu anh nghĩ về cô thế nào nữa. Một nữ nhân bạo gan hay là háo sắc đây

Không biết anh có chán ghét cô không nữa đây?

Dù gương mặt của cô không hề biểu hiện dư thừa 1 cảm xúc nào. Nhưng trong lòng cô đã rất bồn chồn lo lắng với những suy nghĩ kia

Hình như cô đã quên mất 1 chuyện. Nếu như anh mà nghĩ cô là người như vậy thì ngay từ đầu cô nói làm quen anh đã không đồng ý rồi. Nhưng mà không sao chi tiết này cô có nhớ hay không cũng đã không còn quan trọng nữa rồi. Khi anh nói:

“Anh tên là Hứa Duật Thần. Nhà anh không ở đây. Anh tới đây là vì công việc”

“Xem như anh và em có duyên mới gặp được nhau ở đây. Anh cho em xin số điện thoại nhé”

Nếu anh đã nói như vậy thì cô sẽ làm tới luôn. Cô và anh không ở gần nhà thì cô nhất định phải xin được số điện thoại của anh

Không thì mọi chuyện cô làm từ nãy đến giờ là đổ sông đổ biển và đổ bể hết

Cô không muốn trải nghiệm cái cảm giác mất mát, lưu luyến khi quay đầu lại chỉ thấy khoảng không vô tận đang mở rộng đó thêm 1 lần nào nữa

Nên dù anh có nghĩ sao đi chăng nữa cô cũng quyết tâm có được một chút thông tin gì đó về anh a

Đưa cho anh chiếc điện thoại của mình. Anh nhận và bấm 1 dãy số rồi bấm nút gọi

Điện trong túi quần anh rung lên 1 lúc rồi tắt. Anh đưa điện thoại lại cho cô rồi nói:

“Số điện thoại anh đây lưu lại nhé”

“Dạ”

Cô vừa nói xong một chiếc ferrari đen chạy tới đậu gần chỗ cô và anh nói chuyện

“Anh có việc phải đi rồi. Có chuyện gì cứ liên lạc với anh nhé. Tạm biệt”

“Tạm biệt”

Chiếc xe lăn bánh bỏ đi. Cô loay hoay 1 chút với điện thoại rồi cũng bỏ nó vào túi. Bước từng bước chân về nhà

Đôi mắt của cô đâu không nổi sự vui mừng a

(T/g: Ta sẽ xưng với Thần ca là “hắn“. Còn Nguyệt tỷ sẽ xưng là “anh” nhớ)

Hôm nay hắn phải đến nhà 1 *người bạn* của hắn ở khu phố này để xử lí 1 chút công việc

Bàn công việc xong. Hắn ngồi nói chuyện lại bạn hắn 1 chút rồi đi về. Lúc về không biết tại sao hắn lại không muốn đi xe

Mà chỉ muốn đi bộ. Hắn nghĩ trong lòng là* có lẽ cảnh ở đây cũng đẹp dạo bộ 1 chút cũng không sao*

Cũng muốn nhờ cái *tự dưng muốn đi bộ* đó của hắn mà hắn gặp cô trên đường

Người con gái mà hắn cứ nghĩ cô *không tồn tại* lại 1 lần nữa lướt qua hắn. Hắn phải mất 1 lúc để lấy lại cảm xúc của mình. Rồi mới quay đầu lại

Hắn thấy 1 cô gái rất là xinh đẹp đang nhìn hắn. Cô gái có dáng người khá nhỏ nhắn dù vậy nhưng vẫn rất chuẩn. Cô có 1 mái tóc đen, môi trái tim không son nhưng vẫn đỏ khiến hắn thật muốn cắn cho 1 cái

Và đẹp nhất mà hẳn phải nói đến chính là đôi mắt phượng màu xanh biển của cô gái này. Đôi mắt giống như có ma lực hút cả linh hồn của bất kì người nào khi nhìn vào nó vậy

Hắn thực sự bất ngờ với suy nghĩ trên của mình a. Càng không ngờ là mình lại nghĩ như vậy về cô gái xa lạ

Cô gái này thật sự rất bạo gan khi dám đến làm quen với hắn. Cô gần như không sợ hắn *đánh giá* những cái hành động của cô a

Trong lòng không hề có cảm giác là cô * vô vậ* hay là *thô thiển*. Ngược lại hắn thật rất thích tính cách này và nụ cười của cô. Chân thật, và rất là đáng yêu

Khuôn mặt của hắn giãn ra rất nhiều khi nghĩ đến sự việc lúc nãy. Mối còn nở nụ cười nữa

Thật dọa người. Đây là ý nghĩ hiện tại của cái tên tài xế ngồi đằng trước khi nhìn qua *đại boss* của mình

Cũng không thể trách hắn tại sao lại nghĩ như thế với chủ của mình a.

Trong giới thương trường ai chẳng biết đến thiếu gia Duật Thần. Thiếu gia Duật Thần lúc 18 tuổi là đã tiếp quản công ty của gia tộc và tự tay đưa công ty lên mức quốc tế a. Dù là người có 1 khuôn mặt cực kì ôn hòa nhưng tiếp xúc rồi sẽ thấy thiếu gia là kẻ ít cười và rất kiêu kì a. Còn nữa thiếu gia là 1 người rất ít khi tiếp xúc với nữ nhân thậm chí là chán ghét

Chính vì điều này mà không ít người đồn thiếu gia bị đồng tính

Vậy mà hôm nay hắn lại thấy thiếu gia nói chuyện với 1 cô gái rất xinh đẹp, còn ngồi trên xe cười nữa chứ. Đúng thật sự là dọa chết hắn a

Nói trong lòng thôi hắn làm sao dám bép xép gì chứ. Hzzz thiếu gia rất ghét người nhiều chuyện, nói ra có khi cái mạng không còn nữa quá

Nên tốt nhất cứ giả vờ như không biết chuyện gì vậy a

~~~~~  
Về đến nhà

Bước vào phòng tắm. Ngắm mình trong nước nóng

Thật thoải mái

Quần khăn đi ra ngoài

Đem đôi vai em run lên

Đem đôi mi hoeen cay cay

Bỗng thức giấc

trống vắng không có ai

Chợt tỉnh giấc mới hay,

Người đã mãi xa khuất rồi

mà sao nỗi nhớ vẫn đầy vơi

“Alô”

“Em là Âu Dương Dạ Nguyệt”

“ Dạ”

“ Ừm. Theo báo cáo khảo sát hồi chiều em làm thi em được 100/100 điểm và được xếp vào 12A”

“ Dạ. Vậy khi nào em phải vào học ạ?”

“ Thứ tư tuần này nhé. Còn đảm phục ngày mai cô sẽ kêu người gửi qua cho em”

“ Dạ em cảm ơn cô. Chào cô ạ”

Nằm dài trên chiếc giường êm ái của mình được 1 lúc. Tiếng run phát ra từ điện thoại

Tin nhắn của Duật Thần

- Chào em

- Chào anh

- Em đang làm gì đấy

- Đang ngồi không thôi. Còn anh?

- Anh cũng vậy

.....

Bầu trời đêm hôm nay thật đẹp

Sao thật nhiều!

Những chuyện xảy ra ngày hôm nay có lẽ sẽ làm thay đổi rất nhiều chuyện

Nhưng những con người đó lại không biết

Sẽ ra sao đây?

Đây cũng là chuyện của sau này a

Bạn đang đọc truyện *Đến Cùng Vãn Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Trường PK

“Reng.... Reng.... Reng....”

Một cô gái đầu tóc bù xù đang vương vai. Nhìn điện thoại 1 chút. Cô thờ dài nhìn lên trần nhà* hôm nay là thứ 4 là ngày kết thúc những năm tháng làm sâu gạo. Cô phải đi học a. Một quá à*

Cô nàng cố gắng lết cái tấm *thân tàn ma dại* vào buồng tắm. Làm VSCN cô lấy đầm phục trong tủ thay vào

Theo cô được biết đồ của trường PK gồm áo thể dục, đầm phục trường là được 3 nhà thiết kế nổi tiếng thế giới thiết kế ra

Dù nói là đầm phục do nhà thiết kế nổi tiếng làm ra đi chăng nữa? Thì cô cũng thấy nó là 1 bộ *đầm phục bình thường* không hơn không kém a

Tại sao cô lại nói như vậy a?

Thì đầm phục của PK cũng chỉ là cà vạt đen, áo sơ mi trắng ngắn tay, áo khoát đen, váy đen dài không quá đầu gối vậy thôi

Cô chẳng thấy gì quá mức đặc sắc ở nó cả. Nên cô mới nói, trong mắt cô nói chỉ là đầm phục bình thường mà thôi

Mặt xong đầm phục, cột tóc. Cô xách cặp ra gara lấy xe lái đến trường

Đang đi trên đường đến chỗ ngã ba cô gặp đèn đỏ nên dừng lại. Thì thấy 1 đám người đang bu lại xem chuyện gì đó. Vì đang chờ đèn xanh nên cô mở kính xe ra xem xem chuyện gì

Thì thấy 1 nam nhân rất là đẹp trai đang nhìn đồng hồ lâu lâu lại nhìn những kẻ đang nằm *lên la* ở dưới đường gần kề 1 chiếc xe. Hình như xe đó là xe của anh ta thì phải!

Những tiếng bốp còi ngoài sau xe. Đã kéo cô quay lại với hiện thực. Đóng cửa kính lại, cô tiếp tục chạy đến trường

~~~~~

PK 1 ngôi trường có lịch sử rất là lâu đời. Mỗi dãy nhà riêng gồm 3 tầng và diện tích của ngôi trường bằng *khu phố* lớn nhất nước. Điều kiện vật chất ở đây thì khỏi phải bàn cãi. Học sinh ở đây chủ yếu đều học tập bằng máy tính

Đây là một ngôi trường quý tộc thực sự. Đứng đầu về nề nếp lẫn quy tắc. Là 1 ngôi trường nghiêm chỉnh và *phân biệt giai cấp* đến mức khủng khiếp

Nhưng mà hầu như trường nào cũng vậy không trừ những ngôi trường quý tộc. Mỗi năm họ đều chia ra những sắp học bổng để phát cho những người thật sự có tài năng nhưng gia đình lại không đủ điều kiện

Đó chính là nguyên nhân chính dẫn đến sự phân biệt giai cấp lẫn quyền lợi của học sinh

Điều này cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên với những ngôi trường quý tộc như thế này. Vì đối với những kẻ là nhà giàu có quyền thì bọn họ cảm thấy học chung với những kẻ không có gì đó là xúc phạm và những kẻ đó chẳng cùng giai cấp với họ

Điều này đã tồn tại từ rất lâu rồi. Đây gần giống như 1 tư tưởng, đạo lý ăn sâu vào những kẻ học ở những ngôi trường quý tộc này

Ừm đi xa quá rồi nhỉ? Vào chủ đề chính nào

PK là 1 ngôi trường dạy từ cấp 3 lên đến đại học

_ Cấp 3: 3 lớp 10, 11, 12

_ Mỗi lớp được chia thành 6 khối

_ 6 khối này được xếp theo cấp bậc từ cao xuống thấp: + A: học sinh giỏi thực sự, trội trong nhiều lĩnh vực, gia đình có thực lực, vai vế cực cao trong xã hội. Thường thì nơi đây hội tụ học sinh ngoan, có tố chất

+ B: học sinh giỏi thực sự, trội ở 1 lĩnh vực nào đó hoặc là giỏi nhưng mà chỉ ở tầm trung trung, gia đình có vai vế cao

+ C, D: là 2 khối mà học sinh trong đó chỉ có tiền chứ không hề có *thực lực*. Phần lớn trong đây *phản tử phản động* rất nhiều và đáng lo ngại nhất của nhà trường

+ E, F: đây chính là khối học sinh giỏi nhưng nhà nghèo. Và 2 khối này bị 3 khối B, C, D bắt nạt, uy hiếp... Những người học trong khối này bị áp lực học đường rất nặng. Có khá nhiều học sinh từ tự đều nằm trong khối này

_ Đại học: 4 năm, 1 lớp S

_ 4 năm: chẳng có gì đặc biệt

+ Năm nhất

+ Năm hai

+ Năm ba

+ Năm tư

_ Đại học ở trường PK khá là dễ dàng. Ngoài trừ đầu vào rất cao, cần thực lực thực sự, và cần *cái kia* nữa. Thì mọi thứ cũng đơn giản muốn học ngành nào hay muốn nghe bài giảng của thầy cô nào thì cứ nghe, cứ học thôi. Quan trọng là đại học ở đây dù còn phân biệt giai cấp nhưng lại ít hơn cấp 3 rất nhiều

+Lớp S: Đây là 1 lớp đại học cực kì đặc biệt. Những đàn anh(gần như học ở lớp S đều là nam nhất là năm nay lớp S không hề có 1 người nữ) học trong đây là những người có quyền lực, người thừa kế đứng top ở ngoài xã hội. Lẫn *địa vị tuyệt đối* trong trường. Ở trong lớp này phần lớn là đại nãi nam có quyền lực ngang ngửa với giáo viên. Đây là lớp đại học không phân năm học hết tất cả lĩnh vực và là cái lớp *trong mơ* của rất nhiều người a

Trường PK ngoài trừ giáo viên, giám thị và hiệu trưởng là những người có quyền lực ra thì còn có hội học sinh và *đáng sợ nhất* chính là bộ kỉ luật của nhà trường. Hầu như người của 2 bộ, hội này đều xuất thân từ lớp S. Chính vì vậy nên chẳng ai dám đụng tới lớp S và nói lớp S là lớp có *quyền lực tuyệt đối* trong trường a

_ Hội học sinh:

+ Chủ tịch hội học sinh

+ Hội trưởng hội học sinh

+ Hội phó hội học sinh

+ Thư kí hội học sinh

+ Một vài thành viên khác

_ Công việc: chủ yếu là điều hành, tổ chức hoạt động của nhà trường, cai quản các CLB, có trách nhiệm giao lưu văn hóa với các trường khác,...

_Bộ kỉ luật: gồm 5 người

+ Bộ trưởng

+ Bộ phó

+ Các thành viên khác

_Bộ kỉ luật nghe tên là đã biết bộ này làm gì rồi. Xử lí, kỉ luật, đàn áp.... những *phản tử* làm *mất trật tự, nổi loạn, quậy phá* trong trường

Nhìn đi nhìn lại thì ai cũng nghĩ rằng bộ kỉ luật *làm việc* và *nghe lệnh* hội học sinh. Sai rồi. Bộ kỉ luật ở đây hoàn toàn *tách biệt* với hội học sinh. Những *cách làm* và *hành vi* kỉ luật của bộ kỉ luật thì hội học sinh không có quyền can dự vào. Còn nữa những người trong hội học sinh mà vi phạm kỉ luật cũng sẽ bị *xử phạt* và bộ kỉ luật sẽ là *người xử phạt*

Và bộ, hội này có văn phòng riêng hết và họ chẳng nề nang ai cả. Họ nói bạn sai thì bạn sẽ sai dù có giải thích tới mức nào. Dù bạn có giàu đến mức nào, có quyền đến mức nào. Thì khi vào trong trường này là phải nghe luật của họ. Vậy thôi

Đây là những nét rất lâu đời của ngôi trường này. À cô còn biết thêm 1 chút *nền móng* của ngôi trường này. Ngôi trường PK được 1 gia tộc có quyền lực và tiếng nói rất cao trong xã hội này xây dựng nên. Và gia tộc này là gia tộc nắm toàn bộ nền giáo dục trong nước. Đây chính là tất cả thông tin cô biết về gia tộc này. Còn lại cô không điều tra được (và rất lười điều tra a)

~~~~~  
“Vèo.... vèo....”

Một chiếc siêu xe chạy vào gara trường. Một lúc sau, trên chiếc siêu xe bước xuống 1 cô gái tóc đen, mắt xanh, mặc đồng phục trường. Cô gái đó đi ngang qua dòng người còn đang đứng ngơ ngác

Dòng người đang ngơ ngác lúc nãy, bay giờ thì đang *ồn ào hơn cái chợ*

Học sinh nam a: “Nữ thần của tui”

Học sinh nữ a: “Thật sự là đẹp đến mức dọa người rồi”

Học sinh nữ b: “Làm sao đẹp bằng tôi chứ. Hứ”

Học sinh nam b: “Đồ kiêu ngạo không biết xấu hổ à”

Bla.... Bla(lướt bỏ hàng từ khen chê cãi lộn khác nhau)

“Có chuyện gì”_ Một giọng nói nam tính trầm thấp vang lên

Mọi người liền im bật quay đầu nhìn lại. Họ thấy 5 nam nhân rất mực là đẹp trai đứng ở đó

Có nhiều người dùng ánh mắt say mê nhìn 5 nam nhân này, có người thì cố tình lãng ra bỏ đi. Thì có 1 giọng nam vang lên trả lời câu hỏi lúc nãy

“Chào bộ trưởng, bộ phó và các vị thật ra cũng không có chuyện chỉ là có 1 vị mỹ nữ rất là xinh đẹp vừa đến trường chúng ta mà thôi”

“Nếu đã không có chuyện gì thì tản ra hết đi”

Nghe được câu đó. Mọi người liền nhanh chóng dời đi. Câu nói đó do 1 trong số 5 nam nhân trong bộ kỉ luật nói ra. Nam nhân này nhìn đi nhìn lại thật sự rất giống *dã thú* a, nhưng không phủ nhận nam nhân này nhìn rất đẹp

5 nam nhân này nhìn nhìn chiếc siêu xe trước mắt 1 chút rồi cũng rời đi

Đến phòng giám thị, cô trao đổi với giám thị 1 chút. Ông giám thị đưa cô cho 1 cô giáo nhìn rất là hiền nói với cô giáo đó *dẫn cô đến lớp 12A*

Trên đường đi

“Cô ơi, cô là chủ nhiệm 12A à”

“À, không phải đâu em. Sáng hôm nay, chủ nhiệm em có việc. Mà cô lại dạy tiết đầu. Nên cô mới dẫn em đến giới thiệu với lớp thôi”

“Dạ. Vậy em cảm ơn cô”

“Không có gì đâu em đây là trách nhiệm của cô mà”

Đến trước cửa 12A, cô và cô giáo bộ môn bước vào.....

P/s: Sorry vì trễ hẹn. Đáng ra định hôm qua đăng rồi mà hôm qua mệt quá không viết nổi. Nên hôm nay mới viết. Viết xong là đăng luôn đó. Thông cảm cho ta nhé

Bạn đang đọc truyện *Đến Cùng Vẫn Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Đánh nhau

Đến trước cửa 12A, cô và cô giáo bộ môn bước vào lớp

Nghe tiếng đẩy cửa. Mọi người trong lớp thấy cô giáo thì đứng dậy chào cô. Nhưng khi nhìn thấy cô bước vào cùng cô giáo bộ môn thì cả lớp xáo xáo cả lên

Nam sinh a: “Đó là nữ nhân hồi sáng mình gặp ở gara trường đấy”

Nữ sinh a: “Cô ấy thật đẹp a”

Nữ sinh b: “Đúng là thiếu thắm mỹ mà. Cô ta mà đẹp gì chứ”

Nam sinh b: “Cô ấy là người nước ngoài phải không vậy!”

“Cả lớp trật tự”

Nghe tiếng cô giáo cả lớp im im được 1 chút

“Được rồi. Các em ngồi xuống đi”

Bọn người này vừa được cô cho ngồi lại bắt đầu như cái chợ nũa à. Thật là ồn ào hết sức(t/g: ai gây? Hử? * nhìn chăm chăm vào Dạ Nguyệt*)

Cô không biết bạn thân mình đang rơi vào cái chợ bán cá hay là đang ở lớp học nữa. Tới nỗi mà nhìn cô giáo hiền vậy mà cũng chịu hết nổi cảnh này. Đập bàn

“Các em im hay không? Hay là muốn tôi phê vào sổ giờ D hết cả lớp hả”

Quả nhiên là lớp A. Vừa mới nghe giờ D là im thin thít. Ngay là tiếng 1 chiếc lá rơi xuống cũng có thể nghe thấy tiếng a

“Giới thiệu với các em, đây là học sinh mới du học từ Mỹ về. Và hiện tại bạn ấy sẽ học ở lớp chúng ta”

“Được rồi hiện tại em giới thiệu với cả lớp đi” cô giáo nhìn cô nói

“Chào các bạn. Mình tên là Âu Dương Dạ Nguyệt. Trong thời gian mình học ở đây có gì không biết, mong các bạn giúp đỡ”

Nhìn bọn họ giống như muốn nói gì đó với cô nhưng lại thui hình như lại ngại cô giáo phê sổ thì phải

“À còn chỗ ngồi thì tạm thời... em ngồi đây bên này* lấy tay chỉ về phía bên phải* gần chỗ bạn lớp trưởng nhé”

“Dạ”

Cô xuống phía cuối lớp

“Các em mở máy lên đi. Giờ chúng ta sẽ học tiết tiếp theo....”

Bàn cô ngồi là bàn cuối cùng gần sát cửa sổ có thể nhìn ra sân trường là 1 chỗ ngồi lí tưởng a. Cô vừa bỏ cặp xuống, mở máy thì

“Chào bạn, cho mình làm quen nhé”

Cô quay đầu lại nhìn thấy người con trai khá là đẹp ngồi khá là gần nhưng ở đây chính giữa đang xòe tay ra

Cô liền xòe tay ra bắt lại. Cười và nói:

“Được thôi”

Nhìn thấy nụ cười chói mắt của cô thì hấn hơi đỏ mặt và nói:

“Mình tên là Vương Thế Tuấn. Là lớp trưởng của 12A”

“Tuấn à. Có lẽ mình sẽ nhờ bạn giúp đỡ nhiều đấy a. Mong là bạn không thấy phiền”

“Không sao a. Giúp đỡ được cậu là mình vui rồi làm sao cảm thấy phiền chứ”

Tên Thế Tuấn đó nói vậy nhưng thấy cô không đáp nên hiểu ý cũng không nói gì nữa và quay lại với bài giảng của cô giáo. Còn cô thì nhìn ra cửa sổ thả hồn trên mây. Cô nghe được ồn ào ở dưới sân trường. Một tốp 5 người mặc thường phục đang đứng trước mặt một tốp gần 20 người mặc đồng phục trường. Nhìn sao thì tốp 20 người này giống du hồn các đảng quá à

1 người trong tốp 5 người bước lên nói nói gì đó với mấy tên chính giữa 20 tên kia. Nhưng nhìn khuôn mặt của bọn người này thì cô biết chắc chỉ có 1 câu thôi” Đánh lộn là cái chắc”

Thì từ trước giờ cô có đoán sai bao giờ đâu. Quả nhiên là có đánh lộn nhưng là 2 chọi 20. Cũng không ngoài dự đoán của mọi người 20 tên này không còn tên nào ra hồn cả

Được 1 lúc sau giám thị dẫn vài người tới rồi lòi hết bọn này đi. Hết chuyện vui cô cũng quay lại với bài giảng thì nghe thấy 1 vài tiếng xì xào to nhỏ trong lớp

Nữ sinh a: “Uy các người thấy không mấy anh trong bộ ki luật lại ra tay đẹp loạn nữa kìa”_ cô gái vừa nói vừa lấy tay ôm mặt

Nữ sinh b: “Các anh thật là đẹp trai a”

Nữ sinh c: “Các anh chính là nam thần trong lòng em a”

Nam sinh a: “Đúng không hổ danh bộ ki luật. Chỉ với 2 người mà đánh lại với 20 người”

“Cả lớp trật tự nào”

Reng... Reng... Reng

“Được rồi. Hôm nay tới đây thôi bài sau cô sẽ giảng tiếp”

Nói xong cả lớp đứng dậy chào cô. Hiện tại là 5 phút ra tiết nhưng khá là nhiều học sinh đi ra hành lang a. Có 1 vài học sinh đi ra đó để nghe ngóng tin tức truyện lúc này. Cô có nghe vài câu. Dù tiếng nói của họ không to nhưng đủ để cô nghe

Học sinh a: “Uy uy nghe nói 20 học sinh lúc này là người của 10C và 10D đấy”

Học sinh b: “Người không đủ thông tin nhé. Có 2 người trong số họ học 10B đấy”

Học sinh c: “Tôi còn nghe được nhé. 20 người họ đều từng bị bộ ki luật xử phạt nhiều lần rồi đấy. Nên kéo đến để trả thù bộ ki luật đó”

Học sinh d: “Đúng là 1 đám ngu ngốc. Nghĩ có thể đánh bại bộ ki luật sao?”

Học sinh e: “Cũng tội thật. Đảm bảo sẽ cho nghỉ học luôn cho mà xem”

Học sinh f: “Đắc tội với bộ ki luật. Như vậy là chuyện bình thường. Coi chừng còn không học được ở những trường khác nữa kìa”

Cũng trả có gì đáng ngạc nhiên cả

Cô quay sang hỏi Thế Tuấn. Thì thấy Thế Tuấn đang nhìn cô chăm chăm. Thấy cô quay lại thì hấn hơi giật mình

Thấy hấn giật mình cô cũng làm lơ hỏi:

“Tuấn bạn có biết cô giáo hỏi này dẫn mình vào lớp là không?”

“À cô ấy tên là Thanh. Bộ môn chính của cô ấy là Ngữ văn. Nhưng hỏi sáng do thầy Trung dạy Vật lý nghỉ nên cô ấy mới dạy thế đó”

“Ồ. Vậy chủ nhiệm lớp mình là ai vậy?”

“Thầy ấy tên là Đàm Chiết Nhan. Thầy ấy dạy thể dục. Hôm nay thầy Nhan có việc bận nên không dẫn cậu tới lớp được”

Cô để ý thấy khi Thế Tuấn, hấn nói tên của Đàm Chiết Nhan 7 phần trong mắt hấn là kính trọng. 2 phần là khâm phục. 1 phần còn lại là ghen tị

Cô cũng không thấy gì lạ về phản ứng của hấn cả. Vì cô cũng nghe qua tên Đàm Chiết Nhan trong truyện rồi. Vì vị thầy tên Nhan này là nam phụ. Là 1

người thầy giỏi, rất đẹp trai, là người yêu trong lòng của những bà cô lẫn nữ sinh trong trường...

Buồn một cái là hấn yêu nữ chính nhưng yêu tới mù quáng. Và có lần xem chút nữa giết chết Âu Dương Cẩm. Chỉ vì 1 câu quá khích của cô ta

Các nam chính vì sự an nguy của nữ chính sau này. Họ đã liên hợp lại để lật đổ hấn. Vì thầy Nhan là người là người có quyền lực ngang ngửa các nam chính. Nói đến Chiết Nhan hấn ta không phải 1 người thầy đơn giản

Hấn ta 18 tuổi đã là trưởng tộc của Đàm gia. 22 tuổi đã giáo viên dạy trong trường này. Dù không biết lí do gì mà hấn phải dạy học. Trong khi gia đình dư giả nhiều lắm. À hấn còn có 1 người em họ và 1 người chú làm cán bộ cấp cao trong quân đội nữa a

Mà thui chuyện của tên này không quan trọng a. Vì trong truyện hấn chả đụng chạm gì tới nguyên chủ cả nên không sao

Reng... Reng... Reng.....

~~~~~

13h trưa. Tại 12A

Có 1 cô gái đang nằm dài trên bàn mà hình như cô ấy đang ngủ. À mà không phải đâu cô ấy mở mắt rồi. Nhìn đồng hồ. Cô đứng dậy cầm cặp đi ra hành lang

13h15 cô có tiết thể dục nên giờ cô đến phòng thay đồ. Cô không về nhà mà ở lại trường để học luôn mất công chạy lên chạy xuống nữa mệt lắm

Ra sân thể dục tập hợp. Vì sân đây có mái che lẫn sân bóng rổ, sân tennis, hồ bơi... phòng học thể dục có kích thước thật khủng

Vì hôm nay thầy Nhan có công việc nên ông thầy này sẽ dạy tại cô. Nhìn ông cũng hiền. Mà đúng là ông hiền thiệt 3 tiết thể dục tại cô muốn làm gì thì làm à. Ông không nói gì hết á

16h chiều

Ông thầy kêu lớp cô chạy 2 vòng quanh sân thể dục này mới cho về. Ông chơi ác thật

Bọn họ chạy hết. Tới lượt cô chưa kịp chạy nữa thì:

“Bụp...”

Bạn đang đọc truyện *Đến Cùng Vãn Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Ấn tượng

“Bụp”

Một trái bóng nằm gọn trong lòng bàn tay cô

Cô quay đầu lại nhìn thấy một đám người đang chơi bóng rổ ở sân và nhìn cô như “sinh vật lạ”. Trong tốp đang nhìn cô ấn tượng nhất đó là 4 đại mã nam. Bọn họ rất nổi bật khiến những người đứng cạnh bọn họ cũng bị * chèn ép* ak

Trong số 4 đại mã nam đó có 1 người nói to với cô: “Xin lỗi em nhé”

Thấy cô im lặng nhìn, 1 nam nhân khác lại nói to qua: “Không biết em có thể trả quả bóng lại cho tụi anh được không?”

Sân bóng rổ cách chỗ cô đang đứng chỉ có 1 bước nhưng chỗ cô đang đứng cách vành bóng rổ hơn 40 bước chân

“Bùng bụp”

Tiếng bóng đập vào vành rồi rơi xuống sàn. Khiến những người trong sân bóng rổ nhìn chăm chú vào quả bóng

Khi bọn họ nhìn lại cô gái lúc mới nãy ném bóng từ khoảng cách 40 bước thì chỉ thấy 1 bóng lưng hiện tại đang đuổi theo tốp người đang chạy kia

“Được rồi, rá hết đi. Không đấu nữa”

“Hàn Triệt, có người đỡ được quả bóng của cậu kia”. Nam nhân lúc nãy xin lỗi cô giờ đang trêu chọc mã nam đeo kính bên cạnh

“Diệp Di Tuyên,...”

“Diệp Phàm, anh biết cô gái đó là ai không?” _ Di Tuyên hỏi

“Anh không biết”

“Cô ấy tên là Âu Dương Dạ Nguyệt”

“Đàm Ngôn anh biết cô gái đó à” _ Người tên Hàn Triệt lại hỏi người lúc nãy kêu cô trả lại trái bóng

“Ừ... 2 tuần trước khi tham gia tiệc ở nhà Lôi Vũ anh có gặp cô ấy. Cô ấy khiến anh rất ấn tượng”

“Tiếc thật hôm đó em có việc nên không tham gia bữa tiệc được” _ Di Tuyên nói với giọng khá là tiếc nuối

“Có chuyện gì à?”

2 đại mỹ nam xách cặp đi tới hỏi

“Hàn Kính, anh biết không có người đỡ được quả bóng của em trai anh. Ngoài tụi em ra đó”

“Thôi đi” _ Hàn Triệt lên tiếng

“Thật sao?” _ Hàn Kính ngạc nhiên hỏi lại

“Thật đó. Còn là 1 đại mỹ nhân nữa nhé. Nghe Ngôn ca nói cô ấy tên là Âu Dương Dạ Nguyệt”

“Cô ấy học ở đây à?”

Nam nhân mới tới đang lục đồ trong túi xách nghe đến tên cô gái đỡ bóng em trai của bạn mình thì quay ra hỏi

“Đúng rồi” _ Di Tuyên nói

“Sao anh không biết nhỉ?”

Nam nhân đó lại hỏi

“Hình như cô gái đó mới chuyển trường về đây thôi” _ Diệp Phàm nói

“Cậu quen cô gái đó phải không Lôi Vũ” _ Đàm Ngôn hỏi nam nhân lục đồ lúc nãy

Lôi Vũ hơi ngạc nhiên trong lòng nhưng khuôn mặt vẫn giữ bình tĩnh hỏi: “Sao cậu biết mình quen cô ấy”

“Ở tiệc nhà cậu, mình thấy cậu nói chuyện với cô ấy” _ Đàm Ngôn tiếp tục nói

“Vậy à...” _ À kia kia”

5 người nhìn theo hướng chỉ của Di Tuyên thì thấy 1 tốp lớp 12 đang đứng thẳng hàng theo kiểu tập hợp

Bọn họ không khó để nhận ra cô gái mà đang là chủ đề nói chuyện của bọn họ từ nãy đến giờ. Cũng không có gì để ngạc nhiên khi có thể nhận ra cô gái này trong tốp người kia. Dù gì cô gái này có 1 khuôn mặt và dáng người thật sự rất là nổi bật à

Tốp người đó dần rã ra. Họ nhìn thấy cô gái đó tới gần ghế thu thập đồ của mình. Hình như nhìn thấy ánh mắt của họ. Cô liền quay đầu lại nhìn bọn họ, cười cười rồi cúi chào. Xách cặp bỏ đi

“Quá dễ thương rồi” _ Hàn Triệt dù lúc nãy bị thằng bạn trêu chọc vì cô. Nhưng khi nhìn thấy nụ cười của cô cũng phải cảm thán

“Em mà gặp lại con bé. Nhất định sẽ bắt con bé về nhà làm cô vợ nhỏ a”

Lời nói vừa thốt ra khỏi miệng. Di Tuyên liền biết bão sắp đến. Liền thức thòi nói:

“Thôi, tạm biệt các anh. Em có công việc phải đi trước. Bye”

“Mình cũng có việc rồi. Tạm biệt” _ Đàm Ngôn nhìn điện thoại của mình nói

5 người đại mỹ nam lúc nãy đã tản ra. Giờ sân bóng rổ thật sự rất vắng vẻ

~~~~~

Về đến nhà

Cô liền nằm dài trên giường. Cô thật sự rất mệt a. Chùm chăn qua đầu rồi lấy ra

Cô nhớ đến chuyện vừa mới xảy ra mấy tiếng trước. Cô thật sự rất tò mò 5 vị nữ nam nói chuyện với Lôi Vũ là ai a

Cô phải thừa nhận bọn họ rất đẹp. Bọn họ đẹp như vậy mà trong khi cô điều tra về nam chính hay nam phụ đều chẳng thấy gì về họ cả

Lôi Vũ là người khiến cô bất ngờ nhất khi anh không phải dàn nam chính trong truyện giờ lẫn thêm 1 đám nữ nam lại chẳng liên quan gì tới truyện nữa

Có khi nào cô xuyên vào không phải 1 cuốn truyện mà là nhiều cuốn truyện không vậy trời!!!!

Nói thì vậy thôi. Chứ cô vẫn mở máy tính lên. Nhưng không phải điều tra về bọn họ mà là về bộ ki luật và hội học sinh

Bộ ki luật

Bộ trưởng: Hàn Kính

Bộ phó: Đàm Ngôn

Thành viên: Hàn Triệt, Diệp Dĩ Tuyên, Diệp Phàm

Hội học sinh

Chủ tịch HHS: Đằng Nguyên

Hội trưởng HHS: Lôi Vũ

Hội phó HHS: Giang Ly

Thư kí HHS: Lương Mĩ Ngọc

.....

Ngoài những cái tên và những tấm hình(tấm có, tấm không). Nhiều tấm thì bị lem, tấm thì chỉ chụp được mặt sau. Tấm thì bị làm mờ. Nếu không phải cô từng gặp những người đó qua chắc cô cũng chẳng thể nào nhận ra họ a

Trong đó có 2 người là cô chưa từng gặp mặt và chẳng thấy hình của họ đâu là Đằng Nguyên và Giang Ly. Dù cô đã cố gắng đào hết trang mạng này qua trang mạng khác nhưng cũng chẳng thu thập được gì

Nhưng cũng chẳng sao

Lúc đầu cô tưởng bọn họ không dính liếu tới truyện” Chinh phục trái tim đàn ông”

Nhưng xem ra cô lầm rồi. Họ có được nói qua trong truyện. Và họ cũng là người gián tiếp sáng tạo ra nam phụ và nữ phụ trong truyện

Cô cũng chỉ mới nhận ra chuyện này khi nhìn thấy tên Lương Mĩ Ngọc mà thôi

Lương Mĩ Ngọc là 1 nữ phụ trong truyện. Cô nàng này rất khôn ngoan và rất biết che giấu bản chất thật của mình

Dù rất ghét nữ chính nhưng không thể hiện ra mặt. Chỉ ngầm ngầm mà hãm hại nữ chính mà thôi

Cô nàng này là 1 người khiến cho Âu Dương Cẩm suy nghĩ đến nứt não mới loại trừ được cô ta

Đây là 1 người cực kì thâm hiểm và ích kỉ. Dù là bạn bè thân cũng có thể tính kế hãm hại chỉ để đạt đến mục đích riêng của mình

Từ trong truyện khi biết cô ta là 1 người có tính cách như vậy là cô đã không thích cô ta rồi. Nhiều lần đọc tới phân khúc cô ta hãm hại bạn bè của mình cô chỉ muốn giết quách cô ta cho xong

Nhưng khi xuyên qua. Cô mới biết cô ta cũng chưa chắc muốn mình có 1 tính cách như vậy. Không thể trách 1 mình cô ta được

Và số phận của cô ta, cô ta cũng chẳng thể quyết định được đâu.

Cô ta cũng không đụng chạm gì tới cô và nguyên chủ. Và lại cô và cô ta cũng là nữ phụ. Nên cô cũng có 1 chút thông cảm và cảm thấy đáng thương cho cô ta

Nên khoảng thời gian sau này ở trong trường cô rất mong mình và cô ta có thể giữ quan niệm “ai sống mặc ai” thôi

Cô ta cũng chẳng *oai hùng lung gấu* gì mà cô phải sợ. Chỉ là cô ta là 1 dạng nữ phụ có não, biết tính kẻ người khác. Và cô ta là thư kí HHS. Phía sau cô ta là HHS chống lưng. Nên cũng không có gì đặc sắc khi cô không thích gây chuyện với cô ta mà thôi

Nhưng dù cô ta có tài giỏi khôn ngoan đến đâu đi chăng nữa thì cô ta cũng chỉ là nữ phụ mà thôi. Mà đã là nữ phụ thì vẫn luôn mắc phải cái sai lầm đó là” không biết điểm dừng”

Nhắc tới điểm dừng của cô ta lại nói đến chi tiết của bộ và hội học sinh này mà cô đọc được trong truyện” Chính phục trái tim đàn ông“. Chi tiết đó là như vậy....

P/s: xin lỗi mọi người vì đăng trễ hơn 1 ngày. Vì nữ nam xuất hiện nhiều quá nên ta phải đi kiểm tên cho mấy ảnh nên là chương này *hơi trễ* 1 chút

Bạn đang đọc truyện *Đến Cùng Vẫn Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Bộ kỉ luật, hội học sinh

Chi tiết đó là như vậy.....

Bộ kỉ luật, hội học sinh

Ừm... Nghe thì có vẻ chẳng có gì quan trọng. Nhưng chỉ đối với những trường khác thôi nhé. Trường PK thì ngược lại

Họ rất coi trọng bộ và hội này. Đến nỗi quyền lực của bộ và hội còn cao hơn cả giáo viên lẫn giám thị trong trường

Nghe thì chẳng có gì liên quan tới câu chuyện cô sắp kể nhì

Chỉ là cô đang cần nhấn mạnh vấn đề này thôi!

Và cô cũng đang nêu lên 1 lời giải thích hợp lí cho câu chuyện mà cô sắp kể

~~~~~

Phòng chủ tịch HHS

“Bùm... Bùm...”

“Hức... Hức.... Hức...”

Tiếng đóng cửa vang mạnh. Một cô gái đang ở trước cửa phòng chủ tịch HHS. Cô gái nhìn rất đẹp nhưng quần áo sộc sệ, nước mắt thì chảy ngấn chảy dài

Khi cô ta nhìn thấy 1 nam nhân đang bước đến thì lật đật thu thập lau nước mắt bỏ đi

Nhưng dù cô ta có nhanh cỡ nào thì cũng khó lòng qua khỏi đôi mắt của nam nhân đang bước đến đó

Nam nhân này khi nhìn thấy cảnh đó chỉ cười nhạt chứ cũng chẳng đuổi theo hỏi có chuyện gì xảy ra cả

Nam nhân bước đến trước cửa phòng chủ tịch HHS. Không có 1 cái gõ cửa mà thẳng tắp đẩy cửa bước vào

Hắn ta liền nhìn nhìn cái kẻ quần áo nghiêm trang đang xem tài liệu nếu không phải trên quần áo của tên đó có hiện rõ vài nét cầm nắm thì có lẽ cũng chẳng ai nghĩ lúc này đã có chuyện gì đó xảy ra trong căn phòng này

“Đặng Nguyên. Người ta đã có ý với cậu lâu rồi. Cũng nên cho 1 cơ hội đi chứ” _ nam nhân mới vào liền hướng tới nam nhân trên ghế nói

“Giang Ly cậu có thời đi không?” Nam nhân trên ghế trả lời

“Lẽ nào mình nói không đúng sao. Cô ta cũng có nhan sắc mà...”

Giang Ly thấy Đặng Nguyên im lặng đen mặt thì bước đến ghế sofa trong phòng ngồi xuống, nói:

“Cậu như vậy hoài cũng không được đâu. Nên đi kiếm bạn gái đi. Không người ta lại đồn thổi tùm lùm nữa”

“Chuyện của mình không cần cậu quản đâu. Vả lại nghe nói cậu cũng ghét cô ta lắm mà” nhìn nhìn khuôn mặt hằm của cái tên Giang Ly kia, hấn tiếp tục nói

“Hừm... Cậu đến đây có chuyện gì”_ Đăng Nguyên hơi nhíu mày hỏi

Giang Ly làm bộ như không biết phải làm sao, trả lời “Trường ta bắt đầu...”

Lúc trước cô có kể về bộ kỉ luật và hội học sinh. Về bộ kỉ luật thì quyền cao hơn hội học sinh 1 chút(chương 20)

Nhìn chung về cách kẻ đó thì có vẻ bộ và hội khá tách biệt nh. Giống như là không liên quan đến nhau cho lắm

Nhưng mà không phải vậy. Nhiệm kì trước của người đảm nhận bộ và hội thì sao chứ. Cô không biết. Mà nhiệm kì này theo cô biết thì bộ kỉ luật có quan hệ anh em chú cha rất là rõ rệt với hội học sinh. Và họ luôn hỗ trợ cho nhau trong công việc a

Còn họ hỗ trợ chuyện gì thì như người này giúp người kia đánh nhau, người kia giúp người này phát động cho học sinh, người này giúp người kia lên tiếng.... mây mây... và.... mây mây

Quan hệ con ông cháu cha là vậy:

Hàn Kính_ bộ trưởng BKL và Hàn Triệt là anh em ruột. Hàn Kính là anh. Hàn Triệt là em

Diệp Phàm và Diệp Dĩ Tuyên là anh em song sinh ruột. Diệp Phàm là anh. Diệp Dĩ Tuyên là em

Đăng Nguyên_ chủ tịch HHS là anh họ(con trai của dì) Hàn Kính, Hàn Triệt

Lôi Vũ_ hội trưởng HHS và Đàm Ngôn_ bộ phó BKL là anh em họ. Lôi Vũ là anh

Giang Ly_ hội phó HHS và Lương Mĩ Ngọc_ thư kí HHS cũng là anh em họ

Diệp Dĩ Tuyên, Diệp Phàm và Lôi Vũ là quan hệ dính quẩn từ thời ông bà nội luôn á. Khá là rất rồi

Mà thôi kể ngắn gọn, xúc tích và dễ hiểu nhất là ừm... bà nội út của Diệp Phàm và Diệp Dĩ Tuyên là mẹ của Lôi Vũ=> Lôi Vũ là chú của họ

Trong đây có 1 cặp anh em song sinh là Diệp Phàm và Diệp Dĩ Tuyên. Nhưng họ lại chênh lệch tới tận 1 tuổi. Lý do a

Hzzz vụ này phải kể đến mẹ của bọn họ. Lựa ngày lựa giờ sinh hay sao mà đẻ Diệp Phàm vào lúc 23h30 ngày 31/12. Còn Diệp Dĩ Tuyên thì 1h ngày 1/1. Mối ghê chứ

Nên họ chênh lệch nhau gần cả 1 tuổi. Nhưng được cái gương mặt vẫn là 1 đại nĩ nam giống nhau. Trừ tính cách phải nói 1 trời 1 vực luôn

Quan hệ thì khỏi nói là tốt lắm luôn. Trừ 1 cặp anh em ra đó là Giang Ly và Lương Mĩ Ngọc

Hai người này chỉ hận không lột da xé thịt nhau đem phơi thui nhé. Ừm nghe có vẻ là nói quá. Nhưng đúng sự thật là như vậy. Ghét nhau đến mức đó luôn

Chuyện gì thì nó cũng có sự tình riêng của nó a. Thím của Giang Ly là người mà thương Giang Ly lắm vì bà không có con cái và Giang Ly cũng thương thím mình

Chú của Giang Ly thuộc 1 dạng đàn ông lẳng nhăng. Sao sao đó. Rồi sau này dẫn mẹ của Lương Mĩ Ngọc về

Rồi hai vợ chồng cãi nhau. Ông chồng đòi ly dị, còn bà vợ không muốn

Cô không biết chuyện sau đó nó ra sao. Mà chỉ biết là thím của Giang Ly bị đụng xe chết. Người ta đồn là cái chết của bà ấy là do mẹ của Lương Mĩ Ngọc làm

Thì chuyện này nó tới tai Giang Ly. Nên là Giang Ly hận Lương Mĩ Ngọc lắm. Lương Mĩ Ngọc thì lúc đầu khá thích Giang Ly vì dù gì hấn cũng là đại nĩ nam mà

Rồi sau này Lương Mĩ Ngọc biết Giang Ly ghét mình. Lại cô ta hiểu làm quan hệ giữa Giang Ly và Đăng Nguyên. Nên cô ta cũng rất ghét Giang Ly

Giang Ly và Đăng Nguyên là bạn thân rất thân với nhau nhé. Giang Ly thì còn có bị dính vào mấy vụ bỏ này bỏ nọ. Còn Đăng Nguyên là *never* luôn nhé. Nên *tin đồn thất thiệt* về 2 người là chuyện bình thường. Ngay cả cô đọc cả quyển truyện mà còn nghĩ vậy nữa. Thì hưởng chi họ chỉ là người ngoài cuộc chứ(t/g chi bấy rồi. Nghĩ vậy là không được đâu à)

Sau này Giang Ly chính là người tiếp tay lật mặt Lương Mĩ Ngọc. Và Lương Mĩ Ngọc *xong phim* cũng nhờ ơn của tên này a

~~~~~

Cô gái lúc này đứng trước cửa phòng chủ tịch HHS. Hiện giờ đang ngồi ở ghế đá trong sân trường

Nhưng cô gái đã không còn bộ dáng lôi thôi lết thết như hồi này. Giờ cô ta đã lấy lại vẻ xinh đẹp. Nếu để ý kĩ chúng ta sẽ thấy trong đôi mắt cô ta nhuộm 1 màu buồn bã

Liền lúc đó có 1 nam nhân ngồi xuống bên cạnh cô ta, nói:“ Mĩ nhân, cô có chuyện gì buồn à”

Cô ta đang định tỏ ra chán ghét với cái kẻ không biết điều tới làm phiền lúc cô ta đang buồn

Nhưng khi cô ta nhìn thấy khuôn mặt kẻ làm phiền mình. Thì cô ta muốn trách cũng không trách được

Vì người đó thật sự rất tuấn mĩ. Nếu hình dung thật chất thì người đó còn hơn từ *tuấn* này. Vì người đó có đủ 1 tiêu chuẩn của đại mĩ nam

Đây là lần đầu tiên cô ta cảm thấy còn có người cho mình sự rung động mãnh liệt qua 1 cái nhìn đầu tiên ngoài Đặng Nguyên

Cô ta nào biết biết cái kẻ đó khi nhìn thấy vẻ si mê của cô ta trong mắt liền hiện lên sự khinh bỉ và 1 suy nghĩ trong lòng: * Nếu không phải vì vụ cá cược đó thì hừ...*

Dù vậy nhưng hấn vẫn cất lời chào:“ Chào mĩ nhân, anh tên là Dương Bách Hàn”

Cô ta liền ngượng ngùng trả lời:“ Dạ. Em tên là Lương Mĩ Ngọc”

~~~~~

“ Anh yêu em, Lương Mĩ Ngọc. Làm bạn gái anh được không?”_ Một nam nhân cầm bó hoa trên tay nói

“ Xin lỗi. Nhưng em có người yêu rồi”_ cô gái chẳng để ý đến người vừa nói yêu mình đang giương đôi mắt buồn bã nhìn bóng lưng cô ta

Lướt mình bỏ qua. Nhưng cái cô ta nhận được lại là cảnh nam nhân mình yêu đang kéo áo 1 người nam nhân khác lên giọng cảnh cáo. Rồi dẫn người con gái thanh tú bên cạnh bỏ đi

Đây là lần đầu tiên trong lòng Lương Mĩ Ngọc cô thấy hiện lên nỗi ghen tức, sự hận thù

* Âu Dương Cẩm, anh ấy là của tôi cô không có quyền cướp. Dương Bách Hàn là của tôi, là của tôi hiểu không hả*

Khuôn mặt xinh đẹp của cô ta nhăn nhó lại trông thật đáng sợ

To be continued

P/s: Ai da. Lại thất hẹn nữa. Nhưng không trách ta được vì 2 tuần này ngày nào ta cũng đi học. Các nàng thương ta. Tội ta thì thông cảm. Vì chương này hơi bị... Thông cảm nhé. Thương các nàng nhiều

Bạn đang đọc truyện *Đến Cùng Vẫn Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Đụng độ

7h sáng

Tại sân trường PK

“Vèo.... Vèo....”

1 chiếc Maybach chạy ngang qua sân trường

Lúc cô gái trên chiếc Maybach bước xuống cũng là lúc 3 chiếc siêu xe hạng sang khác chạy tới và đậu gần đó

Cô thấy 1 trong 3 chiếc siêu xe đó bước xuống là 1 cụ già đã có thâm niên. Nhìn sao cũng biết ông ta chính là* hiệu trưởng giả* của cái trường này rồi

Còn chiếc thứ 2 bước xuống chính là Hàn Kính và Hàn Triệt. Hàn Kính hấn cũng nhìn về phía cô thì thấy cô đang nhìn mình liền cười 1 cái

Cô cũng cúi đầu cười chào lại. Xong rồi cô quay sang chiếc siêu xe thứ 3. Lúc cô quay sang chiếc xe thứ 3 thì không để ý cái tên bên cạnh Hàn Kính bị cô đối xử như là không khí đang hầm hực tức giận trừng cô(t/g: còn ai khác ngoài Hàn Triệt nữa chứ)

Chiếc xe thứ 3 là của anh trai yêu vầu của nguyên chủ và cô nữ chính thánh mẫu Âu Dương Cẩm

Vừa bước xuống cô nữ chính thánh mẫu đã dùng ánh mắt rất là * thiện cảm* nhìn chăm chăm cô. Vẫn như bữa tiệc lần trước đáp lại ánh nhìn của cô ta vẫn là nụ cười *sáng chói* của cô

Những người này vừa mới xuất hiện đã làm cho sân trường như xuất hiện 1 đám sao Hàn vậy a. Và hiện tại nó đang sào sáo hân lên

“Uy, là đại mỹ nhân hôm qua kia”_ nam sinh a

“Hàn Triệt anh nhìn em một cái đi”_ nữ sinh a

“Ồi coi kìa. Hàn Kính đang cười với đại mỹ nhân kia”_ nữ sinh b

“Hừ. Có gì hay chứ“.... a (t/g: chắc mọi người hiểu hen)

“Cái con nhỏ Cẩm đó không biết mặt có dày hơn cả thót không nữa. Hôm qua còn đi lại Xuyên ca giờ lại đi lại Phong ca nữa chứ”_..... b

“Lại con nhỏ đó nữa. Đại mỹ nhân gì hồ li tinh thì có chứ. Thật đáng ghét mà”_ nữ sinh c

“Cô không được như người ta nên mới tức chứ gì. Bớt làm nhảm đi. Mất công người ta nói cô không có giáo dục đấy. Vừa làm mất thanh danh nhà trường. Vừa tự sỉ nhục cha mẹ cô đấy”_ nữ sinh d

“Ồi này. Cậu lại quên nữa à. Nhà người ta không có cái gì ngoài điều kiện hết á ha”_ nữ sinh e

“Hai cô... Hai cô.... dám...”_ nữ sinh c

“Đại mỹ nhân ơi, em đi đâu vậy?”_ nam sinh b

“Mĩ nhon, đợi anh với”_ nam sinh c

Nghe những lời đó. Cô cũng chỉ nhếch nhẹ môi đẹp. Rồi bỏ đi một mạch. Bỏ ngoài tai những *lời đẹp ý hay* và những *lời sỉ vả, mắng nhiếc*

Cô quen quá rồi

3 đạo ánh mắt. À không là 4 mới đúng. Quên mất chúng ta còn 1 cái ánh mắt căm hận nhìn theo nữa

Mỗi đạo ánh mắt nhìn theo kèm với 1 suy nghĩ đang bay bổng với cái bóng lưng đang thẳng bước tới lớp học đó

' Tôi càng lúc càng thích em rồi đấy'

' Em lại không để ý đến tôi nữa rồi. Thật.... đáng ghét'

' Ông bướm theo em ngày càng nhiều nhỉ. Tôi có nên bắt em về lòng nhốt lại hay không"Dạ Nguyệt. Tại sao cô luôn cướp đi *hào quang* của tôi. Tôi nhất định sẽ không để yên cho cô đâu. Cô hãy chờ đó '

Khẳng định nếu cô nhìn thấy suy nghĩ của cô ta sẽ bật cười thành tiếng đấy. Hào quang này của cô ta lẽ nào là *sự sỉ vả* sao

Cô ta đáng ra phải cảm ơn cô nhiều đấy. Vì cô ở đây *sự chú ý* lẫn cái cô ta nghĩ là *hào quang* kia đã được giảm bớt đi rất nhiều. Vậy mà cô ta còn bắn ánh mắt căm hận về cô nữa

Chỉ may mắn là cô không hề thấy thứ đó. Mà chỉ biết 1 bước, 2 bước... thẳng tắp đi tiếp trên con đường của mình mà thôi

~~~~~

“Reng... Reng... Reng”

Lớp 12A1

“Cả lớp đứng dậy”

“Được rồi các em ngồi xuống đi”

“Các em mở tập sách và máy lên. Chúng ta sẽ tiếp tục bài mới...”

Tiếng xì xầm to nhỏ trong lớp

“Ê. Nghe nói thầy Nhan về rồi đấy. Chiều ấy thầy ấy sẽ dạy tụi mình”

“Thật không?”

“Ô mừng quá. Thế là thoát khỏi ông thầy *âm binh* chán phèo đó rồi”

“Mình sẽ tiếp tục được ngắm trai 6 múi. Hehehe”

“Mi thì lúc nào cũng là trai 8 múi với 6 múi. Tui thấy ông thầy đó dạy cũng được mà. Đừng nói vậy chứ”

“Cậu lúc nào cũng vậy. Chẳng biết thưởng thức gì cả. Nói chuyện với cậu phát chán à”

Bà cô giáo trên bảng nghe tiếng xì sầm to nhỏ đã phát bực lên, gắt:

“Các em có im không. Để tôi còn giảng bài. Hay là bây giờ muốn tự học hả”

Nghe được câu đó cái lớp khi nãy còn sầm xà sầm xì, giờ thì im thin thít đến nỗi tiếng kim rút xuống cũng nghe thấy được

Hài lòng với sự im lặng hiện tại. Bà cô liền quay lại bài giảng của mình. Còn cô thì lại tiếp tục thả hồn theo những đám mây bông bênh trên kia

~~~~~

11h trưa

“Ừm... Ừm... Dạ Nguyệt cậu có thể đi ăn trưa với mình được không?” _ Thế Tuấn liền đỏ mặt tới hỏi cô

“Ừm” _ cô liền ằm ừ cho có lệ

“Vậy chúng ta đi thôi”

Cô liền đứng dậy đi chung với hắn. Nhìn khuôn mặt cười quai không ngớt của hắn. Cô nghĩ Đây chỉ là 1 bữa trưa thôi mà hắn có cần tỏ ra sung sướng như là sắp trúng số độc đắc đến nơi không vậy?

Khụ... khụ... Hình như xém chút cô quên mất cái thằng đang đi với cô đầu nghèo tới cái mức đó đâu

Muốn vô trường này học chi sợ *3 tờ vé số* đó còn chưa đủ xài đâu à.

Vào can-tin trường. Bọn cô lựa 1 chỗ ngồi gần cái cửa sổ

“Dạ Nguyệt, cậu muốn ăn gì?”

“1 phần hamburger, 1 phần gà rán lại 1 khoai tây và 1 lon coca. Vậy nhé”

“Vậy cậu đợi mình xíu nhé”

“Ừm”

Giờ cô mới để ý hình như sự xuất hiện của cô làm cho mọi người ở đây có vẻ ngạc nhiên lắm thì phải

“Hộc... hộc.... Đồ.... đồ... của.... cậu nè” _ Thế Tuấn thờ hồn hển, đặt khay đồ ăn lên bàn

“Sao mà cậu đi nhanh giữ vậy?” _ cô đây thật rất ngạc nhiên với tốc độ lấy đồ ăn *khủng khiếp* của hắn a

“Ừm không có gì đâu. Chỉ là mình sợ cậu chờ lâu sẽ đói bụng thôi. Nên là... “ _ hắn liền cười trừ nói với cô

“Ừm... Mà đợt sau không cần chạy nhanh như vậy đâu. Mình đợi được” _ cô bình thản đáp lại

Nãy giờ lo nói chuyện nên có không chú ý đến tiếng dư luận xung quanh cô

“Người ăn với đại mĩ nhân là ai vậy?” _ dư luận a

“Lẽ nào là bồ của cô ấy à” _ dư luận b

“Không phải chứ” _ dư luận c

Thật mệt quá. Mấy người này thật quá rảnh rồi nên sinh nông nổi muốn quản chuyện của người khác đây mà

“Búp....”

1 phần đồ ăn được để nghiêng về cô. Cô ngẩng đầu lên nhìn người để phần ăn đó xuống, thì người đó nói:

“Tôi đây có chuyện muốn nói với cô đây“.....

P/s: Đợt này nhiều đây thui. Đợt sau tiếp nhé. Pye pye. Mọi người ngủ ngon

Bạn đang đọc truyện *Đến Cùng Vẫn Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Rắc rối

“Tôi đây có chuyện muốn nói với cô đây”_ 1 cô gái khá là xinh đẹp nhuộm tóc đỏ trong đám người bước đến đây nói

“Có chuyện gì sao?”_ cô nói với giọng điệu thân thiện và nở nụ cười được cho là thân thiện nhất

Đám người đó nhìn thấy nụ cười của cô liền ngó người ra 1 lúc. Trong đó có 1 cô gái tóc vàng dù lúc đầu có hơi ngạc nhiên. Nhưng sau đó lại thay bằng sự căm ghét hiện rõ trong mắt cô ta

Cô ta liền cất giọng chanh chua lên hỏi:“Đồ hồ li tinh. Tại sao cô dám quyến rũ Hàn Kính hả?”

*Ồ. Lại vì mĩ nam. Nhìn tình tiết này giống mấy bộ ngôn tình quá. Mà buồn thật. Cô lại là nữ phụ không phải là nữ chính a. Cô nhớ mình chỉ chào hỏi anh ta thôi mà đâu có làm gì quá phận đâu nhì. Phóng đại quá lỗ rồi. Đúng là không hổ tiểu thuyết ngôn tình mà cô xuyên qua. Sến súa tới nỗi *điển viên* trong truyện nhiều lúc *bất chấp* đúng, sai, vô lí, hợp lí....*

“Con nết nào cô thấy tôi quyến rũ anh ta chứ”_ cô hơi hơi trề môi nói lại

“Cô.... còn dám nói không có... “_ cô ta tức giận tới mức chỉ biết giậm chân mà không nói được lời nào

Cô gái tóc đỏ lúc này lên tiếng đỡ lời thay cô bạn của mình

“Đủ rồi. Chiều nay 17h ở đường x, khu y, phố xyz. Ra đó chúng ta sẽ nói chuyện”

“Cô mà không tới thì coi chừng tui tới đó”_ 1 cô gái nhuộm tóc xanh nói

Uy hiếp cô à. Gần sợ. Sắp sợ rồi đấy. Nghĩ sao cũng buồn cười. Chỉ sợ cô ta chưa làm gì được cô. Thì đã game over

~~~~~  
Theo tình hình diễn ra hiện tại hình như cô đang ở chương 10 của câu chuyện thì phải. Nguyên chủ sau khi *quyến rũ không thành* Âu Dương Phong. Mà còn bị *chơi ngược* lại. Và vào được ngôi trường này học được 1 tháng

Thì được các *chị đại* của ngôi trường này đến* thăm hỏi* tận tình vì đã quyến rũ Tàn Bắc Xuyên

À Tàn Bắc Xuyên chính là vị hôn phu yêu vầu của nguyên chủ. Cái người mà khiến nguyên chủ yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên đó

Mà hình như kịch tình diễn ra sớm hơn trong truyện rồi thì phải

Đáng ra tháng sau họ mới tới *thăm hỏi* cô chứ. Thui cứ mặc kệ đi. Diễn ra càng sớm kết thúc càng nhanh chứ sao

Đáng ra trong truyện này cô phải là người cảm thấy vui mừng chứ. Nhưng không hiểu sao lòng cô lại...

Thật khó hiểu

“Sao cậu lại gây chuyện với mấy người đó vậy Dạ Nguyệt”_ Thế Tuấn liền hấp tấp nói

“Mình cũng chẳng biết”_ cô liền nhúng vai thân nhiên trả lời và tiếp tục ăn

“Đề mình báo với bộ kỉ luật nhé”_ Thế Tuấn lo lắng nói với cô

“Không cần đâu. Mọi chuyện mình sẽ tự biết cách giải quyết”_ cô vừa lao miệng vừa nói

“Được rồi. Tụi mình vào lớp thôi”

Nói xong cô liền cất bước vào lớp

“Uy đợi mình với”

Nói đoạn Thế Tuấn liền đuổi theo cô~~~~~

Phòng thay đồ (nữ)

“Uy xong chưa vậy?”_ nữ sinh a

“Sắp rồi sắp rồi”_ nữ sinh b

“Lúc nào cũng lè mè hết á. Đại lên mẹ ơi”_ nữ sinh c(t/g: nghe thấy sặc mùi mồ hôi ảm nhi)

“Rồi rồi ra rồi nè”_ nữ sinh b

“Hừ. Lâu lắc lâu lợ à”_ nữ sinh a

“Mình mà bị lỡ tiết thầy Nhan thì cậu coi chừng mình đấy nhé”_ nữ sinh c

“Thui cho mình xin lỗi đi. Còn đứng đây nói nữa là trễ tiết đấy”_ nữ sinh b

Nói rồi 3 cô gái bỏ đi. Có 1 cô gái đi đằng sau họ nghe rất rõ đoạn hội thoại lúc nãy

* Đàm Chiết Nhan. Hình tượng của thầy xem ra rất tốt nhỉ?*

Dù biết là mình sắp trễ tiết học nhưng cô gái vẫn cứ đi chậm đi đi tới sân thể dục

Và chẳng ngoài dự đoán cô gái đó đã trễ hơn 10'

“Đứng lại”_ 1 giọng nam trầm thấp vang lên

“Dạ. Em xin lỗi thầy vì đã đến trễ”_ cô cúi đầu và nói. Dù giọng điệu khá là... nhưng xem đi xem lại vẫn chả thấy sự thành khẩn ở đâu cả

“Em tên gì?”_ Thật kì lạ. Trong trường vẫn còn có người không nghe lời của hấn sao(t/g: anh sai rồi. Chẳng những không nghe lời mà còn thuộc hạng * phản nghịch* nữa kia)

“Dạ. Em tên là Âu Dương Dạ Nguyệt”_ giọng điệu bình thản, đáp

“Em là học sinh mới của lớp tôi?”

“Dạ thưa thầy”

“Được rồi em về hàng đi”

Nghe được câu nói phóng thích của hấn, cô liền từng bước thẳng tắp vào hàng cuối đứng

Trong mắt hấn liền lộ ra tia ngạc nhiên lẫn 1 chút *thú tính*(t/g: hehehe. Đợt này chị khổ rồi. Chúc chị bình an qua khỏi hôm nay)

Hấn thật sự không ngờ người đối đáp với mình nãy giờ lại là 1 mỹ nhân. Lại càng không ngờ cô mỹ nhân này không thích hấn lại không chịu nghe lời của hấn

Xem ra đợt này công việc chủ nhiệm của hấn không còn nhàm chán nữa rồi. May là hôm qua khi hấn đòi làm chủ nhiệm của lớp 12C tên khốn đó không chịu cho hấn làm. Nếu tên đó đồng ý thì xem chút nữa hấn không còn gặp được cô học trò nào *đáng yêu* như vậy rồi

Theo như hiện tại cô được biết thì tên Nhan này đang muốn làm chủ nhiệm của lớp 12C. Cái lớp của bà Cẩm. Cái lớp được miễn danh là 1 *ổ phản động và bệnh viện tâm thần* toàn bộ đều là mấy đứa... cặn lõi điển tá

Nghĩ sao chớ. Thật ra lúc đầu cô cũng muốn xin vô cái lớp này học. Nhưng mà nghĩ lại bà Cẩm lại bà Tổ đang học ở lớp đó nên là cô bỏ cuộc

Nghĩ lại mà cảm thấy tiếc trong lòng. Thiệt luôn á. Cô muốn làm phần tử ngỗ nghịch 1 lần. Nhưng mà mơ ước vẫn chỉ là ước mơ mà thui

Quay lại vấn đề chính. Trước cái sự *trắng trợn* của tên Đàm Chiết Nhan. Mà tên bạn cũng như là hiệu trưởng của cái trường này đã đồng ý cho hấn ta làm chủ nhiệm 12C.

Vì sao đang chủ nhiệm 12A ngon lành thì lại muốn chủ nhiệm 12C. Thì còn vì cái gì nữa ngoài vì cái bà Cẩm kia nữa. Hấn ta đã *đề ý* cô nàng ngay từ

lần *dạy thế* đầu tiên cho lớp 12C

Cô thật sự không hiểu nổi tại sao mấy bọn học sinh trong cái trường này bảo hấn *anh mình lỗi lạc*. Vậy mà vẫn bị đổ trước hào quang thánh mẫu của nữ chính đó thôi. Hừ.....

Mà thôi đó cũng là chuyện của hấn đường nào hấn cũng sắp *đi xa* lớp cô rồi nên cô không cần phải nề sợ hấn chi nữa(t/g: chị lắm rồi)

“Được rồi. Hôm nay chúng ta sẽ kiểm tra quần vợt”_ giọng nói đều đều vang lên

“Cặp đầu đầu tiên là Lê Mỹ Yến và Âu Dương Dạ Nguyệt”

Vừa mới dứt lời. Mọi người liền ồ lên

“Có phải thầy làm khó Dạ Nguyệt quá hay không? Dù gì Mỹ Yến cũng là 1 trong những người tham gia thi quần vợt cấp quốc gia mà”_ nam sinh a

“Lớp mình còn chưa ai đánh thắng được Mỹ Yến mà. Đúng là thầy đang làm khó Dạ Nguyệt rồi”_ nam sinh b

“Đừng nói vậy chứ. Biết đâu Mỹ Yến sẽ nhường tay”_ nữ sinh a

“Không có đâu. Cậu chưa đánh với Mỹ Yến nên không biết đó thôi. Mỹ Yến từ trước giờ đánh chưa bao giờ nhường tay với ai cả”_ nữ sinh b

“Thôi xem đi. Đừng bàn luận nữa thầy chờ bây giờ”_ nữ sinh c

* Em nhớ hình như mình vẫn chưa kiểm chuyện với bà Cẩm thi phải. Vậy mà giờ thầy đã chơi em 1 vở vậy rồi. Nhưng mà chia buồn với thầy vở này em nhận và sẽ trả lại gấp đôi a*

25 phút sau

“Được rồi. Âu Dương Dạ Nguyệt thắng”_ hấn nhú mày nói

Bên dưới ai cũng há hốc mồm. Trận đấu này thu hút rất nhiều người tới xem. Vì ai chẳng biết Mỹ Yến là tuyển thủ được tuyển đi thi quốc tế. Vậy mà giờ lại thua 1 học sinh mới chuyển trường

Mặt cô gái được gọi là Mỹ Yến tái nhợt đi rất nhiều. Nhưng cô nàng nhanh chóng lấy lại được nét mặt tới bắt tay với cô nói

“Dạ Nguyệt. Đây là lần đầu tôi thấy 1 người đánh giỏi như cô. Đợt này tôi thua tâm phục khẩu phục”_ cô nàng liền cười cảm thán nói

“Cô quá khen rồi”

Lúc cô lại Mỹ Yến đang trò chuyện. Có 3 đạo ánh mắt và hàng ngàn ánh mắt khâm phục liền bắn về phía cô chỉ là cô không biết. Vị trí của cô trong trường này đang được tăng lên rất nhiều

~~~~~  
3h30 chiều

Buổi học thể dục kết thúc

Cô đang ngồi sắp xếp đồ thi....

Bạn đang đọc truyện *Đến Cùng Vãn Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Giả bệnh

Cô đang ngồi sắp xếp đồ thi thấy Thế Tuấn chạy lại, nói:

“Dạ Nguyệt thầy Nhan bảo mình và cậu lên phòng giáo viên”

Cô liền cảm thấy hắc tuyến đầy đầu* tình tiết này nghĩ sao cũng thấy quen quen.... Tóm lại tốt nhất là không nên đi*

“Ai da...”_ cô vừa ôm bụng vừa nói

“Cậu sao vậy? Khó chịu chỗ nào à”_ Thế Tuấn vừa đỡ cô, vừa nói có phần gấp gáp

Nhìn thấy bộ dạng của hân, cô liền cảm thấy hơi có lỗi* Thế Tuấn cho mình xin lỗi nhé. Nhưng mình vẫn chưa muốn vào *hang cạp* lần chưa có ý định đầu lại* cạp già* đâu. Nên là... mong bạn hiểu cho mình nhé*

“Hừ... Bụng mình.... hơi đau một chút”

Nghe được giọng điệu có phần mệt mỏi của cô. Thế Tuấn hân cứ tưởng cô mệt thật nên nói:

“Mình đưa cậu vào phòng y tế nhé”

Nghe được giọng điệu có phần khẩn trương gấp gáp và 1 chút gì đó khó xử của hân, cô mới nói:

“Cậu... đi xử lý công việc của cậu đi, mình tự vào đó được. Còn...”

“Không sao đâu. Mình sẽ nói với thầy Nhan giúp cậu. Mà 1 mình cậu vào phòng y tế được không?”

“Được mà. Cậu đi đi”

Nghe cô nói vậy dù hân không yên tâm lắm nhưng cũng bỏ đi

Lúc hân bỏ đi. Cũng là lúc cô nở 1 nụ cười nhẹ. Nhưng mà vẫn ôm bụng lết vào phòng y tế

Từ trước giờ không giả thì thôi chứ đã giả rồi cô sẽ giả cho giống thật. Chứ không thể để 1 sơ hở nào gây bất lợi cho mình cả

Nhiều lúc chỉ 1 sơ xuất nhỏ cũng khiến ta mất mạng như chơi, khiến cho mọi chuyện đã ở mức ngõ cụt sẽ càng bế tắc hơn nữa

~~~~~

Phòng y tế

Cô nằm dài trên giường

Có lẽ có điều thắc mắc ở đây. Cô không có bệnh mà lên phòng y tế làm gì? Nếu có người biết cô giả bệnh sẽ càng rắc rối hơn cho xem

Không phải toàn bộ những gì cô nói với Thế Tuấn đều là giả hết. Một nửa trong lời nói của cô là thật

Đúng là cô mệt thật. Lại gần *tới tháng đi ghê* sắp tới *thăm*. Nên trước đó đau bụng là chuyện bình thường. Nên cô không sợ bọn họ bắt bẻ cô đâu

Cô đang suy nghĩ thì 1 giọng nói cất lên

“Em đỡ đau hơn chút nào chưa?”_ 1 cô gái khoảng 25, 26 tuổi có thân hình rất là *nóng bỏng* xuất hiện trước mặt cô và hỏi

“Dạ. Em đỡ hơn lúc nãy rồi. Em cảm ơn cô Uyên”_ cô vừa cười vừa nói

Cô tên Uyên khi nghe Dạ Nguyệt nói. Cũng cười với cô rồi quay lại xem xấp tài liệu gì đó

Lúc cô ta quay lại cô ta không thấy trong mắt Dạ Nguyệt là 1 ánh mắt lạnh

* Quá giả tạo. Nụ cười đó qua được mắt của ai, chứ làm sao qua được mắt của cô chứ*Thả người nằm xuống giường, cô từ từ nhắm mắt lại. Nhìn có vẻ giống cô đang ngủ. Nhưng thật sự là cô đang suy nghĩ

Vương Hồng Uyên

1 nữ nhân nhìn có vẻ hiền lành và có 1 thân hình rất là bốc lửa là 1 bóng hồng trong tim của giáo viên lẫn học sinh nam trong trường này

Nhưng đáng tiếc cô ta là 1 nữ phụ. Với cái lí do này chắc là sắp đủ để khiến mọi người không còn cảm thấy bất ngờ khi cô mất lạnh nhìn cô ta rồi nhỉ?

Một nữ nhân từng hại mình thì làm sao mình có thể có thiện cảm với người đó được chứ?

Ở bộ truyện* Chinh phục trái tim đàn ông*

Lúc nguyên chủ vào trường bị xếp 12B. Thì đi đứng làm sao mà bị té cầu thang

May mắn nguyên chủ mạng lớn không sao chỉ bị trật chân. Nên phải vào phòng y tế

Thế là nguyên chủ gặp được nữ phụ Hồng Uyên. Ừm thì nữ phụ và nữ phụ gặp thì chắc cũng đủ hiểu chuyện gì xảy ra rồi

Họ làm bạn với nhau lâu đấy. Nhưng lại không ngừng tính kế sau lưng lợi dụng lẫn nhau mà thôi

Thiệt là....

Nhưng nhiều đó thì có vẻ chưa đủ để khiến cô ghét cô ta nhỉ?

Hồng Uyên cô ta là nữ phụ thích vị hôn phu của cô_ Tần Bắc Xuyên

Ngôn tình chính là ngôn tình. Vẫn như vậy nữ phụ luôn là bàn đạp để nữ chính lẫn nam chính thăng hoa

Nam hay nữ chính càng được nhiều người thích thì giá trị của họ càng được nâng cao. Đến khi là cái giá trên trời. Và càng nhiều người ngã giá thì họ đạt được đến giá trị tuyệt đối

Ôi thôi! Ta quay lại chủ đề chính nào

Như đã nói ở những chương đầu Tần Bắc Xuyên ngay từ cái nhìn đầu tiên đã yêu nữ chính Âu Dương Cẩm của chúng ta

Nhưng nguyên chủ sau khi gặp và yêu Tần Bắc Xuyên đã nằng nệ với ba mẹ mình để nối hôn ước. Còn chuyện nó có được nối lại hay không thì cô cũng không biết

Cô chỉ biết chuyện anh ta là hôn phu của nguyên chủ được đồn đến khắp ngõ ngách trong trường. Nên vậy Vương Hồng Uyên cũng biết chuyện này

Còn chuyện tại sao Vương Hồng Uyên gặp được Tần Bắc Xuyên và hại nguyên chủ lẫn nữ chủ thì là như vậy

Trong 1 lần thi đấu bóng rổ anh Tần bị thương nhẹ. Và được dẫn vào phòng y tế. Đó thế là chị Uyên thích anh Xuyên

Ừm thì đó. Thích mà không được thích lại sẽ dẫn tới ghen. Mà người chịu cái chữ ghen đó đầu tiên chính là vị hôn phu cũng chính là nguyên chủ a

Chữ * GHEN* đó có bao nhiêu nặng đâu

Bị nhốt ở khu nhà bỏ hoang gần trường. Bị đồ sơn. Bị nhát ma. Xém bị người ta cưỡng hiếp

Bị như vậy rồi mà nguyên chủ vẫn còn tin cô ta được. Không biết nên nói nguyên chủ ngu hay là quá khờ nữa

Đó thì bảo sao cô thích cô ta nổi chứ!!!

.... Chẳng một ai có thể cản được trái tim khi đã lỡ yêu rồi

Đừng ai can ngăn tôi khuyên tôi buông xuôi vì yêu không có lỗi....

Tiếng nhạc chuông ngân lên. Cô mở mắt vương tay đến lấy điện thoại trong túi xách. Nhìn màn hình điện thoại hiện lên một cái tên quen thuộc

“Thần...”_ cô cất giọng không được khỏe, nói

“Hừm... Sao vậy?”_ nghe qua điện thoại nhưng vẫn cảm thấy được sự lo lắng ấy

“Em mệt quá à. Anh đến thăm em đi”_ dù ấm lòng thật nhưng đùa anh một tí chắc không sao đâu nhỉ?

Im lặng một lúc

“Em đang ở đâu?”_ nghe được câu nói đó. Trên môi không thể không câu lên 1 nụ cười

“Đùa anh thôi. Nhưng mà thương lém lém luôn nhen. Tối tới chờ em đi ăn nhen!!!”

“Được rồi”

Qua điện thoại cô nghe được giọng một người nói nữa

“Thưa ngài. Cuộc họp...”

“Tôi biết”

“Được rồi. Anh đi họp đi. Bye anh. Tối nhớ nhen”

“Ừm. Bye em”

Cúp máy xong cô liền ôm điện thoại cười

“Bạn trai em à”_ cô Uyên hỏi

Thật là nghe cái giọng ông a ông ẻo của bà cô này là niềm vui gì nó cũng bay hết sạch. Nghĩ vậy thôi chứ cô cũng không nói. Sợ gây thêm thù với bà ta. Một lát

“Dạ. Cũng gần vậy rồi đó cô à”_ cô liền cất giọng vui vẻ lên nói

Cô ta liền lắc đầu cười nói” Sao không tiến tới...”

“Em muốn lắm mà anh chưa cho phép”_ cô cũng cười nói

“Giới trẻ của các em thiệt là...”

Hai người trò chuyện với nhau một lúc. Cô liền đứng dậy xin về

Trên đường đi ra lấy xe

* Đứng rồi còn lời hẹn với mấy cô chị đó nữa xem chút là quên rồi*

P/s: trốn mấy tháng. Cho ta xin lỗi nhé

Bạn đang đọc truyện *Đến Cùng Vãn Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Ăn tối

17h chiều,

Đường x, khu y, phố xyz

Tại cuối một con ngõ nhỏ

Trong ngõ rất ít người qua lại, trên những thùng dầu bỏ hoang là 1 đám người ngồi trên đó trong đó có cả nam và nữ. Nữ thì khoảng chục người, nam thì có vẻ ít hơn vì chỉ có 5, 6 người. Đám người đó như là mấy con tắc kè bông 7 sắc màu

Trong đó có 1 cô nàng tóc xanh lên tiếng:

“Giờ này mà cô ta còn chưa tới sao?”

Nghe vậy cô nàng tóc vàng liền cười đáp lời:

“Chắc là nghe đến tên chúng ta nên chạy mất dép luôn rồi chứ gì”

Nghe cô nàng tóc vàng nói xong đám người ở dưới liền không ngừng cười rầm rộ lên. Ngay cả cô nàng tóc đỏ cũng nhếch miệng nghĩ * Nếu cô ta thật sự dám trốn thì chỉ sợ.... sẽ sống không yên ở cái trường này đâu*. Cắt đứt dòng suy nghĩ của cô nàng tóc đỏ là một tiếng cười thanh thoát lẫn 1 giọng nói vọng đến:

“Đứng rồi!... Chính vì sợ mấy người quá mà giờ tao phải đến đây luôn rồi nè”

Bọn người nghe thấy có tiếng nói liền nhìn về phía nó phát ra thì họ thấy một cô gái đẹp rất đẹp có lẽ từ đẹp cũng không đủ tư cách để hình dung cô gái đang đứng trước mặt họ. Nụ cười lộ lúm đồng tiền và răng khênh trắng tinh(t/g: Quảng cáo kem đánh răng) kết hợp với khuôn mặt tuyệt mỹ của cô, cảnh chiều tà mặt trời không còn một màu nắng gay gắt mà thay vào đó là một màu đỏ lửa chiếu rọi lên khuôn mặt xinh đẹp của cô gái này

Nhưng một bức tranh sống động tuyệt đẹp

Khiến cả nam lẫn nữ khi nhìn thấy cảnh này đều phải thất thần

Cô gái tóc vàng nhìn thấy mọi người đang thất thần tập trung về phía phát ra tiếng nói lúc này, cô ta liền quay đầu nhìn lại. Thì nhìn thấy cảnh tượng đó cô ta cũng thất thần nhưng cô ta rất nhanh chóng lấy lại cảm xúc, nhớ lại hành vi của mình lúc này thật mất mặt, cô ta liền giận xanh mặt, bất chấp là hành động của mình đang phá hoại 1 tuyệt tác nghệ thuật, nàng ta cố cất cao giọng, nói:

“Xem ra gan mày cũng không nhỏ đâu đó mà dám vác xác tới đây”

Cô cũng đáp lại cô ta bằng 1 câu hay không kém với 1 điệu bộ rất ư là tỉnh

“Tao đi khám rồi bác sĩ kêu tao là gan vừa to mà hoạt động cũng rất là bình thường. Nên là cũng không cần tới mày khám giùm tao đâu hen”

Cô ta tức đến nổi mặt đỏ lựng và nói lắp không thành câu:

“Cô... cô...”

Cô thì chỉ sợ trời không sụp, nên là phán ra 1 câu xanh rờn:

“Cũng là một nữ nhân đấy... Ai dè lại mất bệnh nói lắp. Thật đáng thương a”

Thấy bạn mình bị mắng đến không nói nên lời nên cô nàng tóc đỏ liền lên tiếng thay:

“Được rồi. Tới đây là để đánh lộn chứ không phải để cãi nhau”

Nghe thấy vậy, cô nàng tóc xanh liền tiếp lời:

“Đột này cho mày biết đụng vào tụi tao thì mày phải trả giá như thế nào?”

Cô thấy bọn này nói nhiều khủng khiếp lẽ nào bọn này không biết là cô nói chuyện với bọn chúng cô rất ư là mệt óc và lại thời gian chính là vàng là bạc hay sao. Vì sợ bọn này sẽ làm mất đi cái thời gian quý báu của cô và sẽ làm náo loạn cô hoạt động với công suất cao, nên cô liền nói: “Giỏi thì lên hết đi chứ đừng ở đó mà nhiều lời”

Cô nàng tóc đỏ rút cuộc đã bị cô chọc điên lên rồi. Nàng ta quay đầu ra lệnh cho đám người đó:

“Tụi bây lên hết cho tao”

~~~~~ phân cách tuyến cảnh đánh nhau ~~~~~

18h tối

Đường x, số nhà z

Hiện tại có 1 cô gái ăn mặc rất ư là dễ thương đang đứng trước cổng nhà mình chờ ai đó

Cô gái đó mặc 1 bộ váy đen tay dài kết hợp với đôi giày boots quá đầu gối, mũ beret màu đỏ thẫm và túi chéo vai hãng Chanel

Và cô gái đó không phải là ai khác chính là chị Dạ Nguyệt của chúng ta và chị ấy đang đứng chờ Thần ca dẫn đi ăn tối. Quay lại với cô nàng nào

Vì tối nay cô có buổi hẹn với Duật Thần nên đặc biệt ăn mặc *dễ xuong* chút ấy mà

Nghĩ lại hồi chiều cô vẫn còn tức. CMN 1 đám đó mà đánh lộn cái gì, phải nói là bọn chúng *cấn* người thì đúng hơn

Không biết bọn này có quan hệ họ hàng gì với mấy con cầu ngoài đường hay không mà *cấn* sao mà bây giờ tay cô lãnh trọn 3 đường móng tay

Cũng nhờ ơn nhờ phước của bọn chó đó mà bây giờ cô phải mặc váy đen tay dài để che đi 3 cái vết đó đây

Trời ơi là trời. Tay cô mà để lại vết xẹo nào hả thì cô cho tụi nó xuống châu diêm vương chứ không phải chỉ có nằm bệnh viện như bây giờ đâu

Đang chìm trong dòng suy nghĩ mệnh mạng của mình về cái buổi đánh nhau thì 1 tiếng phanh xe vang lên kéo cô về lại với hiện thực

1 chiếc Rolls Royce đen đầy sang trọng đang đậu trước mặt cô. Bước xuống xe là 1 nam nhân tuấn mĩ mặc âu phục đen đang lịch sự kéo cửa ghế lái phụ giúp cô

Anh thấy cô đứng yên nhìn chăm chú vào mình thì miệng anh liền nhếch lên 1 nụ cười đầy vui vẻ nhưng không kém phần nhu hòa

Anh liền mở miệng trêu đùa cô:

“Con nhóc kia định đứng đây ngắm anh tới sáng sao hả? Không đói sao?”

Cô bị anh nói trúng mặt liền đỏ lựng vừa đi tới ghế lái phụ vừa mạnh miệng chối bỏ:

“Ai thèm nhìn anh chứ? Và lại em không thích từ con nhóc đó đâu à nhen”

Ngồi vào ghế lái anh vừa thắt dây an toàn cho cô vừa nói:

“Dạ. Tôi đã biết thưa tiểu thư của tôi”

Anh nựng má cô vài cái, quay ra thắt dây an toàn cho mình rồi hỏi:

“Giờ tiểu thư của tôi muốn đi đâu ăn nè?”

“Thần chọn đi. Em vừa mới về nước nên không biết ở đâu ăn ngon cả”

“Anh có 1 người bạn cũng mới mở quán ăn ở gần đây chúng ta tới đó ăn thử xem”

Nói xong anh liền nổ máy đến cái quán ăn đó

~~~~~ dòng phân cách tuyến lái xe ~~~~~

Quán ăn này có phong cách rất là cổ xưa. Cổng chính giống như cổng của các phủ quan lại vua chúa xưa, trên cổng là 1 dòng chữ điêu khắc mạ vàng đề tên quán là Dạ Lâu. Nghe tên thì có vẻ cảm thấy nó khá là âm u. Nhưng khi mở cổng cô phải cảm thán 1 câu là rất đẹp

Khi bước vào là 1 rừng tre. Cứ nghĩ là vào rừng tre, rừng trúc ban đêm đúng là rất đáng sợ. Nhưng ở đây lại mang lại cho người đi vào 1 cảm giác khác

Cả 1 rừng tre như đang được chiếu sáng vậy. Cả 1 cánh rừng đều toàn là đom đóm. Đẹp lắm a

Vượt qua cánh rừng chính là 1 cây cầu bắc ngang qua 1 con suối nhỏ

Bạn cứ nghĩ đi ánh trăng bàng bạc chiếu rọi lên cây cầu xây, 2 bên cầu là 2 cây tử đằng có lẽ đã ngàn tuổi. Cây tử đằng như đang được người ta thấp sáng lên

1 con gió nhẹ nhàng thổi qua khiến cho những cánh hoa màu tím tung bay lên ngập trời. Cảnh tượng đó chỉ có thể diễn tả bằng 2 chữ thui

Tuyệt vời!!!

Thấy cô gái bên mình chỉ lo chú ý đến cảnh vật mà quên mất anh đang đi bên cạnh mình. Anh liền nhủ mày, đưa tay ra cầm lấy bàn tay cô gái bên cạnh vừa lôi kéo vào quán ăn vừa nói:

“Ngắm này giờ rồi đấy. Vào ăn thôi”

Cô và anh vừa đặt chân vào nhà hàng thì ai cũng quay đầu nhìn về phía 2 người. Trong mắt họ đủ loại cảm xúc: si mê, ganh ghét... Thấy vậy cô nhìn về phía anh thì thấy anh đang nhử mày chán ghét

Trong lúc đó, ông quản lý của nhà hàng liền bước tới chỗ của cô, nói:

“Hứa tổng, bàn của anh đặt tôi đã giữ lại cho anh rồi. Mời anh”

Vừa nói ông quản lý liền cúi người cung kính dẫn bọn cô đến chỗ ngồi

Đặt mông ngồi xuống đệm. Giờ cô mới chú ý đây là nhà hàng Nhật

Khi đã xác định đây là nhà hàng Nhật thì mặt cô liền đen đi rất nhiều

Khó rồi. Cho Thần chọn ai dè Thần lại chọn quán ăn Nhật. Trời ơi

Nói thật là cô không ăn được mà cũng không dám ăn đồ sống. Mà trong đó Nhật Bản là 1 trong những quốc gia chuộng đồ ăn sống. Thật là cô tự hại mình rồi

Thần ngồi đối diện cảm thấy biểu hiện lạ của cô liền nên hỏi:

“Sao vậy? Không thích chỗ này à?”

Cô liền ừ xừ nói:

“Em không ăn được đồ sống”

Nghe cô nói vậy, anh liền bật cười, đưa tay ra vừa nựng má cô, vừa nói:

“Món ăn ngon của Nhật đâu phải toàn bộ đều là đồ ăn sống đâu”

Nhân viên phục vụ vừa đi tới định đưa Menu cho anh. Thì anh liền nói:

“Cho 2 phần thịt bò kobe, 2 phần Yudofu, 1 phần Takoyaki và 1 phần Okonomiyaki”

Nhân viên phục vụ thấy anh nều 1 loạt như. Liền nhanh nhẩu gật đầu nói:

“Xin quý khách đợi 1 chút ạ”

Nhân viên phục vụ đi rồi anh mới quay qua nói với cô:

“Yên tâm đi. Những thứ anh gọi đều là đồ ăn chín hết”

Vừa rút lời có 1 bàn trà đạo được đem đến

Vừa thấy bàn trà đạo cô liền ngồi xếp bằng lại. Vận dụng tất cả những kĩ thuật pha trà đạo của mình đã được học ở thế giới trước kia

Thế là một ly trà đạo nghi ngút khói liền được ra lò

Nói gì chứ dù cô không ăn được đồ sống của Nhật thật. Nhưng những thú vui như trà đạo, cắm hoa, trồng cây.... thì cô làm sao mà có thể bỏ qua không học được đây. Đây chính là những thú vui tao nhã a

Thần liền cầm ly trà nghi ngút khói lên ngửi * Thơm thật*. Anh liền nhìn qua bên cô thấy cô đang tao nhã ngồi nhâm nhi ly trà do mình pha

Anh liền cười. Nói thật anh rất ngạc nhiên khi cô biết pha trà đạo. Vì anh cứ nghĩ.... Anh liền cầm ly trà đưa lên môi uống thử

Anh nhìn phía cô bằng ánh mắt ngạc nhiên. Thấy ánh mắt của anh cô liền cười hỏi:

“Thế nào?”

“Tuyệt. Rất tuyệt”_ anh không dấu điểm sự khen ngợi cô

Cô không trả lời anh mà trên mặt hiện vẻ tự hào, cô liền hát hăm cao 1 chút. Cũng đúng thôi. Công sức rèn luyện mấy năm trời của cô a

Trong lúc cô đang mẩn nguyện với thành quả mình làm ra thì 1 giọng nói vang lên:

“Em gái, em cũng tới đây ăn à”

P/s: sau bao nhiêu năm tháng. Ta rốt cuộc đã trở lại và ăn hại hơn xưa. Khoảng t/gian trước ta không viết truyện được vì 1 vài lí do. Nhưng từ đây ta sẽ viết truyện đều đặn lại nên các nàng cứ yên tâm

Bạn đang đọc truyện *Đến Cùng Vãn Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Gặp mặt

Các nhà khoa học từng nói Trái Đất này bao la rộng lớn nhưng sao giờ cô lại cảm thấy câu nói này rất không đúng a

Tỷ như là hiện tại cô đang gặp 2 người mà cô rất là không muốn gặp chút nào a

“Em gái, em cũng tới đây ăn à”

Chỉ vì câu nói này mà giờ cô cảm thấy bữa ăn lãng mạn hôm nay sẽ bị câu nói này phá cho tan nát mà xem

Cô liền cô gắng quay ra và nở nụ cười *thân thiện hết sức* với 2 *kẻ phá đám*. Cô nói:

“Chào ANH TRAI. Không biết ngọn gió nào đã đưa anh đến đây vậy”

Nói đến đó cô liền nhìn thấy cô gái đứng bên cạnh anh trai cô.

“Ồi hóa ra là ngọn gió đứng bên cạnh anh à. Hôm nay anh dẫn bạn gái tới đây ăn à”

Anh liền nhú mày khi nghe câu nói của cô. Nhưng vẫn cố gắng cười nói:

“Anh cũng giống em thôi”

Cô gái *dễ thương* mặc váy dài màu vàng nhạt bên cạnh liền cười nói:

“Ồi em gái của anh đây à. Đẹp gái quá nhỉ?”

“Ừm”_ anh hai cô đáp lời

“Dù gì sau này chúng ta đều là chị em. Hay là chúng ta ngồi cùng nhau được không?”

Chưa để cô trả lời thì cô ta đã nhanh chóng kéo gối gần Duật Thần định ngồi xuống

Nhưng đáng tiếc thật nói cô ta nhanh thì Nguyệt tỷ chúng ta còn nhanh hơn

Nhìn thấu được ý đồ của cô ta ngay từ lúc đầu nên cô liền đứng lên tới gần đó. Vào lúc cô ta định ngồi xuống, cô rất hiền a, vọn volum ở mức vừa vừa đủ để những bàn gần đó nghe, nói:

“Chị ơi, chị nên qua ngồi cạnh anh trai em thì đúng hơn. Chị ngồi đây em thì không sao chỉ sợ anh trai của em sẽ ghen mất”

1 câu nói của cô vừa vang lên cô ta liền đỏ mặt trừng mắt nhìn cô, những bàn xung quanh thấy cô nói vậy liền bàn tán. Cô ta liền cố gắng cười nói với cô:

“À xin lỗi em. Chị nhầm chỗ ấy mà”

Cô ta liền nhanh chân quay lại chỗ ngồi cạnh anh trai cô ngồi xuống.

Địa thế hiện giờ là cô đang ngồi đối diện anh trai cô, còn cô ta đang ngồi đối diện với Duật Thần. Được vài phút thì nhân viên phục vụ ra đưa menu cho bọn họ gọi món

Vì để cắt đứt cái liếc mắt đưa tình của cô ta với Duật Thần, cô liền lên tiếng:

“Thần, em giới thiệu bọn họ với anh 1 chút. Đây là con trai của dưong cũng là anh trai em tên là Lâm Thiên Thành. Còn chị gái này chị ấy học chung khối với em tên là Điều Tố Tố”

Tại sao cô lại kêu cô bạn của nữ chính bằng chị trong khi cô và cô ta bằng tuổi nhau. Đơn giản thôi không phải cô ta rất thích cô là em của cô ta sao. Vậy thì cô sẽ hoàn thành tâm nguyện của cô ta a dù gì cô cũng chẳng mất mát gì. Chỉ là phải xem cái chức vị là chị gái của cô phải xem cô ta giữ được bao lâu

Nghĩ đến đó. Cô liền quay mặt sang nháy mắt với Thần rồi nói:

“Còn đây là.... bạn trai của em Hứa Duật Thần”Đoàng~~~~

Lời nói như xẹt đánh ngang tai 3 người đang ngồi đây

Duật Thần vừa nghe câu nói của cô liền nở nụ cười đẹp nhìn cô, cô cũng nhìn lại anh cười tít cả mắt.

Cô vừa mới cười lên mà không gian trong quán như bừng sáng lên không còn vẻ yên tĩnh nữa và thay vào đó là những lời tán dương cho chiếc bàn nam thanh nữ tú

“Cô gái mặc áo đen thiệt đẹp a. Cô ấy cười lên thiệt sự làm vạn hoa cũng thất sắc a”_ người ngồi ăn a

“Không biết chuyện gì mà khiến cô ấy cười tít mắt luôn kia”_ người ngồi ăn b

“Ôi răng khềnh kia”_ người ngồi ăn c

“Má lúm đồng tiền nữa”_ người ngồi ăn d

“Không biết con cái nhà ai mà dễ thương đẹp gái quá à”_ người ngồi ăn e

“Ước gì tôi cũng có đứa con gái như vậy a”_ người ngồi ăn f

“Nếu cô ấy mà là bạn gái tôi thì tôi chắc chắn sẽ không tiếc gì mà nuôi cô ấy cả đời”_ người ngồi ăn g

Duật Thần nghe được những lời nói đó liền đưa tay lên vuốt tóc của cô. Anh nghĩ* Nếu thật sự em yêu anh không cần nói đến việc nuôi em cả đời dù có dung túng em làm việc xấu hay mất mạng để bảo vệ em anh đều cam tâm tình nguyện”

Liền có 1 giọng nói cắt ngang dòng suy nghĩ của anh và 1 bàn tay giờ tới trước mặt anh:

“Chào anh, Hứa tổng. Thật lâu rồi không gặp. Anh vẫn khỏe chứ?”

“Ừm. Tôi vẫn khỏe. Cảm ơn Lâm tổng đã quan tâm”_ nói đoạn Duật Thần đưa tay ra bắt tay với Thiên Thành

Cũng vừa đúng lúc phục vụ bưng đồ ăn lên. Nói:

“Chúc quý khách dùng ngon miệng”

Chờ phục vụ đi. Bọn cô liền bắt đầu dùng bữa. Bữa ăn có lẽ sẽ thật yên tĩnh trôi qua. Nếu như mà không có cái bàn chân chẳng biết từ đâu chui ra và đang vô tình hay cố ý làm ra ma sát giữa hai chân Duật Thần. Và đáng tiếc hơn là cái chân đó lại để cho Dạ Nguyệt nhìn thấy

Cô nhìn cái bàn chân khá là trắng đỏ trên mắt cô liền xẹt qua 1 tia ngoan độc

Biết chắc Duật Thần sẽ đứng dậy cô liền nhanh tay giữ lấy tay anh. Nói nhỏ chỉ đủ 2 người họ nghe:

“Thần anh phải ngồi lại phụ diễn với em chứ. Đi như vậy thì không còn gì là vui nữa rồi”

Anh liền ngồi lại nhìn sang cô, rồi nheo vài cái vào má cô. Nghe cô nói vậy, anh thiệt sự là muốn xem cô định làm gì

Nói với anh xong. Cô liền kêu phục vụ lấy nước sôi lại để cô pha trà. Pha xong trà vẫn còn nghi ngút khói. Cô liền rót trà ra 4 ly sứ. Cô liền nhón người đem 2 ly trà cho 2 người đối diện nói:

“Xin mời anh trai và chị thưởng thức tay nghề của em”

*Em định làm gì đây*_ Thần liền nhìn từng động thái của cô suy nghĩ

Nói xong cô liền đem ly nóng nhất đến chỗ Duật Thần ngồi:

“Thần, anh cũng uống thử xem”

Duật Thần định đưa tay ra đón. Nhưng chưa kịp đón lấy ly trà thì nó đã bị rót. Biết đây là kế hoạch của cô nên anh không đưa tay ra đón nữa mặc kệ ly trà rơi xuống

“A....”

Diêu Tổ Tổ cô ta không kiềm nổi cái nóng dưới chân mà la thất thanh lên, ngay cả tay cầm ly trà cũng run run đổ hết cả ly trà vào váy của mình

Cảm thấy dưới chân lẫn trên bụng nóng quá. Cô ta liền định lấy khăn giấy trên bàn lau. Nhưng liền thấy 1 bàn tay cầm nguyên hộp khăn giấy đi. Cô ta liền nhìn về phía hộp khăn giấy thì thấy

“A.... Em xin lỗi... Em bất cẩn quá.... Thật sự xin lỗi anh, Thần”_ Cô vừa nói xin lỗi vừa lấy khăn giấy lau ở ống quần Duật Thần. Trong khi nơi cô lau rất là khô không dính 1 cái gì cả

Cô liền bỏ khăn giấy ra không chà lau nữa. Cô lấy 2 tay ôm anh úp mặt vào vai anh, 2 vai cô run run nói xin lỗi. Nhìn như vậy ai cũng nghĩ là cô đang khóc thút thít nói xin lỗi người yêu của mình vì mình làm sai

Nhưng đâu ai biết rằng hiện giờ Dạ Nguyệt đang nhin cười đến mức nổi thương nên là 2 vai mới run run

Quay lại lúc vừa nãy vì Dạ Nguyệt canh thiệt sự rất chuẩn xác nên khi ly trà bị đổ không một giọt nước nào dính vào quần Duật Thần cả. Toàn bộ ly nước đều bị hắt vào bàn chân trắng kia làm cho nó bị phồng đỏ lên 1 mảng rất lớn

Cô còn chơi ác hơn. Cướp toàn bộ khăn giấy trên bàn để cho cô ta khỏi chà lau bản thân

Duật Thần xem từ nãy giờ cũng hiểu hết ý đồ của cô nên liền giúp cô diễn, anh vừa vỗ lưng cô vừa nói:

“Anh không sao đâu. Đừng khóc nữa. Nín đi”

Liền có 1 giọng nói vang lên cắt ngang lời của Duật Thần

“Woa~ Xem ra ở đây vừa mới có trò vui. Chúng ta đến trễ rồi. Không kịp để xem rồi. Tiếc thật. Phải không Giang Ly?”

“Phải a. Tiếc thật”

Vì cô đang úp mặt vào vai Duật Thần để giả khóc nên không nhìn thấy được những người trước mặt chỉ có thể nghe qua giọng nói rồi phân biệt

Giọng nói phía trước là của Diệp Dĩ Tuyên vì hắn đã từng hỏi cô và cô cũng từng gặp hắn nên cô nhận ra được(chương 22)

Giọng nói phía sau này có lẽ là của Giang Ly. Cô chưa từng gặp hắn qua nhưng nghe giọng nói thật là quen thuộc

Lẽ nào Giang Ly là....

Bạn đang đọc truyện *Đến Cùng Vẫn Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Người quen

Lẽ nào Giang Ly là... mà chắc không phải đâu

Để xác định là không phải người đó cô quyết định quay lại để nhìn xem Giang Ly rốt cuộc là ai

Vì không để bất kì ai đang có mặt ở nơi này(ngoại trừ Duật Thần) nghi ngờ. Cô liền cố gắng ở bờ vai anh rót 1 vài giọt nước mắt rồi mới ngẩng đầu lên

Lúc nhìn thấy được toàn bộ những người đang tập trung ngay tại bàn mình

Cảm xúc trong lòng cô hiện tại thật sự là rất hỗn độn. Dù trên mặt không biểu hiện dư thừa 1 cảm xúc nào (ngoại trừ bức xúc ra)

Nhưng nếu nhìn vào đôi mắt cô sẽ thấy được hiện tại cô đang ngạc nhiên và lo..... sợ

Diệp Dĩ Tuyên thấy cô như vậy liền đưa 2 tay nâng mặt cô lên xút xoa nói:

“ Ai thật sự không biết điều chút nào lại chọc đến đại mĩ nhân trong lòng của anh khóc a. Thật là làm anh đau lòng hết sức”

Nghe câu nói vừa rồi của Diệp Dĩ Tuyên cô liền nhanh chóng lấy lại sự bình tĩnh dù vậy nhưng trong tim cô vẫn đập rất nhanh

Cô liền quay đầu bỏ qua cánh tay đang nâng gương mặt mình, lấy khăn giấy trên tay của Duật Thần lau nước mắt để dễ dàng nói chuyện:

“Không có gì đâu anh”

Cô liền cố lảng tránh chuyện lúc nãy

Thấy vậy Diệp Dĩ Tuyên chỉ cười không nói gì đến sự lảng tránh của cô, nói:

“À lúc trước gặp em ở sân bóng nhưng chưa kịp gặp lại em để nói lời cảm ơn. Giờ thì chúng ta thật sự rất có duyên mới gặp nhau ở đây nên cho anh cảm ơn vụ hôm bữa nhé. À quên giới thiệu với em. Anh tên là Diệp Dĩ Tuyên. 1 trong những thành viên của BKL”

Nói xong anh ta liền kê môi đụng vào tóc cô thổi khí vào tai cô, nói nhỏ:

“Nếu có chuyện gì cần đến sự giúp đỡ của anh. Thì em cứ nói với anh, anh sẽ giúp em a”

Cô liền nghiêng đầu né tránh, ngược mặt lên, nở nụ cười nhưng đâu ai biết thâm tâm cô hiện lên sự khinh bỉ, cô nói:

“Cảm ơn ý tốt của anh... Nhưng dù có cho không em cũng không dám nhận a”

Anh ta liền *Ồ * lên 1 tiếng rồi cười nhìn cô:

“Ừm tùy em thôi. Để anh giới thiệu vài người ở đây cho em biết nhé. Đây là anh Hàn Kính bộ trưởng BKL. Đây là anh Đàm Ngôn bộ phó BKL. Còn đây là anh trai của anh và bạn thân của anh Diệp Phàm và Hàn Triệt cũng là người của BKL”

Nghe anh ta giới thiệu 1 loạt tâm cô liền cười lạnh. Thật không hiểu anh ta đánh giá quá thấp IQ của cô hay sao mà nghĩ cô không thể nào đoán ra những người đứng sau anh ta là ai chứ

Thật sự cô có cảm giác như là số của mình rất là nhỏ, hay là ra đường không coi ngày hay sao mà đụng trúng toàn... Có giọng nói liền cắt ngang suy nghĩ hiện tại của cô:

“ Anh nghe nói em từng học ở Harvard đúng không, Dạ Nguyệt?”_ Diệp Phàm lên tiếng hỏi cô

“Dạ. Em từng học ở đó”_ Cô trả lời. Cũng chẳng thắc mắc gì tại sao anh lại biết tên cô

Hàn Triệt nhanh chóng chen ngang lời của Diệp Phàm, nói:

“Vậy chắc là em biết tới 3 vương tử của trường Harvard đúng không?”

Cô liền nuốt nước miếng trả lời:

“Dạ.... Em biết”

“Woa~~~ Các cậu thật sự rất nổi tiếng a” _ Diệp Dĩ Tuyên liền cảm thán lấy tay đập vào vai người kẻ bên, rồi nói tiếp:

“Giới thiệu với em luôn. Đây là Đằng Nguyên hay còn gọi là Andrew chủ tịch HHS. Đây là Giang Ly hay là John hội phó HHS. Còn đây là Dark hay còn gọi là Thẩm Quân. Cũng là 3 vị vương tử của trường Harvard. Còn chú anh Lôi Vũ, em có lẽ đã tiếp xúc nhiều với chú ấy nên anh không cần giới thiệu nữa đâu nhĩ. Chú ấy hiện tại đang là hội trưởng HHS”

Cô vừa mới nghe tên Diệp Dĩ Tuyên đó giới thiệu 3 cái tên đầu thôi. Là cô cảm thấy nơi này sắp nổi bão và nào cô sắp nổ tung. Bây giờ cô muốn tránh bão cũng tránh không được a

Cô liền liếc mắt qua đánh giá 3 người đó thì thấy biểu hiện bình thần của 2 người kia nhìn xung quanh. Duy chỉ có Giang Ly(t/g: ta sẽ không gọi là John nữa mà sẽ thay bằng Giang Ly nhé các nàng. Andrew và Dark cũng như vậy nhé) độc tôn 1 ánh mắt nhìn về phía cô trong đó có chứa sự sắt lém và sát khí a

Đôi mắt đó không ngừng khiến cho cô cảm thấy rùng mình da gà da trâu gì dựng đứng lên hết luôn

Đột nhiên 1 tiếng vang lên cắt đứt ánh nhìn đó. Cô cảm thấy tiếng nói này chính là vị cứu tinh của cô a. Lôi Vũ lên tiếng:

“Đứng đây này giờ định ăn không khí để sống à. Đi vào bàn của chúng ta thôi”

Bọn họ nghe vậy liền đi tới bàn của mình

Diệp Dĩ Tuyên đi tới chỗ cô nói:

“Chúng ta sẽ gặp nhau sớm thôi đại mỹ nhân. Anh thật sự không ngờ là em gan như vậy” _ nói xong anh ta liền đi vào bàn được chuẩn bị

Lúc đi ngang qua cô Hàn Kinh liền đặt tay lên vai cô nói:

“Chuyện hồi chiều... em không nên giải quyết như vậy.... Thứ 2 em lên phòng anh chúng ta nói chuyện 1 chút”

Đằng Nguyên, Thẩm Quân, Thiên Thành, Duật Thần và Lôi Vũ nghe vậy liền nhú mày nhìn cô. Thấy vậy cô liền đưa cái vẻ mặt * em chẳng biết gì* lên nhìn bọn họ

Thấy vậy họ liền không tra hỏi cô nữa. Mà bỏ đi

Thấy họ bỏ đi cô liền hơi liếc nhìn về phía Diêu Tô Tô. Biểu tình say mê, tiếc nuối trong mắt cô ta khi nhìn đàn đại mỹ nam bỏ đi. Nó đã khiến mỗi cô nhếch lên nụ cười lạnh

Đôi mắt của cô đã bị phần đông mỹ nam mỹ nữ ở kiếp trước dưỡng đến ngẩn(t/g: ta ăn cắp câu này trong truyện Cực phẩm ác nam a. Vì ta thấy nó rất hay a. Nên là các nàng thông cảm cho ta nhé). Nên bây giờ đối với cô mỹ nam hay đại mỹ nam cũng chỉ là nam nhân bình thường thôi a

Nên đối với bọn họ cao nhất cô cũng chỉ có thương thức, tán thưởng và đánh giá không thể nào có thêm hơn 1 cảm giác nào a

Cô quay ra nói với Duật Thần:

“Em mệt quá hay chúng ta về đi”

“Ừm chúng ta về” _ Duật Thần nhìn sang cô nói

Rồi cô quay sang nói với Thiên Thành:

“Em cảm thấy trong người không được khỏe. Mong 2 anh chị thông cảm cho em. Em xin phép về trước”

Cô liền cầm túi sách kéo tay Duật Thần chào 2 người rồi về

Đi đến cửa ra vào.....

P/s: cho ta xin lỗi vì tuần trước không đăng được. Từ đây đến hết hè ta sẽ cố gắng đăng thường xuyên lại. Mong m.n thông cảm cho ta

Bạn đang đọc truyện *Đến Cùng Vẫn Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Gây Chuyện

Đi đến cửa ra vào

Trùng hợp lại gặp thêm một cặp đôi đang tiến vào

Cặp đôi đang gây được nhiều sự chú ý của chúng ta đó chính là: mỹ nhân *nữ phụ còn nữa* Lương Mi Ngọc và nam chính *thích làm anh hùng cứu mỹ nhân* Dương Bách Hàn

Được rồi có 1 điều dù không muốn nói nhưng mà cô phải nói

Tất cả những điều xảy ra hôm nay thật sự rất là *định mệnh* aaa

Tỷ như hiện tại cô nàng vai Cầm Lương Mi Ngọc của chúng ta không biết cô ta vô tình hay cố ý đụng vào cô rồi tự ngã xuống

Rõ ràng bữa tối ngày hôm nay cô rất là hiền và không gây sự với ai aaa. Mà sao cứ rước trúng mấy bà chế này kiếm chuyện hoài vậy trời

Bà chị này thật không biết điều đường rộng thênh thang thì không đi cứ nhăm tới cái đường cô đang đi mà chen người vào. Đã vậy làm như người cô làm bằng sắt hay bê tông cốt thép vậy. Đụng phải người cô, cô không ngã mà cô ta lại ngã. Ghê thật

Được rồi cô hiền rồi mà không cho cô hiền. Vậy thì đừng trách cô độc ác à

Viết ra thì có vẻ dài dòng văn tự nhưng những suy nghĩ này xẹt qua trong đầu cô chưa tới 1s

Cô liền nhanh miệng cướp lời của Lương Mi Ngọc:

“Em xin lỗi chị. Em thật sự vô ý quá nên lỡ đụng vào chị”

Dù không phải do cô làm nhưng cô vẫn xin lỗi. Lý do a. Vì cô biết hiện tại nếu không xin lỗi mà cứ tranh chấp với cô ta. Không khác gì cô đang tự mình biến mình trở thành nữ phụ như những kẻ khác mong muốn. Và nếu cô xin lỗi thì sẽ dễ dàng chiếm thế thượng phong hơn

Cô biết nữ phụ đang ngồi dưới đất kia là 1 nữ phụ có não nên cô ta sẽ không dám gây khó dễ cho cô khi cô đã xin lỗi. Vì cô ta biết nếu cô ta gây khó dễ cho cô thì không khác gì là 1 kẻ chua ngoa. Khiến người ta sẽ sinh ra chán ghét. Không khác gì hủy hoại hình tượng mà cô ta đã mất công xây dựng bồi đắp nên a

Đúng như cô đoán cô ta liền nói lại với cô bằng giọng ngọt sớt:

“Ừm.... Chị cũng thật vô ý nên mới đụng vào em”

Cô ta vừa nói xong cô cũng đưa tay ra định đỡ cô ta dậy hỏi:

“Vậy chị có bị thương ở đâu không?”

“À chị không sao”_ cô ta vừa nói vừa nắm lấy tay cô để cô đỡ lên

Lúc cô ta nắm lấy tay cô, cô ta không để ý trong mắt Dạ Nguyệt hiện lên tia tính toán

Nắm lấy cổ tay cô ta đỡ lên được nửa đường cô liền cố ý bóp mạnh vào khớp xương ở đầu cổ tay cô ta, cô ta liền la lên:

“Á cô bỏ tay ra đi aaa”

Cô nghe cô ta nói xong trên mặt biểu hiện vẻ ngạc nhiên rồi thả tay cô ta ra

Lần này cô ta không ngã xuống dưới đất nữa mà ngã vào bàn trà bên cạnh chỗ cô ta vừa ngã. Một ly trà kề sát mép bàn đang nghi ngút khói đổ vào người cô ta khi cô ta quơ tay với lấy thứ gì để giữ cho mình khỏi ngã”Á em xin lỗi.... Tại chị bảo thả tay nên em mới thả a”_ cô liền giả đáng thương nói

“Cô.... cô thật là... quá đáng”

Liền có vài tiếng xì xầm to nhỏ

“Cô ta mới là quá đáng thì có”_ người ăn a nói

“Chính cô ta kêu người ta thả tay ra mà giờ lại nói người ta”_ người ăn b nói

“Cô ta thật quá đáng a. Chắc thấy người ta đẹp hơn nên muốn hãm hại chứ gì”_ người ăn c nói

“Thấy không cô ta rút cuộc cũng chịu lột lớp mặt nạ ra rồi kìa”_ người ăn d nói

Người bị hại thật sự mới là cô ta a (t/g:* cười kinh* cô không hại người ta thì ai lại rảnh đi hại cô chứ). Tại sao ai cũng nói giúp cô (Dạ Nguyệt) chứ. Cô thì coi gì hơn cô ta chứ. Thật đáng ghét. Cô ta liền bắn ánh mắt ngoan độc về phía cô, nói:

“Rõ ràng cô ta bóp tay tôi. Tôi mới té a”

Vừa nói cô ta liền giơ tay lên để chứng minh mình nói thật nhưng thật đáng tiếc trên tay cô ta 1 vết bầm hay 1 vết đỏ cũng chẳng có

Ở 1 vài bàn liền vang lên tiếng cười, có người còn nói to:

“Cô đúng là nói láo không biết ngược. Cô không làm gì cô ấy thì thôi. Cô ấy yếu ớt vậy làm sao mà làm gì được cô chứ”

Mặt cô ta liền biến sắc khi nghe những lời đó. Cô ta liền nhìn cổ tay mình bằng ánh mắt ngờ vực không thể tin. Trắng bóc không hề giống như có người vừa dùng sức bóp nắn qua

Nhìn vẻ mặt không thể tin của cô ta trong lòng cô liền cười lạnh. Ngu ngốc. Nếu cô ta ráng chịu đau mà để cô đỡ lên thì không có chuyện này a

Mà cũng phải thôi đại tiểu thư *lá ngọc cành vàng* như cô ta làm sao mà chịu được lực của 1 người tập võ như cô nên cô mới có chuyện vui để xem đây

Ừm... Nếu mọi người ở đây đã nhiệt tình góp vui như vậy cô cũng không ngại nói thêm vài câu a....

Cô liền ngẩng khuôn mặt đáng thương lên nhìn cô ta, thút thít nói:

“Tại chị bảo thả tay.... nên em mới thả.... theo lời chị.... Sao chị giờ lại nói.... là em làm chị ngã chứ.... Được rồi cứ xem như

..... em làm chị ngã đi... Là em sai đi”

Dương Bách Hàn, Duật Thần và 2 bàn trong này giờ đứng(ngồi) xem kịch

Nhưng rốt cuộc Dương Bách Hàn vẫn không nhịn được lên tiếng. Vì dù gì người cũng là anh dẫn đến cũng là người gây sự trước với cô

Nãy giờ anh không nhún tay vào vì muốn xem cách cô hành sự. Cũng muốn xem cô gái kêu cả đám người đánh anh sẽ chật vật như thế nào khi bị người ta tính kế

Nhưng thật sự không ngờ cô lại lật ngược tình thế lại như vậy

Cô ta định nói gì thêm thì anh chen lời nói nhỏ với cô ta:

“Đủ rồi”

Rồi anh quay mặt qua phía cô nói:

“Anh thay mặt cô ấy xin lỗi em. Nể mặt anh. Mong em bỏ qua chuyện này”

Đang định đùa giỡn với cô ta thêm 1 chút thì thấy Dương Bách Hàn quay sang xin lỗi cô. Được rồi cô đành nhận vậy. Dù gì người ta cũng lên tiếng xin lỗi. Giờ cũng trễ rồi đôi co với bọn họ cũng chỉ mất thêm thời gian mà thôi

Vì vậy cô lên tiếng:

“Nếu anh đã nói vậy thì.... em cũng xin nhận.... Dù gì cũng là 1 phần lỗi của em”

Vừa nói xong câu đó cô liền hơi cúi đầu xuống như đang hối lỗi

Thấy vậy Duật Thần cũng đi qua nói:

“Về thôi”

Cô liền:“ Dạ”

Xong cô liền cất bước theo anh về. Cánh cửa được đóng lại cô liền nở 1 nụ cười hé cả răng khểnh và lúm má đồng tiền duyên, nghĩ

Đây chính là do cô ta chọn a không thể trách cô được

Thiên Đường có lối không đi, Địa Ngục không cửa lại cứ muốn xông vào aaa

P/s: Chương sau có lẽ sẽ rất ngắn nhé. Ta cũng không muốn viết ngắn nhưng tại cách sắp xếp truyện là như vậy nên mong các nàng thông cảm cho ta nhé

Bạn đang đọc truyện *Đến Cùng Vãn Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Giải thích

T/g: Chương này các nàng đọc cũng được không đọc cũng chẳng sao. Chủ yếu là cái phần ☆ CHÚ Ý ☆ là phải đọc cho biết nhé

Trong 1 chiếc ô tô đang trên đường chạy về biệt thự của Dạ Nguyệt

Bao trùm ô tô là 1 bầu không khí im lặng

Duyệt Thần liền lên tiếng phá vỡ bầu không khí yên lặng, nói:

“Em quen biết những người đó sao?”

Cô liền nhẹ nhàng lên tiếng:

“Những người đó mà anh là đang chỉ những ai a”

Duyệt Thần liền nhíu mày nhìn về phía trước nói bằng giọng dịu hơn:

“Anh nghĩ, em hiểu anh đang nói những ai?”

Cô im lặng 1 lúc lâu...

Rồi nói:

“Ly, Nguyên, Quân 3 năm trước lúc em còn học ở trường Harvard..... Họ đã giúp đỡ em rất nhiều..... Không có họ... Có lẽ em đã không dễ dàng có được mọi thứ như ngày hôm nay”

Câu sau cô nói rất nhỏ nhưng không gian hẹp cộng với sự im lặng trong xe ngay cả kim roi xuống vẫn nghe được tiếng động. Vì vậy người bên cạnh vẫn nghe được câu nói rất rõ ràng

Khi nghe xong trên mặt anh hiện vẻ ngạc nhiên rồi nhìn sang cô. Chỉ 1 lát rồi anh lại im lặng quay về với việc lái xe của mình

Đúng vậy. Dù lúc trước họ cũng ăn hiếp cô rất nhiều. Nhưng nếu không có họ... Cô cũng không có được như hôm nay

Những thứ hiện nay cô đạt được không phải ai ở độ tuổi trẻ như cô mà dễ dàng có được khi không cần đến sự trợ giúp của gia tộc....

Cô biết bọn họ biết hết những gì cô làm. Họ luôn vậy luôn im lặng, đứng phía sau giúp đỡ cô nhưng nhìn cô về mọi mặt....

Chỉ là họ không nói ra cũng không kể công gì vì những việc đó

Thật sự nếu không có sự giúp đỡ đó thì có lẽ mọi người nghĩ chỉ nhờ tài năng và may mắn cô có thể có được những thứ như ngày hôm nay chắc

1 nhà soạn nhạc tài ba ở độ tuổi 18

1 thiên tài chứng khoán

1 trong 2 nhà đầu tư lớn nhất của tập đoàn Dương Thị(tập đoàn của Dương Bách Hàn nhé)

1 trong 3 người giàu có nhất thế giới

Mọi thứ đó đều đâu dễ gì có được nếu không có 1 thế lực lớn đứng sau bạn chứ

Tài năng sao? Có lẽ chỉ là 1 phần nhỏ trong đó thôi. Quan trọng nhất vẫn là sự quen biết, sự tận dụng, mưu mô và thủ đoạn của bạn

~~~~~

Cuộc đời chính là như vậy nó không thể nào mà giống như quyển tiểu thuyết bạn muốn viết như thế nào là nó sẽ diễn ra theo ý bạn được

Mưu mô hay thủ đoạn là những thứ bạn cần phải có khi muốn sống yên ổn trên cái thế giới này. Nên vậy đừng bao giờ nghĩ mình độc ác, gian xảo hay thâm hiểm nhé

Joker từng nói: I believe whatever doesn't kill you, simply makes you...stranger (Tao tin rằng những gì không thể giết chết mày sẽ làm mày khác biệt hơn.)

Dù là 1 kẻ giết người máu lạnh nhưng mình không thể không thừa nhận là câu nói của hắn cực kì đúng về 1 con người

T/g: ta chém chút ấy mà

Bạn đang đọc truyện *Đến Cùng Vãn Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Gặp chuyện thú vị

Hôm nay là thứ 2 đầu tuần

Và hiện tại mới bước ra khỏi nhà. Cô cảm giác được rằng là bầu trời hôm nay rất là âm u

Cô thật sự là rất muốn xin phép bệnh nghỉ ở nhà vì cứ nghĩ đến phải đối mặt với *1 đám nhóc mặt lạnh* là cô lại cảm thấy việc cô *tranh cãi* với bọn họ là 1 việc...

Cực kì tổn chất xám, tổn thương không biết bao nhiêu tế bào não và làm chết đi hàng ngàn noron của cô a

Dù nghĩ như vậy nhưng cô vẫn đi học. Vì cô biết...

Mọi chuyện cần phải được kết thúc sớm chứ dây dưa mãi thì mệt lắm

Chiếc siêu xe Maybach Exelero vừa đặt mình vào trong bãi giữ xe bước xuống sân trường thì bọn học sinh đang bàn tán sôi nổi chuyện gì đó

“Các người biết không? Tú Linh, Phuong Diệp, Lạc Lạc các chị đại học năm 2 và năm 3 đấy. Không biết mấy chị đó và đàn em bị cô nào trong trường chúng ta đánh nằm bệnh viện rồi kìa”_ học sinh nam 1 nói

“Uy nói thật không đấy? “_ học sinh nữ 1 hỏi

“Tin đúng 100% luôn đấy “_ học sinh nam 1 nói

“Mình cũng có nghe mấy khối trên đồn như vậy “_ học sinh nam 2 nói

“Hừ. Tin mình có được là từ bên hội học sinh a. Chắc chắn đúng rồi “_ học sinh nam 1 tự hào khoe

“Cũng đáng đời cho bọn nó, lúc nào cũng chỉ biết ỷ thế hiếp đáp bắt nạt học sinh. Rốt cuộc rồi cũng bị trừng trị”_ học sinh nữ 2 khinh thường lên tiếng

“Đúng vậy a. Ông trời đúng là có mắt a “_ học sinh nữ 3 liền cảm thán

“Uy mà các người có biết là ai đánh bọn họ không vậy? “_ học sinh nữ 4 tò mò hỏi

“Nếu mà biết được thì chuyện này đã không gây xôn xao đến tận bây giờ rồi a”_ học sinh nam 3 nói

“Nghe nói là người của BKL và những người đứng đầu trong HHS đã cố tình che giấu tên của cô gái đứng sau chuyện này a”_ học sinh nam 1 liền ra vẻ thần bí nói tiếp

“Thật sự không thể tin nổi a “_ học sinh nữ 4 cảm thán nói

“Nghe nói Tú Linh là bạn gái của anh Dĩ Tuyên. Còn Lạc Lạc không phải là người đã theo đuổi Đàm Ngôn từ nhỏ tới giờ sao? “_ học sinh nữ 1 nói

“Thật tò mò không biết cô gái đó như thế nào mà khiến cho bọn họ che giấu giúp vậy a”_ học sinh nữ 2 nói

“Uy coi kìa đại mỹ nhân tới rồi kìa “_ học sinh nam 2 nói

“Hzzz. Không phải là đại mỹ nhân cô ấy có tên đăng hoàng nhé. Âu Dương Dạ Nguyệt học lớp 12A. Em gái của Âu Dương Phong đấy “_ học sinh nam 1 nói

“Woa~ Là em gái của Phong ca biểu sao không đẹp vậy “_ học sinh nữ 3 nói

“Nói chung là cô ấy được hơn cái con Âu Dương Cẩm kìa. Nên tạm chấp nhận cho cô ấy làm em gái Phong ca a”_ học sinh nữ 2 nói

“Người nghĩ sao vậy người ta là đại mỹ nhân a. Ai như cô Phong ca này, Phong ca nọ. Còn có cái gì mà tạm chấp nhận được chứ “_ học sinh nam 4

nóiBla... bla... bla

Thú vị! Thú vị a!

Không ngờ vừa mới lên trường đã nghe được vài chuyện vui a

Người theo đuổi từ nhỏ tới giờ

Còn có người là bạn gái hiện giờ nữa chứ

Hay rất là hay a

Vừa đi đến lớp trên môi cô vừa câu lên 1 nụ cười đầy chói chang....

~~~~~

Lớp 12A

Vừa ngồi vào chỗ mình

Cô liền quay qua bên bàn Thế Tuấn_ lớp trưởng, nói:

“Thế Tuấn, cậu có thể giúp mình xin nghỉ tiết đầu được chứ?”

Thế Tuấn thấy vậy liền quay qua lo lắng hỏi:

“Có chuyện gì rồi à! Mới sáng mình nghe nói...”

Thế Tuấn chưa nói xong thì cô đã chen ngang:

“Cậu nghĩ mình làm à?”

Thế Tuấn thấy vậy liền lo lắng bối rối giải thích để cô không hiểu lầm hẳn:

“Không có a... Không có a... Cậu làm sao mà có thể chứ...”

Hắn nói xong liền đưa mắt về phía cô thấy được vẻ mặt bình tĩnh và sự thản nhiên. Hắn liền thở phào trong lòng, nghĩ:

*Hắn làm sao có thể nghi ngờ cô được chứ. Nhìn cô ốm yếu trời gà không chặt(t/g: ừ *liếc mắt qua Nguyệt nhi* đúng là ốm yếu trời gà không chặt thật* cười nhếch môi*) như thế này thì làm sao có thể.... Thật may là cô không hiểu lầm hẳn a*

Cô nghe thấy được giọng hắn có phần lo lắng và cái *liếc mắt* đầy ẩn ý đó, nên cô liền lên tiếng nhưng lại không có ý định giải thích chuyện vừa rồi:

“Ừ.... Vậy cậu xin phép giúp mình nhé”

“Được thôi. Mà cậu đi đâu vậy?”

“À....”

Cô chỉ à 1 tiếng không trả lời rồi bỏ đi

Về mặt của Thế Tuấn có vẻ buồn khi cô không trả lời, hắn nghĩ:

*Hình như cô vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng hắn thì phải. Hắn nhất định sẽ khiến cô tin tưởng và..... *

Nghĩ xong đôi mắt của hắn liền lóe lên sự quyết tâm

~~~~~

Phòng BKL

Trong phòng có 1 cô gái đang thản nhiên ngồi trên ghế sofa bấm điện thoại chơi game như chẳng có việc gì

Có lẽ hiện tại bên ngoài trời có sập hay tận thế đi nữa thì cô vẫn có thể ngồi đây chơi game được a

Vừa mở cửa bước vào

Đập vào mắt bọn họ chính là dàn cảnh tường như vậy đây

Nếu là nữ nhân khác khi nhìn thấy bọn họ ngoài cửa có lẽ sẽ nhìn họ bằng ánh mắt si mê, hoặc là đến chào hỏi rồi a

Còn cô khỏi phải nói a

1 dạng sinh vật lạ

1 ngoại lệ đặc biệt

1 người ngoài hành tinh

Nhìn thấy hành động coi bọn họ như là không khí. Thì chỉ 1 vài người là nhú mày còn lại thì quá rõ tính cô rồi

Dù cô không ngăn mặt hay đổi diện chào bọn họ nhưng cô vẫn có thể đếm được hiện tại ở đây có bao nhiêu người a

9 người tính cả cô luôn là 10 người tất cả

Căn phòng rất rộng a. Bàn ghế tài liệu được sắp xếp gọn gàng đầy đủ nhưng vẫn không chiếm diện tích

Thấy bọn họ đã yên vị hết cô mới lặng lẽ từ từ bỏ điện thoại xuống, quan sát bọn họ

Hàn Kính lấy 1 ly sữa để lên bàn cô rồi bình tĩnh nhìn cô. Anh ngồi xuống phần ghế sofa bên trái

Đặng Nguyên, Thẩm Quân, Lôi Vũ như không có chuyện gì và mình chỉ tới đây để chơi. Người thì đi vòng khắp phòng ngắm đồ vật cổ, người thì ngồi trên ghế giành cho bộ trưởng cầm tập tài liệu gì đó lên xem. Người thì đi rót nước ra ghế sofa ngồi

Đàm Ngôn, Diệp Dĩ Tuyên, Diệp Phàm, Giang Ly kẻ thì cười, người thì nhìn cô lắc đầu. Nhìn 4 kẻ đó cô cũng chỉ có thể nở 1 nụ cười bắt đắc dĩ a

Diệp Dĩ Tuyên luôn vậy vẫn luôn nhìn cô bằng ánh mắt hứng thú đó như là.... *đã thú* thấy được *con mồi* vậy đó. Thật sự là khiến cô sồn hết cả da gà

Duy nhất chỉ có tên này từ khi vào đến giờ luôn bắn ánh mắt sát khí, căm phẫn và phẫn nộ về phía cô _ Hàn Triệt

Không hiểu tại sao a từ trước giờ cô đâu có....

P/s: tại sao anh Triệt lại nhìn chị Nguyệt bằng ánh mắt đó a???

Chương sau sẽ biết

Bạn đang đọc truyện *Đến Cùng Vãn Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Phương pháp giải quyết

Không hiểu tại sao a từ trước giờ cô đâu có gây thù chuốc oán gì với hấn ta đâu nhỉ mà giờ hấn lại nhìn cô bằng ánh mắt đó a

Thật sự hiện tại Hàn Triệt hấn ta đang cực kì tức giận

Cô nghĩ sao mà cô có thể an nhiên ngồi trên ghế sofa không lo không phiền như nhà của mình vậy chứ

Hấn và Đàm Ngôn vì cô mà hôm qua phải thức nguyên đêm để giải quyết mọi chuyện mà cô gây ra a

Thật đúng là dạng nữ nhân vô tâm vô phế a!

Hấn ta giúp đỡ cô hết mình vậy mà 1 ánh mắt biết ơn và 2 chữ cảm ơn mà cô cũng chẳng nói với hấn a

Biểu sao hấn không nhìn cô bằng ánh mắt xẻ thịt cô ra chứ

(Dạ Nguyệt: Oan quá a!!! Ta có biết gì đâu chứ... À mà ta cũng có mướn người làm à. Đúng là dạng vô công rồi nghề. Làm xong rồi còn lại trách người ta

T/g: Nguyệt nhi. Sao con lại nở nói vậy.... Người ta thương con vậy mà* vừa nói, vừa thờ dãi*)

Quay lại với chính sự nào

Hàn Kính vừa ngồi xuống ghế liền lên tiếng:

“Em chắc đã biết anh gọi em tới đây vì chuyện gì rồi đúng không?”

Cô vừa uống 1 ngụm của ly sữa vừa lên tiếng:

“Dạ...”

“Hôm qua em đánh nhau.... Hừm?”

“Dạ...”

Hàn Kính liền nhíu mày nói tiếp:

“Em có biết là mình ra tay với bọn họ rất nặng không?”

Cô vẫn trả lời với cái giọng điệu dĩ nhiên mình không sai a:

“Không.. Em thấy bọn họ chỉ nằm viện thôi đã là 1 kỳ tích rồi”

Hàn Triệt liền đập tường nói:

“Cô làm sai mà còn không biết nhận lỗi của mình nữa sao?”

Diệp Di Tuyên liền cười cười nói tiếp:

“Em có biết là ba mẹ của những người mà em đánh đến nằm viện. Đều là những người có cổ phần đầu tư trong ngôi trường này không?”

Diệp Di Tuyên hẳn không hề muốn uy hiếp cô. Nhưng là... để đạt được những thứ mà hẳn muốn hẳn sẽ bất chấp thủ đoạn a

Chỉ đề cô có thể nghe lời hẳn thôi

Vì đối với hẳn xử lý những người đó thật sự là chuyện nhỏ thôi a

(T/g: anh nghĩ đối với anh là chuyện nhỏ. Vậy thì đối với chị ấy là chuyện khó chắc. Anh quá khinh thường chị ấy rồi đấy)

Đề cô có thể phục tùng hẳn thì xử lý 1 vài người cũng đáng a

Chỉ là hình như anh đã đánh giá lầm cô rồi nhỉ?

Nghe Diệp Di Tuyên nói xong cô chỉ buồn miệng đáp:

“Vậy à...”

Nghe cô nói vậy thì lòng hẳn có chút khó chịu. Hẳn thật sự không thể ngờ cô lại là người gan lì như vậy a

Không phải là cô gan lì không sợ phiền phức hay gì đó

Chỉ là vì mọi chuyện hiện giờ nó vẫn còn nằm trong tầm kiểm soát của cô mà mắc mớ gì cô phải sợ nhỉ?

Dù gì thì cô cũng biết bọn họ là con cái nhà ai mới dám ra tay chứ?

Đánh chó mà không biết mặt chủ! Đó không phải là tác phong của cô a

Làm điều gì cũng phải thận trọng, suy trước, tính sau, thiệt hơn. Đây mới chính là tác phong của cô từ trước đến giờ

Dù gì cũng chỉ là 1 vài nhà đầu tư thôi. Chèn ép công ty họ 1 chút xíu. Rồi lấy cổ phần đầu tư trong trường này của bọn họ.... Còn có rất nhiều cách đẹp gọn bọn này a

Đề xem bọn người này chọn con cái hay là chọn công ty hen?

Trách thì cũng chỉ trách tại sao con cái nhà bọn họ khai không rảnh rồi không việc gì làm mà lại đi kiếm chuyện với cô chi

Thấy mọi chuyện có vẻ đã hết cô liền uống hết ly sữa rồi đứng lên nói:

“Cảm ơn ly sữa của anh Hàn Kính. Nếu đã không còn chuyện gì nữa vậy thì em xin về lớp trước”

Hàn Triệt thấy cô định bỏ đi liền lên tiếng:

“Khoan đã. Trong trường có quy định nếu học sinh đánh nhau toàn quyền xử phạt do BKL quyết định”

Nghe Hàn Triệt nói cô liền cười hỏi lại:

“Vậy anh muốn phạt em như thế nào a”

Hàn Triệt liền nhìn cô có vẻ phân vân

Cô liền tiếp tục lên tiếng:

“Như anh nói là quy định đó là trong trường đặt ra đúng không?”

Hàn Triệt thấy lạ khi cô hỏi vậy:

“Đúng”

Cô liền thờ dài bộ dạng tiếc nuối nhìn hần:

“Chỉ tiếc 1 điều là em không đánh nhau ở trong trường. Mà em đánh nhau ở 1 khu phố mà khu phố đó nó không có quy định luật lệ này a. Ừm... Nếu như có thể chỉ cần anh là cảnh sát thì có xử phạt gì thì xử ngay bây giờ a em không có gì để nói. Chỉ đáng tiếc là không phải”

Oanh~ Giờ hần đã hiểu tại sao cô lại hỏi hần như vậy a. Thật sự hiện tại khuôn mặt hần đơ cứng ra luôn rồi

Nhìn thấy vẻ mặt đó cô liền tiếp tục lên tiếng:

“Em biết là anh cố tình gây khó dễ em để đòi lại công bằng cho bạn gái cũ của anh _Phương Diệp. Nhưng mà anh này. Đồ cũ á nhầm xài không được thì nên vứt đi đi chứ đừng có mà tiếc nữa nhặt lên xài lại... Chật.... Chật... Chật... Không tốt đâu”

Cô nói xong với Hàn Triệt liền quay qua nói tiếp với vài người ở đó:

“Em chỉ muốn giữ mối quan hệ tốt đẹp với mọi người thôi. Nên việc em dạy chó thay chủ của nó á* vừa nói cô vừa cười nhìn qua chỗ Diệp Di Tuyên* hay là việc em lỡ tay cắt mất cái đuôi của ai kia* quay mặt nhìn về phía Đàm Ngôn*. Thì những việc đó cho em xin lỗi. Nhưng mà em có 1 việc, mong là chúng ta nên cùng nhau thực hiện là.... Kết thúc mọi chuyện tại đây nhé. Ok”

Cô vừa nói xong không đợi câu trả lời của bọn họ liền bước ra ngoài

Rầm... Bụp... Choang...

Trong phòng BKL hiện tại vang lên những tiếng động. Nán lại chút xíu nào

Trên mặt của họ hiện tại là những cảm xúc khác nhau. Nhưng phần lớn là nét mặt có chiều hướng từ xám xịt chuyển sang đen xì(t/g: Còn ai ngoài 3 người bị Dạ nhi chặt chém này giờ nữa). Còn 1 phần là cười trên đau khổ của người khác a(Giang Ly, Diệp Phàm). Còn 1 thành phần là ngồi im lặng xem và vẻ mặt vẫn duy trì nét điềm tĩnh a(t/g: không cần nói, t/g nghĩ là mọi người đoán ra được là những ai a)

Còn tiếp.....

Bạn đang đọc truyện *Đến Cùng Vãn Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Oan gia ngõ hẹp

Cô đang đứng dựa cửa phòng BKL, đưa tay vuốt mồ hôi trán, nghĩ:

Qua kiếp nạn rồi....(t/g: *cạn lời*)

Hừm... Bọn này tưởng giáo huấn được cô chắc. Còn non lắm. Toàn là con nít không thôi! Không nên chấp nhất với tụi nó(t/g: Ừm.... Con nít, không chấp nhất *cười nham hiểm*)

Nghĩ xong cô liền đưa tay lên hất tóc trên vai qua *oai phong lẫm liệt* bỏ đi

Đi được vài bước cô lại gặp thêm được 1 oan gia nữa

Đúng là tục ngữ có câu: *Oan gia* đụng mặt nhau dù đường rộng đến mức nào cũng biến thành *ngõ hẹp* hết à

Lương Mĩ Ngọc vừa nhìn thấy cô là bắn đôi mắt *giết chóc* đến chỉ thiếu nỗi có thể dùng đôi mắt *ăn tươi giết sống* cô luôn thôi

Nhìn thấy đôi mắt của cô ta trong bụng cô liền nghĩ:

Dù gì chuyện hôm đó là do cô ta tự kiếm chuyện với cô trước mà sao trách cô được chứ nhỉ!

Nghĩ như vậy nhưng lòng cô đang không ngừng nổi lên sự tính toán nguy hiểm(t/g: Đúng là hạng giận dai thù dai mà* bắn đôi mắt đồng cảm về phía Lâm Mĩ Ngọc*)

Cô ta cũng là đàn chị của mình nhĩ. Nên tới chào hỏi 1 tiếng xem sao *cười nham hiểm*

Suy nghĩ như vậy nhưng gương mặt thì biểu hiện *vô hại, cười cười*. Đến gần, đối diện cô ta, cô cười nói:

“Chào chị”

Cô ta nghĩ * Hừm. Không biết cô ta còn đang định giờ trò gì nữa đây*

“Ừm. Chào em”

Cô nghe từ *chào em* của cô ta mà cứ như là nghe tiếng con gì kêu ken két vậy a. Chắc là cô ta còn ghi thù với cô vụ hôm bữa rồi

Ờ... Mà cô hại người ta tới cái nông nỗi đó muốn không ghi thù với cô cũng không được a

Chỉ sợ dù là bạch liên hoa *thật* bị cô chơi như vậy có lẽ nhìn cô cũng chẳng ưa nổi. Chứ đừng nói chi người cô chơi lại không phải là bạch liên hoa mà là nữ phụ trong tiểu thuyết nhĩ

“Chuyện ở quán ăn hôm bữa. Cho em xin lỗi chị nhé”

Dù nói là xin lỗi nhưng nhìn khuôn mặt cô chẳng có nét gì là nhận lỗi cả, đã vậy cô còn cười nữa chứ

Muốn cô xin lỗi à. Khi nào cô thật sự sai cô sẽ xin cho a

Ừm thì cô ác thật. Nhưng...

Người không phạm ta thì ta không phạm người. Nếu người phạm ta, ta sẽ xử người. Người tái phạm ta, ta nhỏ cỏ tận gốc. Người vẫn phạm ta, ta khiến người chết không toàn thây

Từ trước giờ cô chỉ thăm nhuần châm lí này mà sống

Đường nào chắc chắn cô ta lại sẽ ra tay với cô. Cô là muốn nhắc lại cho cô ta nhớ về vụ hôm đó để cho cô ta giành nhiều thời gian, suy tính, nghĩ cách, kế hoạch dài lâu để đối phó với cô a

Và cho cô có thêm thời gian để nghỉ ngơi ấy mà

Nhìn cô. Không nhắc thì thôi nhắc lại cô ta lại tức muốn nổi hỏa lên. Cô ta liền tức đến đỏ mặt nuốt không trôi nữa, nói:“Cô... Hôm đó là cô cố tình đúng chứ?”

“Vậy hôm đó là chị vô ý té sao?”

Cô liền lên giọng nói

“Cô... cô... cô...”

Nhìn thấy có người đến cô ta liền cầm tay cô lên

Chỉ là đáng tiếc:

“Chị à. Chị có ý định diễn tiểu thuyết đúng không? Ừm mà chị muốn diễn á thì nên chọn đúng người diễn nhé. Nếu chọn em á. Chỉ sợ là em sẽ phá nát hết kịch bản của chị mất thôi”

Cô vừa chớp mắt long lanh xong, cô ta liền giựt tay ra khỏi tay cô và có ý định giả té

Nhưng...

Buồn là cô cũng chuẩn bị trước rồi nên giờ tay ngang eo cô ta vừa đỡ vừa giữ 1 tay cô ta vừa cười hiền, vừa nói:

“Chết chị giựt tay mạnh ra như vậy làm gì. Lỡ em không đỡ kịp rồi té thì biết thế nào đây”

Những người đó liền đến gần chỗ tụi cô đang đứng biết là không diễn được nữa nên cô ta liền thoát khỏi vòng ôm của cô vừa đưa tay sửa sang lại quần áo

Cô không chú ý lắm vào những người mới đến mà chỉ vừa chú ý đến cô ta vừa nghĩ

Cô ta tưởng mình cô ta biết diễn chắc

Hừ muốn hại cô à. Còn non lắm cưng ơi

Lương Mi Ngọc ơi Lương Mi Ngọc. Cô thật sự đúng là một nữ phụ biết tính kế a

Nếu không phải cô cũng là 1 kẻ hiểu biết về tình tiết câu huyết trong ngôn tình a thì có lẽ đã bị cô ta hại rồi

ĐM. Cô ta nghĩ chỉ có mình cô ta biết có người tới đây à

Cầm tay cô à. Động tác nhìn có vẻ thân thiết nhỉ?

Thân thiết mà định giờ cánh tay còn lại lên tự tát mình à

Ôi mà cũng may cô phản ứng nhanh nên giờ cánh tay còn lại lên giữ tay cô ta kéo xuống

Tốt bụng giúp gương mặt cô ta được lành lặn

Vậy mà cô ta còn định kéo cô xuống nước nữa chứ

Nữ phụ đúng là nữ phụ a. Biểu sao âm hiểm vậy mà còn chưa thắng được nữ chính

Ừm mà nữ chính cũng bị hại đến *lên bờ xuống ruộng* mà. Phải hợp tác với tận anh họ cô ta mới cho cô ta đi nhận *com hộp* được. Hừ

Dù sao cũng không phải là chuyện của cô

Trước mắt là phải để cho cô ta biết lượng sức mình đã tốt nhất đừng nên đụng đến cô

Vừa suy nghĩ đến đó thì có 1 cánh tay đặt lên eo cô

Quay đầu lại nhìn những người đi tới

Trước mặt cô là hình ảnh phóng đại của 4 đại mỹ nam a

1 trong số họ lên tiếng:

“Mi Ngọc. Công việc tôi giao cho cô đã làm xong chưa. Mà nhìn cô có vẻ rảnh rồi đứng đây nói chuyện phím và sửa sang quần áo như vậy à...”

“Dạ. Công việc anh giao....em vẫn....chưa làm xong thưa hội trưởng” _ Lương Mi Ngọc liền đổi lại vẻ mặt ngoan ngoãn dạ thưa

Ồi dòi ơi.... Cô nhìn cô ta với 1 ánh mắt không thể tin nổi

Hiền quá hiền quá là hiền. Cô không thể nhận ra nổi đây là cùng 1 người luôn á

“Vậy sao còn không đi làm đi” _ Lôi Vũ lên tiếng

Cô ta liền “Dạ” rồi bỏ đi

“Thu cái ánh mắt của em lại đi, Dạ Nguyệt” _ Thẩm Quân vừa nói, vừa siết chặt cánh tay đặt trên eo cô

Cô liền nhìn bọn họ rồi cô gắng nở 1 nụ cười thật tươi

Trong lòng thì suy nghĩ

Trời ơi.... cô mà biết cái người bước đến đây là Lôi Vũ, Giang Ly, Đặng Nguyên và Thẩm Quân là cô sẽ chắc mặc xác cô ta muốn tự đánh thì tự đánh, tự té thì tự té còn cô thì 3 chân 4 cẳng mà chạy trước a

Chứ làm sao để hiện tại muốn chạy cũng chạy không được vậy a

Giang Ly thấy cô cười thì cũng cười lên tiếng:

“Em cười nhìn không thật sự là vui chút nào. Đúng không? Gặp lại bọn anh khiến em không vui à”

“Nào có đâu. Gặp lại bọn anh sao em có thể không vui được chứ”

Cô không phải là không vui mà thật sự rất là rất là không vui mới đúng

Nghĩ vậy thôi chứ cô để vào 1 góc trong lòng mình vì sợ một khi nói ra mạng mình sẽ không còn nữa

“Thật vậy sao?”_ Đẳng Nguyên đưa ánh mắt đầy dụng ý nhìn qua cô và cất giọng cực kì thâm trầm

“Thật chứ!”

Ai hỏi chứ. Đẳng Nguyên hỏi cô dám trả lời 2 chữ không thật à

Cô chưa muốn tìm đường chết đâu a

Lôi Vũ liền liếc nhìn qua cô xong rồi lên tiếng:

“Được rồi. Có gì tới phòng HHS nói chuyện. Ở đây không tiện lắm”

~~~~~ phân cách tuyến đi bộ và vác bao ~~~~~

Phòng HHS.....

Còn tiếp....

P/s: tuần trước vì các nàng không vote đủ số lượng ta yêu cầu nên tuần này ta mới ra truyện nhé. Còn muốn tuần này ra truyện sớm á thì vote đi. Mọi đồ... Mọi đồ

Bạn đang đọc truyện *Đến Cùng Vẫn Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Anh nhớ em

Phòng HHS

Cô nhìn chăm chú vào 3 nam nhân đang ở trong phòng. Còn Lôi Vũ vì có công việc nên đã đi giải quyết rồi

Họ vẫn như vậy, chẳng thay đổi gì cả

Vẫn rất là đẹp trai ngời ngời như ngày nào

Thảm Quân vẫn như vậy vẫn là người lạnh lùng như vậy. Vẫn là người xem lời nói của mình như vàng như ngọc....

Nhưng chính sự im lặng làm nhiều hơn nói của anh khiến anh trở thành người hiểu cô nhất

Nhiều khi cô buồn hay giận dỗi vì 1 chuyện gì đó chính anh là người đến ôm cô vào lòng nhưng không nói gì cả

Thật sự chỉ cần 1 cái ôm đó còn hơn cả 10 câu nói, 10 lời giải thích. Cuộc đời cô có sự xuất hiện của anh là cả 1 sự may mắn. Vì anh.... chính là 1 liều thuốc an thần của cô

Giang Ly thì không cần phải nói rồi dù tính cách khá là *lông ba lông bông* lúc nào cũng ăn hiếp cô nhưng anh là người thương cô nhất, chiều cô nhất

Vô tình hay hữu ý lúc nào cũng vậy mỗi khi thấy cô bận bịu với công việc lại cố tình ở lại làm với cô. Dù anh rất cần nghỉ ngơi dù đó là ngày hay là đêm

Mỗi khi cô nói là muốn thứ này muốn thứ kia. Mặt dày năn nỉ kêu anh đi mua cho cô. Miệng thì lúc nào cũng kêu là không mua

Nhưng ngay hôm sau khi cô đến bàn làm việc của mình luôn thấy 1 hộp quà để ở đó. Luôn đúng món quà cô yêu cầu anh mua

Đẳng Nguyên là người cô kính nể nhất cũng là người khiến cô sợ nhất. Nhìn vẻ mặt anh nghiêm túc vậy đây

Nhưng mỗi lần cô làm gì sai(t/g: cái sai này là *cái sai trong mắt* của Nguyên ca chứ không phải là *cái sai trong mắt* của người ta đâu nhé các nàng) anh cũng là người *xử* cô đầu tiên. Mặc kệ cô giận anh hay sẽ ghét anh

Vậy mà anh lại là người giúp đỡ cô nhiều nhất cũng là người sẵn sàng thanh lý bất kì ai nếu kẻ đó dám làm phật ý cô(t/g: ngoài trừ anh ăn hiếp được Nguyệt ra. Anh là anh không để ai ăn hiếp được bà hết ý)

Nói thật nếu 3 năm ở Mĩ của Âu Dương Dạ Nguyệt cô nếu không có sự xuất hiện của họ thì cuộc đời của cô chính là 4 bức tường, sự cô đơn và 1 màu trắng đen

Chính họ là những họa sĩ cầm nên những chiếc cọ vẽ thần kỳ tô màu cho cuộc sống của cô

Họ yêu cô

Điều này cô biết chứ. Cô nhận ra được còn sớm hơn cả trước khi bọn họ nhận ra là đã yêu cô

Chỉ là cô vẫn cần 1 thời gian mong họ cho cô. Hãy để cô giải quyết xong những chuyện này đã

Giang Ly lên tiếng đánh tan cả dòng suy nghĩ của cô

“Nhìn bọn anh đến 2 con mắt sắp rớt xuống, nước miếng cũng sắp chảy luôn rồi kìa”

Giang Ly vừa cười vừa nheo má cô

Cô liền biểu mô nhìn anh. *Cái đồ tự luyến*. Nghĩ vậy thôi chứ cô không dám nói ra ngoài

Bắt chộp anh liền ôm cô vào lòng thờ dài, nói:

“Anh nhớ em lắm, Nguyệt”

Tận sau nơi nào đó trong cô nó đang run rẩyCổ gắng lấy lại bình tĩnh, cô vừa ôm lấy anh vừa cười nói:

“Anh sến quá. Em đi chưa đến 1 tháng nữa đấy”

Nghe cô nói vậy anh chỉ cười không nói

Mặc cho cánh tay ôm cô càng siết chặt, cô liền hỏi:

“Ừa sao các anh lại ở đây?”

“Tụi anh ở đây khiến em không vui sao?” _ Đằng Nguyên lên nhú mày lên tiếng

“Đây là lần thứ 2 anh bắt em trả lời câu hỏi này?” _ cô liền khó chịu lên tiếng

“Anh muốn nghe lời nói thật lòng. Nếu như là không..... thì tụi anh sẽ bay về Mĩ.....”

Oanh~ cô thật sự không thể tin nổi. Có lẽ hiện tại xét đánh xuống đây cũng không khó tin bằng câu cô vừa nghe a

Họ nói vậy là có ý gì chứ?

Hay là....

Đôi mắt cô ánh lên tia dị thường. Rồi cô gục mặt vào vai Giang Ly. Vừa túm lấy áo anh vừa nghe tiếng tim đập thình thịch thình thịch hữu lực qua lồng ngực cô liền thờ dài nói:

“Nếu đã qua đến đây rồi thì nên ở lại thôi. Sao lại cái vì tính vui buồn thất thường của em mà bỏ về chứ”

“Ừm”

Cô không ngần đầu lên nên không biết cảm xúc của họ hiện tại thế nào. Chỉ là 1 lúc lâu sau nghe thấy 1 tiếng” ừm”

Đến khi tiếng mở cửa vang lên kéo cảm xúc của những người trong phòng về

Cô ngần đầu lên nhìn thấy người vừa tới là Lôi Vũ

Anh ta nhìn thấy cô và Giang Ly đang ôm nhau liền nhú mày

Thẩm Quân đèn gần đưa tay lên vuốt nhẹ tóc cô, nói:

“Về lớp đi. Tan học anh tới tìm em”

“Ừm”

Đi ngang qua Lôi Vũ cô chào anh 1 tiếng rồi bước ra khỏi phòng nhẹ nhàng khóa cửa

Vừa bước ra khỏi phòng HHS cô liền đứng dựa vào cửa phòng

Đưa cả 2 bàn tay lên vuốt mặt nghĩ

Lúc mà Đăng Nguyên hỏi “Tụi anh ở khiến em không vui sao. Nếu như là không thì tụi anh sẽ bay về Mĩ”

Lúc đó cô thật sự muốn trả lời là *Không. Em không vui. Các anh bay về Mĩ đi*

Nhưng lời nói cứ như nghẹn ở cuốn họng làm cho cô thốt không nên những câu tàn nhẫn đó. Cô thật sự không muốn họ đau lòng

Từ khi cô quyết định 1 mình từ Mĩ bay về đây không nói 1 lời. Vì cô không muốn cuốn hay liên lụy bọn họ vào những việc này

Đến khi gặp bọn họ tại đây cô lại nghĩ muốn dựa vào bọn họ 1 chút

Cô lại ích kỉ giữ bọn họ lại vì lý do 1 mình không đủ sức để chống chọi lại mọi chuyện

Nhưng khi bước ra cánh cửa này cô lại bắt đầu sợ hãi. Sợ hãi cái sự ích kỉ của mình sẽ hại bọn họ. Sợ hãi nếu như cô có chuyện gì họ sẽ rất là đau lòng

Và càng sợ hãi hơn..... Cô sẽ đánh mất bọn họ

Chỉ cần nghĩ tới đây thôi là cô gần như không thở nổi, lồng ngực như bị đè nặng và như có thứ gì đang trào ra khỏi khóe mắt

Có lẽ là do cô lo quá xa mà thôi. Nhưng mà nếu những chuyện đó xảy ra cô nên biết làm thế nào đây

Cô bây giờ chỉ muốn chạy vào trong đó nói với bọn họ * Chúng ta quay về Mĩ đi. Đừng ở lại đây nữa. Em cùng với các anh quay về. Sống 1 cuộc sống an ổn bình yên chỉ có chúng ta thôi*

Nhưng chân cô cứ như đang mọc rễ vậy. Rễ này cứ cắm vào sâu trong đất như ngăn cô bước vào trong đó

Bất lực

Nhưng đó là con đường cô chọn

Bình yên sẽ không có nếu bản thân cô không chịu giành lấy

Cô liền đưa tay lên cánh cửa nắm chặt thành nắm đấm

Chờ em 1 chút nữa thôi....

Nghĩ như vậy xong cô liền quay lưng bỏ đi

Bạn đang đọc truyện *Đến Cùng Vãn Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Đông Cung Sống(H)

Khuyến cáo: *Không đọc có chuyện gì ta không chịu trách nhiệm*

Theo ta thì H chương này vẫn chưa nặng lắm. Nhưng đó là theo ta nhé. Còn theo các nàng thì ta không biết. Ai không đọc H thì có thể không đọc chương này nhé. Còn cố gắng quá.... Thì có chuyện gì thì không liên quan đến ta nhé

Phía dưới là chuyện. Chúc các nàng đọc vui vẻ

Cô cố gắng lê từng bước chân và cái tâm trạng nặng nề như đeo cả tấn đá về phía lớp học.

Mà tại sao hiện tại cô mới cảm giác được...

Cái hành lang đến lớp học sao mà nó dài thế nhỉ???

Cô liền đảo mắt liếc qua cái tấm bảng tên treo trước cửa phòng ở phía gần nhất

Phòng Giáo Viên

Đó chính là 3 chữ to đùng đập vào mắt cô hiện tại

3 vạch hắc tuyến đang chạy dòng dòng từ trên trán cô xuống

MK. Đi thế nào đi lại đến được đây thế này. Biểu sao đi này giờ vẫn chưa đến cái lớp. Đi nhầm trúng hành lang của giáo viên thì có sang năm mới về được cái lớp à

Vừa thở dài vừa cất bước định đi ra khỏi hành lang giáo viên thì...

"Ân.... Aaaa.... Nhẹ 1 chút.... Sâu quá.... A..... Ân"(1)(t/g: ta để 1 2 3 để dễ phân biệt nhé)

"Hừ... Nhỏ tiếng 1 chút.... Nếu người khác đến ta cũng mặc kệ đấy"_ giọng nam vang lên(1)

Những tiếng rên la ái muội càng khiến cho vạch hắc tuyến trên trán cô càng chạy càng dài

Dù gì cũng là ban ngày. Lại các người muốn làm gì thì cũng nên tìm chỗ kín đáo nào mà làm a

Chặc.... Chặc.... Mà bọn trẻ thời nay không phải luôn thích những cái cảm giác mạnh như thế này sao

Nhưng mà cái giọng này nghe quen quen như thế nào a

Không thể thắng nổi cái sự tò mò của mình cô quyết định....

Rình xem là ai đang làm những chuyện này

Mở nhẹ cánh cửa sổ của 1 căn phòng bỏ trống gần đấy. Thì bất chợt 1 giọng nam vang lên:

"Đề thầy giúp con dâm phụ đó im lặng bớt a"(2)

Rồi hàng loạt tiếng nói cũng vang lên

"Đừng... Aaaaa.... Đừng giúp em ấy..... Ân.... A... A...A... Giúp em nè..." _ 1 giọng nữ khác vang lên(2)

"Ân.... A... Giúp em nữa a.... A... Ân...."_ 1 giọng nữ nữa lên tiếng(3)

"Aaaaa... Giúp em... Ân.... Aaaa... im lặng đi thầy"_ Nữ nhân đầu tiên lên tiếng rên la(1)

"Tao hóa.... Hừ... Ta làm như vậy còn chưa thỏa mãn nổi nguoi sao.... Còn lớn tiếng cầu xin nam nhân khác... Thao nguoi a..." _ nam nhân khác liền lên tiếng(3)

"Aaaaa... Không có.... Aaaaa.... Em xin lỗi.... Ân.... Aaaaa.... Xin anh.... Ân... Nhẹ lại 1 chút...."(2)

"Hừ....Còn cô giáo.... Sao cô không mau mở miệng cầu xin ta đi hả"(4)

"Aaaaa... Cô xin lỗi.... Aaaaa.... Ân... Sướng quá.... Mạnh lên nữa... Aaaaa"(3)

"Tao hóa a.... Hừ.... Hừ.... Cấn như thế gấp a.... Để ta... Thao chết nguoi a.... Con dâm phụ... Hừ..."(4)

Hiện tại bày ra trước mắt cô chính là 1 cảnh tượng

Làm tình tập thể aaaa

Có chết cô cũng không ngờ được là cô đang xem đồng cung sống a

Mà không phải là 1 (nam) - 1 (nữ) mà là 4 (nam) - 3 (nữ)

Trời ơi. Dù con biết là con đang ở trong bộ truyện cũng xem là thật văn, H văn mà cũng không cần hoang nghênh con bằng 1 cái cảnh đặc sắc như vậy chứ a

Cô liền liếc mắt nhìn vào trong đó. Mà cứ nhìn vào là cô lại cảm thấy đau mắt, đau tim và rất là ngượng a

Thì dù vì ở thế trước kia của cô ngoài trừ học hành và sự nghiệp thì ngay cả bạn trai còn chưa kết giao chứ đừng nói đến làm cái chuyện đó a

Lại càng không cần bàn tới khi xuyên qua đây nữa

Vì vậy cô còn rất là trong sáng a. Dù đã từng coi qua H văn, thật văn với số lượng khá lớn

Nhưng mà cũng phải nói a. *Lý thuyết* không đi đôi với *thực hành* sẽ không tạo ra được *thực tiễn* a

Vì vậy về phương diện đó cô rất là trong sáng a

Mà thôi gác chuyện đó qua 1 bên đi

Vương Hồng Uyên(3) và Âu Dương Cẩm(1) sao lại ở đây a

Cô gái còn lại không phải người qua đường Vương Yến(2) em họ của Hồng Uyên sao

Còn nam nhân đang thao Âu Dương Cẩm không phải là nam phụ Vương Lâm(1) sao. Kẻ được gọi là nam thần của lớp 12C. Cũng là em họ của Hồng Uyên

Lần lượt người đang thao Hồng Uyên là Tần Phong(4) là anh trai của Tần Thế Tuấn học lớp 12B

Người đang thao Vương Yến là Đằng Trắc Long(4) em họ của Đằng Nguyên đầu gấu của trường này được học sinh trường gọi là Long ca. Nhưng không gây chuyện với HHS và BKL. Dù gì đó cũng là họ hàng của hắn a. Cũng học lớp 12B

"Tao hàng. Mở miệng ra. Ngậm của ta. Ngậm của ta mau lên"(2)

Âu Dương Cẩm liền ngoan ngoãn mở miệng để cự long đang chọt chọt môi mình tiếng vào

Cô vừa nhìn thấy cảnh tượng đó liền hận không thể nôn ra hết những thứ vừa ăn uống được trong buổi sáng ngày hôm nay

Cô ta nghĩ như thế nào mà lại ngậm 1 cái thứ xấu xí đen xì đầy lông của 1 tên béo đầu hói vào miệng như vậy chứ

Kinh tởm. Kinh tởm a

Đã vậy lúc này bọn nữ nhân ở đây còn tranh giành nữa chứ

Ôi trời ơi. Kinh.... Kinh quá

"Tao hàng.... Làm tốt lắm.... Đào lưỡi quá... Hừ.... Mút mạnh vào... Tốt.... Tốt.... Hừ.... Không biết đã liếm cho bao nhiêu nam nhân rồi nhĩ.... Ha... Hừ...." _ nam nhân (2) vừa nói vừa vỗ vào mặt Âu Dương Cẩm vài cái

Âu Dương Cẩm liền run rẩy vài cái, muốn nói gì đó nhưng miệng toàn phát ra tiếng

"Ngô.... Ân... Ngô....A... Ân..."

"Nói cái gì.... Lo tập trung vào.... Mút nhanh đi.... Hừ" _ nam nhân(2) ác độc lấy bàn tay đánh mạnh vào 2 cái vú cô ta đến in hằn cả dấu tay

"Chát.... Chát..."

Những tiếng đánh không ngừng vang lên

Và nam nhân ác độc đó chính là thầy giáo Hà Đông. Người được gọi là *thầy giáo đầu hói khó tính* của trường

Hình như nó có gì đó sai ở đây những người này không phải là người qua đường thì cũng là nam phụ. Sao họ lại ở đây. Còn được quyền ăn nằm chung với nữ chính, nữ phụ là như thế nào

Không phải nữ chính và nữ phụ trong mắt họ chỉ có nam chính thôi hay sao

Vậy chuyện ở đây là sao chứ???

Khoan.... Hay là tại mình nhĩ!!!

Chắc không phải chứ. Nên rời khỏi đây trước đã....

Mà từ từ.... Tại sao mình phải rời khỏi đây chứ

Trên môi cô liền cong lên nụ cười tàn độc. Lấy ra chiếc điện thoại, bật hãm chế độ quay phim

"Ân.... A.... Mạnh quá..... Sâu quá..... Cô ra rồi... Aaaaaaa" Vừa nói khoe môi của Hồng Uyên vừa chảy nước miếng

"Ân..... Aaa.... Sướng..... Sướng quá.... Em ra.....A.... Em ra..... Aaaaaaa"_ Vương Yến khóc thét lên

Còn Âu Dương Cẩm cô ta vừa ra vừa tiểu ướt cả sàn mà miệng chỉ có thể phát ra tiếng:

"Ân.... Ngô..... Ân.... Aaaa... Ngô"

Bọn họ đều đã rút ra hết nhưng vẫn chưa ai bắn

Đằng Trác Long vừa cười nói:

"Ra nhanh vậy sao. Chúng tôi còn chưa chơi đã a"

Tần Phong tiếp lời vừa liếm môi cười dâm dăng:

"Trò chơi vừa mới bắt đầu thôi mà"

Hà Đông nghe vậy liền cười khúc khích:

"Ha... ha... ha. Đúng vậy a mới bắt đầu tiết 2 được 10" thôi a. Chúng ta cần phải chơi thật tận hứng a"

Vương Lâm lên tiếng nói:

"Đổi người rồi chơi tiếp nào"

Nói xong Vương Lâm vừa bước tới chỗ em gái mình Vương Yến nhắc bóng cô ta lên

Trác Long, Hà Đông bước đến chỗ Hồng Uyển rồi bắt cô quỳ xuống

Tần Phong để Âu Dương Cẩm nằm trên mặt bàn kéo chân cô ta ra 1 góc 90 độ. Nói to

"1...2...3. Bắt đầu"

Từng tiếng rên la gào gừ của nam nữ nhân liên tiếp phát ra trong phòng khiến người ta đỏ mặt. Họ bất chấp cả loạn luân, thầy trò, đạo đức chỉ để thỏa mãn cuộc vui, sự trụy lạc của mình

Người trong phòng không hề hay biết ngoài cửa sổ 1 cô gái xinh đẹp đang vừa cầm điện thoại vừa quay clip vừa cười...

Rất xinh đẹp a

Bạn đang đọc truyện *Đến Cùng Vãn Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Âm mưu (H, có sextoy)

Reng.... Reng.... Reng....

Giờ ra chơi

Hành lang của giáo viên

Hiện tại khá đông thầy cô ra vào. Những cô giáo thầy giáo vừa đẩy cửa vào phòng giáo viên vừa nói chuyện

Họ không hề hay biết nơi gần đó đang diễn ra 1 màn đồng cung sống đặc sắc

Và họ cũng không hề biết có 1 cô gái đang đứng trên cầu thang nằm ở cuối dãy hành lang giáo viên đang cầm điện thoại quay lại cảnh tượng diễn ra bên trong căn phòng

Họ không biết là chuyện bình thường thôi

Vì cầu thang chỗ cô đang đứng nhìn rất ít khi được sử dụng. Dù phòng của thầy hiệu trưởng, phó hiệu trưởng là ở trên lầu 2

Nhưng ở đầu hành lang có 1 cái cầu thang nữa cầu thang này đi tới tới đó gần hơn lại đông người đi (t/g: ý là bà nói mấy ông thầy bà cô sợ mấy cái ấy ấy đấy). Nên là cầu thang đó lúc nào cũng được mở cửa còn cầu thang này lúc nào cũng khóa cả

Vì vậy thầy cô nào cũng chọn cái hành lang đông dân cư kia làm chỗ đi lên lầu 2. Không ai rảnh đâu mà tới đây xem cầu thang này khóa hay không khóa để đi cả. Nếu mà lỡ cầu thang ở đây khóa không phải họ sẽ mắc công vòng lại để đi nữa

Hôm nay cô gặp may là cầu thang không khóa. Nên cô mới leo lên được tới đây để trốn và xem đông cung

Mà công nhận không biết là nhà thi công thiếu gạch hay ông thầy nào cố tình đục 1 cái lỗ như 1 cục gạch ở cái chỗ này đây. Nhưng mà cái lỗ này được để ở chỗ khôn khéo thiệt. Nhìn được toàn cảnh của căn phòng đang diễn ra đông cung sống

Môi cô liền nhếch thành hình bán nguyệt

Dù là giờ ra chơi nhưng xem ra người trong phòng vẫn còn nhiệt tình quá nhỉ!!!

Trong phòng, kích tình vẫn cứ như vậy diễn ra mặc kệ hiện tại bên ngoài là dòng người đang nói chuyện

Tiếng rên rĩ mặc dù đã được khống chế ở mức nhỏ nhưng vẫn có 1 tiếng khá lớn phát ra khiến người bên ngoài nghe được

Ngoài hành lang giáo viên, có tiếng nói khá to:

"Uy, các cô có nghe thấy tiếng gì không?"_ cô giáo 1

"Ở đâu có tiếng gì a?"_ cô giáo 2

"Trong phòng đó đấy. Hình như có cái gì ở trong a"_ cô giáo 1

"Cô nghe lầm rồi đấy. Tôi có nghe thấy tiếng gì đâu"_ cô giáo 3

"Phòng đó cũng lâu rồi không dọn. Chắc chuột mèo gì ấy mà. Kệ đi"_ cô giáo 2

"Ủm. Lớp 10A tôi mới dạy lúc này..... bla... bla...."_ cô giáo 1

Trong phòng

Vừa nghe lời nói của cô giáo, Âu Dương Cẩm và Vương Yến đều nhanh chóng bịt miệng mình lại. Vương Hồng Uyển cũng biết tiết chế rên rĩ nhỏ lại

Tần Phong vừa ra vào trong Vương Yến, vừa đưa tay vỗ mông của cô ta, nói:

"Chát.... Chát.... Hừ.... Sao không rên lớn tiếng giống lúc nãy nữa a"

Hà Đông đang ra vào trong hậu huyệt của Vương Yến cũng cười hùa nói theo:

"Hahaha.... Xem xem..... Nếu như bọn họ vào đây nhìn các cô.... Hừ.... Chắc các cô.... sẽ sướng chết a.... Đúng không nào.... Tao hóa... Hừ...."

Vương Lâm đang thao Vương Hồng Uyển cũng cười nói:

"Đúng a.... Hừ... Cô nghĩ sao nếu tôi làm cho các cô gọi bọn họ vào đây a.... Hừ...."

Tần Phong cười lạnh nói:

"Chúng tôi cũng không ngại.... Đứng trước nhiều người để thao các cô đâu... Hừ.... Chát..... Kẹp như thế gấp làm gì chứ.... Hừ.... Đồ dâm đảng"

Vương Yến vừa giương đôi mắt đầy nước lên vừa rên rĩ dâm đảng nói:

"Ân... Nhẹ chút.... Nhẹ chút.... A.... Ân.... Gọi họ vào đi.... Aaaaa..... Để họ thấy..... Aaaaa..... Vương Yến..... Ân.... A.... là đồ dâm tiện.... Aaaaa"

Vương Hồng Uyển vừa nghe xong những lời đó của họ liền run rẩy, rên rĩ nói:

"Ân.... A... Ân.... Đừng gọi.... A... Ân.... Đừng gọi họ..... Aaaaaa.... Chết mất.... Sướng quá..... Ân.... A.... Em họ..... Mau mau... Thao nát dâm huyệt của chị đi.... A"

Hà Đông cười dâm đảng nói:

"Chỉ nói thôi mà các cô đã kẹp như thế gấp rồi a... Ân.... Hừ..... Gọi họ vào.... Các cô sẽ bị làm.... cho ngất xỉu luôn a...."

Vương Lâm vừa đưa tay vào miệng Vương Hồng Uyển ra vào với tần suất lớn bắt chúc động tác khẩu giao, hỏi:

"Chị họ.... Chị làm bên khoa y..... Hừ... Ân... Chị nói thầy Hà Đông nói đúng không a.... "

Vương Hồng Uyên vừa run rẩy vừa lớn tiếng nói:

"Đúng.... Đúng a.... Aaaa.... Ân.... Úm..... Aaaaa... Chị ra.... Ra.... Úm... Aaaaa"

Vương Yến cũng nói:

"Emm..... Aaaaaa..... Ra rồi.... Aaaaaa"

Âu Dương Cẩm chẳng thể nói vì cơn thịnh của Đắc Trắc Long đang ra vào trong miệng của cô ta, cô ta chỉ có thể:

" Ân..... A.... Ân..... A.... Úm..."

Và cô ta bắn tung tóe ra sàn để chứng tỏ cô ta cũng đến cao trào

Còn những nam nhân khác cũng ra duy chỉ có Trắc Long là chưa

Trong khi mọi người trong phòng đang chìm trong cơn cực khoái

Thì Trắc Long lại hung bạo kéo tóc Âu Dương Cẩm lên

" Chát.... "

Tiếng chát giòn thanh thúy 1 bạt tai liền in ngay trên mặt Âu Dương Cẩm

Tần Phong nghe tiếng đánh liền quay mặt lên tiếng trêu chọc:

"Hừm... Không ra được liền đánh người như vậy là không tốt đâu nhé Long"

Vương Lâm nghe vậy liền cười haha

Trắc Long không quan tâm bọn họ, chỉ quay mặt nói với Âu Dương Cẩm

"Cô gan lắm. Dám cắn của tôi luôn đấy"

Cô ta chỉ biết lí nhí, khóc nói:

"Em... xin lỗi... xin lỗi..."

Thấy vậy, thầy Hà Đông liền lên tiếng:

"Được rồi. Dù gì em cũng không sao. Đừng vì chuyện nhỏ này mà làm mất hứng a. Chúng ta còn phải chơi nữa mà"

Trắc Long liền hừ lạnh 1 tiếng

Tần Phong cũng lên tiếng:

"Tốt rồi. Đổi người chúng ta cùng nhau chơi tiếp nào"

Vương Lâm liền nói

"Hôm nay chúng ta sẽ thao đến nhão dâm huyết của tiện nhân các người a. Bắt đầu thôi"

1 vòng lại thêm n vòng nữa. Cuộc chơi vẫn cứ như vậy.... vẫn chưa kết thúc

Còn 20" trước khi hết tiết 4

Cuộc chơi cũng kết thúc

Những nữ nhân vẫn còn nằm dài ở dưới sàn tinh dịch dính khắp nơi trên người bọn họ chứng tỏ cuộc mây mưa của họ dữ dội đến mức nào

Còn những nam nhân có lẽ họ đã quá quen với những chuyện này. Họ vẫn ung dung thay đồ

Trắc Long và Tần Phong là 2 người bước ra khỏi phòng đầu tiên

Khi Trắc Long đi ngang qua cầu thang ở phía cuối hành lang. Hắn liền nhìn cầu thang nhú mào

Tần Phong liền đập vai hấn hỏi:

"Trên đó có gì vậy?"

Trác Long liền thân nhiên trả lời:

"Không có gì"

Tần Phong liền thôi hỏi hấn cũng đưa mắt nhìn về phía hấn vừa nhìn, nói:

"Ừm. Vậy đi thôi"

"Ừm"

Tiếng bước chân xa dần. 1 nữ nhân yêu nghiệt liền từ trên lầu bước xuống cầm chiếc điện thoại. Nở 1 nụ cười cũng yêu nghiệt không kém

Trong phòng

Âu Dương Cẩm vừa lê thân xác nhếch nhác đến chỗ ngồi của Hà Đông vừa hỏi:

"Thầy Đông. Kỳ thi đợt này của em thầy...."

Cô ta lê thân mình đến đầu gối ông ta. Ông ta liền nâng cầm cô ta lên, vừa liếm môi nói:

"Được a. Chuyện nhỏ mà thôi"

Vương Hồng Uyển vừa sửa sang lại quần áo vừa nói:

"Chuyện tôi nhờ thầy, thầy thấy thế nào?"

Hà Đông liền nhú mày nói:

"Chuyện này thì hơi khó à"

Vương Hồng Uyển liền hừ lạnh nói:

"Không phải ông cũng muốn lên giường với cô ta sao"

Ông ta liền đen mặt nói:

"Chỉ cần đàn ông ai chẳng muốn lên giường với cô ta chứ. Nhưng mà Âu Dương gia và Lâm gia....."

Vương Hồng Uyển liền nhếch môi cười khinh bỉ nói:

"Chỉ là 1 đứa con hoang thôi. Làm sao vì nó mà gây gỗ với Vương gia chứ"

Vương Yên liền thất sắc hỏi:

"Người chị nói có phải là Âu Dương Dạ Nguyệt không?"

Vừa mới nghe nói đến tên của cô. Âu Dương Cẩm và Vương Hồng Uyển trên mặt liền xuất hiện 1 tia ngoan độc

Vương Hồng Uyển liền nghiêng răng nói:

"Đúng là cô ta a. Thầy chỉ cần làm theo lời tôi nói. Còn mọi chuyện còn lại tôi sẽ lo a"

Âu Dương Cẩm vừa nghe thấy người Vương Hồng Uyển muốn đối phó là địch thủ của mình liền lên tiếng ủng hộ:

"Đúng a. Thầy giúp cô Uyển đi a. Em cũng rất không thích cô ta a"

Ông ta liền nhú mày nhưng rồi cũng đồng ý:

"Được. Xem như là tôi đồng ý"

Vương Hồng Uyển vừa xoay bước ra ngoài vừa nói:

"Ừm. Tôi đi về trước. Tối tôi sẽ chuyển tiền vào tài khoản của thầy"

Vương Yến và Vương Lâm thấy đã hết chuyện của mình liền đi ra ngoài

Trong phòng chỉ còn lại Hà Đông và Âu Dương Cẩm

Ông ta liền nhìn Âu Dương Cẩm nở 1 nụ cười tàn độc hỏi:

"Lát thầy có tiết em đúng không?"

"Dạ"

"Thầy có 1 trò chơi này muốn em chơi thử"

Nói xong ông ta liền mở cặp lấy ra 2 cái dương vật giả loại lớn, 3 cái máy run loại nhỏ và 1 cuộn băng dính

Âu Dương Cẩm liền tái mặt khi nhìn thấy những thứ đó

Ông ta liền phân biệt lấy 2 cái dương vật giả nhét vào tiểu huyết và hậu huyết

Còn 3 cái máy run thì đặt trên 2 đầu vú và âm hạch

Vừa mới nhét những thứ đó xong cô ta liền hét lớn lên và đạt 2 lần cao trào liên tiếp

Tay chân cô ta run rẩy ngã cả xuống sàn nhà. Ông ta liền đỡ cô ta lên nói:

"Từ từ vẫn chưa mở công suất đâu a. Mặc đồ đi. Đến lớp thầy sẽ cho em sướng chết luôn a"

Âu Dương Cẩm bị cưỡng chế mặc quần áo theo ông ta đi

Lúc bọn họ rời đi 1 quãng xa cũng là lúc 1 nữ học sinh yêu nghiệt bước ra từ hành lang cuối dãy giáo viên

Cô vừa cười nguy hiểm vừa cất bước về dãy hành lang học sinh

P/s: Định chương này nêu lý do chị Nguyệt quay clip AV. Ai mà ngờ càng viết càng thấy nó dài a. Nên thôi để chương sau.

Bạn đang đọc truyện *Đến Cùng Vẫn Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Nhịn

Trên hành lang dành cho học sinh có 1 cô gái xinh đẹp vừa cho tay vào túi áo vừa đi về phía lớp 12A

Cô nhìn chiếc điện thoại trong túi áo vừa nhú mày

Thật ra cô cũng không muốn quay cái cảnh đó cho lắm

Nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại nhiều khi cô lại sẽ cần đến nó thì thế nào!!!

Vì thế cô mới quay lại cái cảnh tượng đó. Dù gì có còn hơn không có a

Giờ vẫn chưa phải là lúc để cô tung cái clip này ra nên là nam chính nữ chính à. Các người vẫn còn 1 đoạn thời gian khá là thành thoi nên là hãy tận hưởng nó đi

À mà còn bà cô Hồng Uyển không biết tự lượng sức mình nữa thì phải. Cô vẫn còn chưa làm gì cô ta. Vậy mà....

Cô ta.... chắc.... chắc..... Để tôi thử xem xem món quà cô và ông thầy già Hà Đông dành tặng cho tôi là gì nào?

Để cô chống mắt lên xem thử. Cô với cô ta

Ai sẽ là mèo?

Ai sẽ là chuột đây?

Và con nào sẽ giỏi hơn đây?

Thật đáng mong đợi a

Nghĩ đến vậy môi cô liền nhếch lên 1 đường cong tàn độc

Thoát khỏi suy nghĩ của mình

Đi trên đường hành lang cô liền bắt gặp 2 cá thể không nên gặp trên đường đến lớp học của mình

Dù từ trước giờ không tin mê tín bói toán hay hên xui

Nhưng giờ thì cô buộc phải thừa nhận 1 điều là hôm nay số cô cực kì xui và nó đen tới không thể nào đen hơn nữa

Không biết có phải hôm nay mới ngủ dậy bước lộn chân trái xuống giường không hay hồi tối không để ý lúc ra ban công đứng bị sao chổi chiếu vào nhi

MN. Hết gặp mấy ông anh BKL và HHS để giải quyết chuyện đánh nhau thì lại gặp oan gia. Hết gặp oan gia thì gặp nguyên 1 phong cảnh sắc mùi thịt. Giờ đi được vài bước thì lại gặp được phần tử cũng là cá thể nguy hiểm nhất trường

Rốt cuộc là thế quái nào chứ. Lẽ nào 1 giờ đồng hồ thôi mà ông không gây khó dễ cho cô là ông cảm thấy ông khó chịu bực bội sao hả ông trời

Lướt bỏ hết 1000 từ rủa thâm 18 đời tổ tông của ông nào đấy

Quay lại với chị Nguyệt của chúng ta hiện giờ

Cái phần tử cộng luôn cá thể nguy hiểm mà chị ấy nói chính là Đằng Trác Long và Tàn Phong

2 người đó chỉ cách chị Nguyệt của chúng ta vài bước chân

Và họ đang nhìn chăm chăm vào Dạ Nguyệt cô đây a

Bây giờ cái câu không còn đường lui chính là câu nói đúng nhất để diễn tả hoàn cảnh của cô hiện giờ

Cô đang cố gắng tự động viên bản thân mình

Tiến lên đi. Dù gì bọn họ cũng chẳng biết được những gì mình làm đâu

Nhưng mà... làm ơn đừng có nhìn cô như vậy aaaa

Như là cô mới làm nên tội ác gì tày trời vậy

Nghĩ thì nghĩ vậy thôi nhưng cô vẫn giữ cái gương mặt bình tĩnh đi lên phía trước

Chỉ còn cách vài bước nữa là có thể qua mặt 2 tên hung thần ác sát đó. Thì.....

"Bụp...."(t/g: ta cũng không biết diễn tả như thế nào!!!)

Và hiện tại cô đang nằm trong vòng ôm của cái tên đầu gấu được gọi là Long đại ca của trường_ Đằng Trác Long

Đằng Trác Long nhìn cô cười nham hiểm, nói:

"Đi đường phải cẩn thận chút chứ, sao không chú ý gì vậy hả!!!"

Mặt cô đã đen hơn phân nửa khi cô đụng phải hắn rồi nhưng giờ là mây đen rầm rầm sấm sét kéo đến luôn rồi

Trong lòng cô đang nghĩ

CMN. Anh nói như vậy không khác gì nói tôi không có mắt, cố ý đụng anh không bằng đấy

Nhưng mà trong khi đường rộng thênh thang anh muốn đi thì có thể đi a. Mắc cái mẹ gì mà lúc thấy tôi đi thì anh lại cố tình chen ngang đây. Hả???

Được rồi. Vì cuộc sống bình yên trong trường sau này và.... Cô nhịn

Dù gì nhịn cũng không phải là nhục, mà là để làm nhục lại đối phương

Nghĩ đến đó cô liền cô gằng nặn ra 1 nụ cười và rít từng chữ từng chữ 1 qua kẽ răng:

"EM THẬT SỰ XIN LỖI ANH"

Nghe cô nói vậy, Đăng Trác Long vừa cười vừa đưa tay lên vuốt tóc cô, nói:

"Ừm. Không sao đâu. Đi đường nhớ cẩn thận 1 chút"

Vuốt tóc gì mà vuốt chứ. Dù gì cô và hấn ta cũng cùng 1 độ tuổi. Nếu không phải nể hấn mới xưng hấn là anh thì hừ... hừ...

Cô liền liếc hấn 1 cái

Nói xong rồi còn không mau bỏ tay ra đi ôm ôm ấp ấp gì nữa chứ

Còn về phần Đăng Trác Long

Khi nhìn thấy cô. Hấn liền không thể nào ngừng đánh giá cô được vì cô chính là người con gái mà ông anh họ *không bao giờ gần sắc nữ* của hấn để làm hình làm ảnh đại diện trong điện thoại a

Cô có cái gì đó rất đặc biệt

Đẹp ừm thì cô rất đẹp

Nhưng đó không phải cái thứ đặc biệt mà hấn ta nói. Mà là tính cách

Nói về tính cách cô thế nào nhỉ

Ngay cả Phương Diệp cô bạn gái hiện giờ của hấn chẳng ai trong trường này dám đụng vào vậy mà lại bị cô đánh đến nằm viện luôn a

Đã vậy cô còn rất là gan lì khi dám quay clip của bọn hấn a. Trong phòng chẳng ai biết được cô đang quay clip nhưng không có nghĩa là hấn không biết. Nhưng hấn lại không muốn lật tẩy cô

Rốt cuộc hấn bị sao vậy nè. Nếu là người khác thì đừng hòng hấn buông tha cho nhưng...

Hấn ta cố tình đụng chạm cô để xem phản ứng cô thế nào. Cứ nghĩ theo tính cách của mình cô sẽ cãi nhau với hấn. Nhưng xem ra là hấn sai rồi

Rõ ràng là 1 người rất sợ phiền phức nên mới cô gắng nhận nhịn hấn

"Này anh ơi, bỏ tay ra được chứ!!!"

Giọng nói của cô kéo suy nghĩ của hấn lại

Dù không muốn nhưng vẫn bỏ tay ra khỏi người cô

Cùng lúc đó Vương Yến và Vương Lâm cũng xuất hiện. Và trước mặt cô là thầy Hà Đông và Âu Dương Cẩm đang đi cùng nhau

Vương Yến vừa lên tiếng cũng là lúc cô bỏ đi

Lúc bước qua chỗ Âu Dương Cẩm cô liền nở nụ cười. Lúc đó gần như có 1 tia rét lạnh truyền từ chân lên giống như có ai đó đã nắm thót cô ta vậy

Còn thầy Hà Đông vừa nhìn thấy Dạ Nguyệt liền trở nên ngây dại không biết nên phản ứng gì cho đến khi cô bỏ đi

Ông ta mới định thần lại nói với Âu Dương Cẩm:

"Tao hóa, đi thôi"

Vương Yến bước đến chỗ Đăng Trác Long và Tàn Phong. Cô ta liền nắm lấy khuỷu tay Tàn Phong hỏi:

"Phong ca, cô gái lúc nãy là Âu Dương Dạ Nguyệt đúng không?"

Tàn Phong vừa thất thần nhìn bóng lưng cô bỏ đi vừa nhíu mày hỏi:

"Sao em biết?"

"À cô ấy nói vậy làm sao em không biết được"

Vừa nói xong câu đó, ánh mắt cô ta liền bắn ra tia ghen tị

Cô ta đưa tay định nắm lấy khuỷu tay Đăng Trác Long thì Đăng Trác Long liền né tránh, bỏ đi cùng Vương Lâm

Cô ta liền kéo tay của Tàn Phong chạy vừa gọi theo Đăng Trác Long:

"Long ca, đợi em với"

Còn về phần cô thì hiện tại cô đang ở.....

Bạn đang đọc truyện *Đến Cùng Vãn Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Sự thay đổi

Cô hiện tại đang ở trước cửa phòng học của lớp 12A

Hiện tại vừa mới bắt đầu chuông reo vào tiết 5 nên vẫn chưa có thầy cô đến lớp

Cô vừa về đến lớp liền bước thẳng tới phía bàn học của mình nằm dài lên đó

Vừa thấy cô về lớp đã nằm dài lên bàn liền có người lên tiếng hỏi thăm:

"Dạ Nguyệt, bạn còn mệt à?"

Nghe tiếng quan tâm khá dịu dàng của cô gái nào đó cô liền ngược mắt lên xem là ai

Ồ. Quá ra là cô bạn lớp phó học tập ngồi ở bàn trên cô. Tên cô ấy hình như là.... Hàm... Hương Chi thì phải?

Lạ nhỉ họ Hàm sao? Nếu vậy có khi nào cô ấy là....

Cô liền chiếu ánh mắt nghi hoặc về phía Hương Chi

Hương Chi cũng nhìn cô hỏi:

"Dạ Nguyệt.... Nguyệt ơi...."

Cô liền phản ứng lại cười nói:

"À... Mình không sao. Bạn đừng lo quá"

Lúc vừa nói xong câu đó, thầy giáo liền bước vào lớp

Cả lớp liền đứng dậy chào, khi chào xong Hương Chi liền quay qua nói với cô bằng giọng dịu dàng:

"Ủm.. Nếu cậu cảm thấy không khỏe. Thì có thể nói với mình a"

Cô liền ái ngại nhìn cô ấy, nói:

"Như vậy thì làm phiền bạn quá"

Cô ấy cũng cười nói với cô:

"Không có gì đâu mà ngại. Chúng ta là bạn mà"

Cô liền ngật đầu, nói:

"Ủm cảm ơn cậu"

Bọn cô không nói gì nữa. Cô ấy liền quay mặt lại nghe giảng. Còn cô thì nằm gục mặt xuống bàn

Thấy cô hơi nằm gục xuống bàn Thế Tuấn liền lấy cây viết đụng tay cô 1 cái. Cô liền nhìn hán bằng ánh mắt khó hiểu

Hán liền gửi 1 mẫu giấy qua. Cô cũng viết vài từ gửi lại cho hán

Mẫu giấy có nội dung như sau:

_ Cậu đi đâu từ sáng đến giờ vậy???

_ À. Mình có tý chuyện cần giải quyết ấy mà

_ Rồi mọi chuyện....

_ Không sao đâu. Cậu không cần phải lo lắng quá

_ Ủ. Mà.....

_ Có chuyện gì à?

_ À cũng không có chuyện gì quan trọng lắm. Hồi sáng thầy Nhan có tới tìm cậu nhưng không thấy. Thầy ấy bảo trưa nay cậu lên phòng giáo viên gặp thầy ấy

_ Thầy ấy không nói rõ là chuyện gì à

_ Không a. Thầy ấy chỉ bảo là có vài chuyện muốn thảo luận riêng với cậu thôi. Thầy ấy còn nói. Nếu cậu còn giống hôm trước không đến gặp thầy ấy nữa. Thì cậu không cần....

_ Không cần gì....

_ Không cần thi môn thầy ấy nữa

Nhìn đến câu này mặt cô không thể nhịn được mà hắc tuyến chạy dài. Cô liền viết tiếp quãng qua cho hấn

_ Chuyện như vậy mà cậu nói là không quan trọng sao

_ À... Mình xin lỗi.... Chỉ tại mình nghĩ..... Cậu sẽ đi a

_ Được rồi.... Không viết nữa. Cậu lo tập trung nghe giảng đi kìa

Hzzz không biết hấn ta lại muốn làm gì đây a

Đợt trước kêu mình vào phòng là đã không muốn đi rồi. Nhưng đợt này thì xem ra hấn ta dùng biện pháp mạnh rồi. Không đi không được

Không phải là cô sợ việc không thể thi 1 môn nào đó. Mà là cô đang e ngại sẽ làm cho ba mẹ mình khó xử a

Hấn ta thiệt sự là quá âm hiểm đi

Đợt trước còn kêu cả Thế Tuấn. Đợt này thì chỉ kêu 1 mình cô vào đó

Hấn đang định làm gì đây???

~~~~~

Buổi trưa

11h trưa

Thế Tuấn liền đi qua bàn cô, hỏi:

"Nguyệt. Hay là cậu đi ăn trưa với mình. Rồi mình cùng đi với cậu lên phòng giáo viên gặp thầy Nhan luôn"

Cô liền nhú mày, nói:

"Thôi, không cần đâu. Cậu đi ăn trước đi. Mình lên gặp thầy ấy xong rồi xuống ăn trưa luôn cũng được"

Thế Tuấn hơi mất mát nhìn cô, giọng buồn nói:

"Ừm. Nhưng mà..."

Trong mắt cô lóe lên sự toan tính. Nhìn hấn 1 chút rồi nói tiếp:

"Không sao đâu. Cậu đi trước đi. À mà... Còn chuyện này... Mà thôi thôi. Cậu đi ăn đi"

"Ừm. Vậy mình đi trước...."

Cô nhìn theo bóng lưng của hấn nghĩ:

Ừm thì nghe đề xuất của hấn cũng hay và đi 2 người cũng có vẻ an toàn hơn. Nhưng đi với ai thì cô cũng không thể đi chung với tên Tàn Thế Tuấn này được.

Vì có 3 lý do:

_ Hấn ta yêu cô nhưng có vẻ hấn ta thấy được cô không yêu hấn ta => không biết hấn ta sẽ làm ra chuyện gì

_ Hấn ta kính trọng Đàm Chiếu Nhan, dù trong mắt hấn có ghen tị nhưng chỉ là 1 phần nhỏ => ai biết được hấn ta có thông đồng với Đàm Chiếu Nhan làm chuyện gì đó hay không

_ Ánh mắt hấn ta có gì đó rất lạ như là hấn ta đã thay đổi. Khi cô và hấn ta viết giấy cô có hỏi hấn ta Đàm Chiếu Nhan không nói rõ chuyện gì mà kêu cô lên đó gặp sao. Lúc đó cô có liếc mắt qua hấn ta lúc đọc xong hấn ta cầm bút lên và đặt bút xuống đến tận 2 lần. Rõ ràng muốn viết gì đó nhưng lại thôi => cô phải đề phòng hấn

Biết đâu sau này hấn ta sẽ có ảnh hưởng lớn đến việc mà cô đang làm thì như thế nào. Mong rằng ảnh hưởng đó dù lớn nhưng mà là việc tốt nếu không..... thì đừng trách cô

Cô cũng không muốn mất đi 1 người bạn

Cô liền lấy điện thoại ra vào danh bạ

Dù rằng là 1 tên nhưng tên này rất là nguy hiểm. Cờ nào thì cô cũng cần 1 ai đó giúp đỡ mình. Cô cũng chẳng phải là kẻ ngu liều mình vào hang cọp

Lúc nào cũng như vậy. Phải biết chừa lại 1 đường lui cho mình

"Tút... Tút..."

"Có chuyện gì à. Sao hôm nay em lại gọi cho tôi vậy" _ giọng trầm thấp băng lạnh truyền qua điện thoại

"Không có gì. Chỉ là muốn mời anh ăn trưa thôi"

Nam nhân bên đầu dây kia vừa nghe câu nói của cô liền không nhịn được nhún mày

Thấy khá lâu mà vẫn chưa có câu trả lời cô liền hỏi:

"Không được sao???"

"Được"

"Vậy anh tới lớp học em đi, em đứng trước cửa phòng chờ anh"

"Ừm"

Khi cô kêu Thế Tuấn lại trước khi hấn đi ăn để hỏi 1 chuyện nó có liên quan đến cuộc gọi trên. Đó chính là cô có ý định xin Thế Tuấn số điện thoại của phòng BKL. Nhưng mà cô lại nhớ là bản thân cô có số điện thoại riêng của Lôi Vũ mà (chương 10). Mắc mớ gì mà không xài chứ

Dù là kẻ từng cướp nộ hôn đầu của mình nhưng cũng khá là an toàn

1 tên thì biến thái 1 tên thì tàn nhẫn

Kẻ 8 lạng người nửa cân a

Nghĩ đến đó. Cô liền cất điện thoại vào túi áo

Từng bước đi ra cửa phòng học

Bạn đang đọc truyện *Đến Cùng Vẫn Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Năm tay

Trước cửa phòng học lớp 12A có 1 cô gái rất là xinh đẹp đang đứng chờ ai đó

Và vâng người con gái đó không ai khác chính là Âu Dương Dạ Nguyệt và người cô đang chờ còn ai ngoài người cô mới hẹn lúc nãy đây Lôi Vũ

3 phút sau

1 nam nhân mặc áo sơ mi đen và quần tây nhìn có vẻ đơn giản nhưng cái khí chất băng lạnh chớ ai đến gần lại chính là cái thu hút chí mạng của người đó. Và không ai khác người đó chính là Lôi Vũ

Anh đang đứng trước mặt người mới hẹn anh ra ngoài ăn

Anh nhìn thấy dáng vẻ nhàn nhã đang cho tay vào túi áo của cô, anh liền bắt đắc dĩ thở dài:

"Đi ăn thôi"

"Ăn"

Vừa nói xong cô liền cảm nhận 1 bàn tay ấm áp đang nắm lấy tay mình. Cô cũng cảm nhận được tim cô đang đập nhanh hơn bình thường

Cả người như đờ ra không biết làm gì ngoài để anh cầm tay dắt đi

Khi anh dẫn cô ra đến sân trường cô liền hơi liếc nhìn qua phòng giáo viên, cô liền giả vờ ngạc nhiên:

"Áy.... áy.... khoan đi đã em quên mất thầy Nhan có hẹn em lên phòng giáo viên trưa nay gặp nói chuyện a"

Anh liền liếc mắt nhìn cô xong đưa tay lên xoa đầu cô nói:

"Em hẹn anh đi ăn với em là muốn anh cùng em đi gặp thầy Nhan đúng không?"

Cô không ngờ anh lại...:

"Anh..."

Anh liền đưa lên nhéo má cô nói:

"Em đấy. Lúc nào cũng như vậy.... Qua mặt ai lại đòi qua mặt anh sao. Em còn non lắm"

Cô có nhìn lầm không vậy. Lôi Vũ anh ta... anh ta... mà cũng biết cười sao

Mà nam nhân này không cười thì thôi. Cười lên thực sự là.... đẹp quá đi à

Anh thấy cô thất thần liền đưa tay gỡ đầu cô:

"Thất thần gì vậy. Đi thôi. Để thầy cô chờ là không phải phép đâu"

Cô liền phồng má đưa 1 cánh tay lên xoa đầu còn cánh tay còn lại liền để anh lôi kéo đi. Trong đầu liền xuất hiện ý nghĩ:

Đau quá a. Tính ra tôi lớn tuổi hơn anh đấy đấy. Ai cho anh kí đầu tôi hả thằng nhóc kia. Đúng là chẳng biết kính lão đắc thọ là gì cả. Hzzzz

Phòng Giáo Viên

Hai người cô vừa mới đẩy cửa bước vào thì thấy Đàm Chiếu Nhan ngồi ở bàn làm việc của giáo viên

Đàm Chiếu Nhan vừa mới nhìn thấy 2 người bọn cô thì rất là ngạc nhiên. Anh ta nhớ mình chỉ kêu có 1 mình cô đến gặp thôi mà sao giờ lại có thêm Lôi Vũ đến đây nữa

Anh ta không thể ngờ cô lại quen được cả trưởng tộc Lôi gia còn là anh họ của cháu anh ta(Đàm Ngôn). Hình như anh ta đánh giá quá thấp sự thu hút của cô rồi nhỉ?

Đã vậy còn nhờ cả tên này đến đây. Càng ngày anh ta thấy ong bướm theo cô càng nhiều thì phải

Chắc phải bắt cô về lồng thôi

Liền có 2 giọng nói vang lên đánh vỡ suy nghĩ của anh ta:

"Em chào thầy"

"Chào chú Nhan"

Lôi Vũ liền nheo mắt đánh giá Đàm Chiếu Nhan. Anh và anh ta rất ít khi đụng mặt nhau. Dù có thì cũng chỉ chào hỏi qua lại cho có lệ. Nhưng anh cũng

biết khá rõ tính cách của anh ta

Ngoài mặt thì nhìn có vẻ là đẹp trai, mẫu mực, nguyên tắc... Bên trong thì hoàn toàn khác xa với vẻ ngoài độc chiếm, chỉ cần thứ mình muốn bất chấp thủ đoạn để có được còn không có được thì sẽ tự tay hủy nó đi chứ không bao giờ để người khác đụng vào và anh ta cực kì thâm độc

Mà theo anh điều tra nữ nhân của anh ta nhiều không đếm xuể. Hôm nay anh ta lại gọi cô lên đây. Chắc là lại có ý định với cô đây

Nhưng hôm nay cô thật sự rất là biết nhân nhượng nên mới kêu anh đi cùng đến đây. Nếu không thì...

Nên anh khá lo cho cô khi cô đụng tới người này. Không phải là anh đối phó với Đàm Chiếu Nhan không nổi. Như anh đã nói trên người này cực kì thâm độc chắc chắn là sẽ không bỏ qua bất cứ thứ gì để lợi dụng, giúp cô về tay anh ta

Chỉ sợ sau này cô sẽ....

Anh liền điềm tỉnh lên tiếng hỏi:

"Chú Nhan, không biết hôm nay chú gọi Nguyệt đến đây làm gì vậy"

Anh ta liền cười chỉ về 2 cái ghế làm động tác mời ngồi, nói:

"À cũng không có việc gì quan trọng cho lắm. Chú muốn mời Dạ Nguyệt tham gia môn cầu lông trong thể vận hội của trường thôi. À mà sao cháu cũng có mặt ở đây?"

Lôi Vũ và cô liền ngồi xuống ghế

Lôi Vũ liền thân nhiên trả lời câu hỏi của anh ta:

"Tại cháu đang định đi ăn trưa với nhau thì nghe nói là chú kêu Dạ Nguyệt đến đây. Sợ chú chờ lâu nên cháu và cô ấy đến đây trước xong mới đi ăn"

Anh ta liền ừ 1 tiếng rồi quay mặt qua hỏi cô:

"Em thấy đề xuất của tôi thế nào?"

Cô liền làm vẻ mặt khó xử:

"Thật sự thì em..."

Trước khi để cô mở lời từ chối ông ta liền lên tiếng cắt ngang:

"Em khoan hãy từ chối đã. Cứ suy nghĩ thêm 1 tí đã"

Khoan. Cần suy nghĩ gì nữa em không muốn tham gia a. Con tim cô nó cứ lặp lại những câu nói như thế....

Cô vừa định lên tiếng từ chối lần 2. Anh ta liền nói thêm:

"Nếu là việc gia đình hay chuyện học tập thì em cứ yên tâm tôi sẽ xin phép giúp em a. Em chỉ cần thường xuyên đi luyện tập với các bạn thôi.... Và xem ra tay em vẫn rất ổn nhĩ"

Anh ta không phải đã chặn phủ đầu hết luôn rồi sao. Còn lý do nào để từ chối đâu chứ. Lẽ nào cô nói không thích à. Rồi để anh ta giảng đạo cho cô nghe sao. Nhịn.... nhịn

Cô chỉ biết cố gắng nghiền răng nghiền lợi đồng ý:

"Dạ. Em tham gia thưa thầy. Nhưng em không nhắm chắc là đoạt giải đâu nhẽ"

"Giải thưởng chỉ là hình thức thôi. Quan trọng là em cố gắng luyện tập. Lịch tập tôi sẽ kêu người thông báo cho em"

Cô liền ừ cho qua. Đàm Chiếu Nhan và Lôi Vũ nói thêm mấy câu rồi cô và anh cũng xin phép rồi đi

Trên đường đến căn tin trường anh liền nhìn cô hỏi:

"Không thích tham gia à?"

Cô liền phồng má trề môi nói:

"Đương nhiên là không thích rồi"

Anh vuốt nói tóc cô nói:

"Có thể từ chối"

Cô liền trừng mắt, nói lại:

"Đề chú anh giảng đạo à?"

Anh liền cười nói:

"Đã như vậy rồi thì chấp nhận thôi. Ai biết em sợ phiền phức không dám đòi quyền lợi của mình chứ?"

Cô liền nhìn Lôi Vũ hàm hực. Từ khi nào tên này cũng biết trêu chọc người khác vậy

Anh liền nắm tay cô, dắt đến căn tin trường nói:

"Đi ăn thôi. Dù gì chiều nào bọn Hàn Triệt và Dĩ Tuyên cũng tập bóng chuyền đến chiều tối mới về. Nên không cần phải lo...."

Cô liền bỏ qua anh, bỏ qua bàn tay đang nắm lấy tay mình nhìn lên bầu trời trong xanh cảm thán:

Hôm nay nhiều chuyện xảy ra quá. Bầu trời này sẽ bình yên được bao lâu nữa đây a

Bạn đang đọc truyện *Đến Cùng Vãn Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.